

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1989, ΕΤΟΣ ΛΘ Ἀριθ. Φύλλου 829
Τιμή Φύλλου Δρχ. 30 Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Ἐπὶ τοῖς σεπτοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας κ.κ. Χρυσοστόμου τοῦ Β', ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ εὐχεται αὐτῷ μακροημέρευσιν ἐν ὑγείᾳ σταθερᾷ καὶ ἀμεταπτώτῳ καὶ τὴν ἐξ ὕψους σύναρσιν καὶ συναντίληψιν εἰς τό δυσχερές καὶ ἐπίμοχθον ἔργον τῆς διακονίας Του κατὰ τὴν διανυομένην κρίσιμον διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν ἐποχὴν μας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐν γένει, ὅπως ὡς καλὸς οἰακοστρόφος ὁδηγήσει μετὰ τῆς περι Αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου τὴν λογικὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ εἰς νομάς σωτηρίους καὶ τὸν ταλαιπωρημένον ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα εἰς ὀρίζοντας αἰθρίους πρὸς τελικὴν νικηφόρον ἔκβασιν.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός

τόν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τέκνα, ἐν Κυρίῳ, Ἀγαπητά,

Ἐγένετο ἤδη ἡ ἐναρξίς τῆς νέας σχολικῆς περιόδου. Πατρικῶς ἐπευχόμεθα πρόοδόν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὴν Μαθητιῶσαν νεολαίαν, ἅμα δὲ φωτισμόν, δύναμιν καὶ ὑγείαν εἰς τοὺς συμπαθεῖς ἐκπαιδευτικούς ἡμῶν διὰ τὴν ἐπιτυχή ἔκβασιν τοῦ τόσο λεπτοῦ καὶ Ἱεροῦ Λειτουργήματός των.

Ὡς ποιμενάρχης, ὅμως, τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας θεωρῶ ὅτι, παραλλήλως μὲ τὸν καταρτισμόν, καὶ τὴν γνώσιν τῆς Ἐγκυκλίου θύραθεν παιδείας, ἀπαραίτητος εἶναι καὶ ἡ διδασκαλία καὶ μάθησις τῆς Ἱστορίας τῆς δοκιμαζομένης Ἐκκλησίας μας, ὥς καὶ ὁ σωστός καταρτισμός ἐν τοῖς δόγμασι καὶ ταῖς παραδόσεσιν αὐτοῖς, ἐπὶ δὲ καὶ ἡ καλλιέργεια τοῦ χαρακτήρος τῶν εὐπλάστων νεανικῶν ψυχῶν ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ Διδασκαλίᾳ τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ μας. Οἱ Ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι ἰδιαιτέραν βαρύτητα ἔδιδον εἰς τὸν σοβαρὸν τοῦτον τομέα τονίζοντες τοὺς γνωστοὺς ἀθανάτους λόγους των: «Πᾶσα ἐπιστήμη, χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ πάσης ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, ἀλλ' οὐ σοφία φαίνεται».

Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπεφασίσαμεν καὶ ἐφέτος τὴν λειτουργίαν, ἐν ταῖς ἐνορίαις τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τῶν Κατηχητικῶν Σχολεῖων.

Ὡς εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ἐν ταῖς ἐσχάταις τῶν ἡμερῶν ἐπικίνδυνα ζοφώδη νέφη ἔχουν ἐμφανισθῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς πολυπαθοῦς πατρίδος μας, ἅτινα σκοπὸν ἔχουσι, ἵνα διαβρώσουν καὶ δηλητηριάσουν τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά τῆς νεολαίας ἡμῶν. Ρεύματα παράξενα πολιτικά, κοινωνικά, θρησκευτικά καὶ φιλοσοφικά, ἀκάθεκτα ἐπιτίθενται, ὥς βάρβαροι ἐπιδρομεῖς ἐν τῇ πατρίδι μας. Ἡ σῆψις καὶ ἡ διάβρωσις εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς νεολαίας ἡμῶν, ἔχει ἤδη κάνει προειδοποιητικὰ ἀπελπιστικά τὸ καταχθόνιον ἔργον των. Δυστυχῶς, καθημερινῶς ἀκούομεν καὶ πληροφορούμεθα ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνον, τὴν Τηλεόρασιν καὶ τὸν Τύπον τὰς φοβεράς παρεκτροπὰς τῶν νέων μας. Нарκωτικά, σεξουαλικά παραστρατήματα, ἀμαρτωλαὶ ἀσθένειαι, ὥς τὸ Ἔϊντε, ἐγκλήματα, βιασμοί, κλοπαί, ἀσέβεια πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ ἄλλα πολλὰ διὰ τὰ ὅποια ἐπιλήψηται ὁ χρόνος ἀναφερόμενον.

Οἱ πάντες μὲ ἀπελπίσιαν κρούουσιν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Τέκνα, ἐν Κυρίῳ, Ἀγαπητά.

«Οἱ Καιροὶ οὐ μενετοί» κατὰ τὸν Οὐρανοβάμονα

Παῦλον. Διὰ τοῦτο πατρικῶς προτρεπόμεθα καὶ ἐν Ἀγάπῃ Χριστοῦ παρακαλοῦμεν, οἱ Ἱερεῖς, οἱ γονεῖς καὶ πάντες οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοί, ὅπως μὴ ἀδιαφορήσωσι εἰς τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον, ἀλλὰ ἀγωνιστικὰ ἐπὶ τῶν Ἱερῶν ἐπάλξεων τῆς πίστεως ἰστάμενοι, νὰ συμβάλλωσι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν, ὅσον ἐνεστὶν αὐτῆς. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ἡ νεολαία μας εἶναι ἡ κοινωνία τῆς αὔριου. Αὐτὴ θὰ λάβῃ ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς μεγαλυτέρους τὴν σκυτάλη διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν γνησίων παραδόσεων, ἀντάξια τῶν προγόνων αὐτῆς. 1) Οἱ Ἱερεῖς, ὡς ἀληθεῖς ποιμένες τῶν λογικῶν προβάτων, νὰ μεριμνήσωσι διὰ τὴν εὐρυθμον καὶ ἐπιτυχή λειτουργίαν τῶν κατηχητικῶν ἐν ταῖς Ἐνορίαις ἐνθα ἐτάχθησαν νὰ διακονήσωσι.

2) Οἱ γονεῖς, περισσότερον παντός ἄλλου ὀφείλωσι νὰ ἀγωνισθῶσι, ἵνα τὰ τέκνα αὐτῶν ἐγγραφῶσι καὶ ἀνελλιπῶς παρακολουθῶσι τὰ ἐβδομαδιαῖα Κατηχητικά μαθήματα, ἵνα ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου καταρτιζόμενα, χρηστὰ καὶ πολύτιμα μέλη εἰσέλθουν εἰς τὴν κοινωνίαν.

3) Θερμότατα παρακαλοῦμεν τοὺς ζηλωτὰς ἱκανοὺς καὶ μορφωμένους εὐλαβεῖς χριστιανούς, ἔφ' ὅσον ἐπιθυμοῦν νὰ προσφέρουν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των, ὡς κατηχηταὶ ἢ κατηχήτριαι, εἰς τὸ τόσον σοβαρὸν καὶ ζωτικὸν ἔργον τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν νὰ δηλώσωσι τοῦτο εἰς τοὺς Ἐφημερίους τῶν Ἐνοριῶν, των ἵνα καταρτίσωμεν καὶ ὀργανώσωμεν τὸ πρόγραμμα τῶν δραστηριοτήτων ἐν ἐκάστη Ἐνορίᾳ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὀρίσωμεν κοινήν συνάντησιν μεθ' ἡμῶν, διὰ γνωριμίαν καὶ ἀνταλλαγὴν ὀφελίμων ἀπόψεων.

Παρακαλοῦμεν τοὺς εὐλαβεστάτους συνεργάτας ἐφημερίους ἡμῶν ὅπως μὴ ὀλιγωρήσωσι εἰς τὸν τομέα τοῦτον καί, ὡς γνήσιοι ποιμένες καὶ καλοὶ ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, ταχέως ἐνεργήσωσι μετὰ ζήλου καὶ ἐνημερώσωσιν ἡμᾶς τὸ πρόγραμμα τῶν ἰδρυθησομένων κατηχητικῶν, ὡς καὶ τοὺς δηλώσαντας νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των, ὡς κατηχηταί.

Ἐπὶ τούτοις εὐχόμενοι ὁλοψύχως πρόθυμον οὐκὴν ἀνταπόκρισιν ἐκ μέρους πάντων ὑμῶν, εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦτο προσκλητήριον τῆς Ἐκκλησίας, πατρικῶς ἐπευχόμεθα ὅπως τὸ Πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς εἴῃ μετὰ πάντων ὑμῶν.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Μητροπολίτης

Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος τῶν Γ.Ο.Χ.

ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Κατά την 6ην Νοεμβρίου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας πανηγυρίζει τὴν Σύναξιν τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ ὅλων τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων καὶ Στρατιῶν καὶ ἡμεῖς, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, σπεύδομεν νὰ ἀποδώσωμεν θερμὴν ἱκεσίαν πρὸς αὐτούς, ποὺ εἶναι Μεγάλοι Εὐεργεταὶ τῆς Οἰκουμένης.

Χάρις εἰς αὐτάς τὰς ἐνδόξους στρατιάς τοῦ Οὐρανοῦ, πρεῖται ἡ ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος, διότι καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολήν του: Ἑβρ. Α. 14.

«Πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν».

οἱ Ἄγγελοι λοιπὸν ὡς ἀνωτέρω εἶναι λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα παρὰ τοῦ Ὑψίστου διὰ τοὺς θέλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν.

Προτοῦ ὅμως κάνομεν μικρὰν ἀνασκόπησιν τῶν εὐεργετημάτων τῶν ὁποίων τυγχάνει ἡ ἀνθρωπότης παρὰ τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων ὡς ἀνατρέξουμε σὲ ὀλίγα θαυμαστὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ὡςχέτως ἂν τινα ἐξ αὐτῶν ἔχουν γραφεῖ διὰ μέσου τοῦ χρόνου, τῆς υπάρξεως τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἱστορικῶς ὡς ἀνατάμωμεν τὴν περιγραφὴν τὴν ὁποῖαν ἀναφέρει ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος εἰς τὴν Ἀποκάλυψίν του, πῶς, ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἀντιμετώπισε τὸν Σατανᾶ κατὰ τὰ πρῶτα ἐν τῷ Οὐρανῷ ἱστορικὰ γεγονότα. Τὸ τάγμα τοῦ Ἑωσφόρου, ὡς γνωστὸν, ἀντετάχθη ἐναντίον τοῦ Δημιουργοῦ μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πτώσιν του ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Θ. Λουκᾶ Λουκ. 10-18 μὲ τὸ γραφικὸν τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰπόντος πρὸς τὰ πληθῆ:

«Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἄστραπὴν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ πεσόντα». Τὸ Στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου τὸ ὁποῖον ἀνέκραξεν ὁ ἄρχων Μιχαήλ πρὸς τὸ ὑπόλοιπον πλῆθος τῶν Ἐπουρανίων δυνάμεων μένει σὲ μᾶς ὡς ζῶσα πραγματικότης τὴν ὁποῖαν τὴν καταγράφουμε.

1. Εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τῆς Γενέσεως παρ. 24 ἀναφέρεται: «Καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ κατόκησεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ ἔταξε τὰ Χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ρομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς

ζωῆς», καὶ οὕτω ἐξεδιώχθηκαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Πρωτόπλαστοι ἀπὸ τὸν Παράδεισον.

2. Ὄταν ὁ Ἀβραάμ ἐξεδίωκε τὴν παιδίσκην Ἄγαρ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰσμαήλ καὶ περιεπλανᾶτο αὐτὴ εἰς τὴν ἔρημον, καὶ τὸ ὕδωρ ἐξηντλήθη ἀπὸ τὸν ἄσκον, αὐτὴ ἦτο εἰς κατάστασιν τραγικὴν, ἐτοιμὴ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸ σκληρὸν μαρτύριον τῆς δίψης μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐφανίσθη εἰς ἐνώπιόν τῆς τῆς ὑπέδειξε ἐκεῖ κοντὰ μέρος ποῦ ἀνέβλυζε καθαρὸν ὕδωρ καὶ οὕτω ἐσώθησαν ἐκ τοῦ μαρτυρίου.

3. Ὄταν ὁ Ἀβραάμ ἔλαβεν τὴν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ θυσιάσῃ τὸν μονογενῆ τοῦ υἱὸν ἐν τῷ Ὄρει, κατὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ ὑπακούοντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Ἄγγελος Κυρίου ἐνεφανίσθη εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔδειξε ἄμνόν περιεπλεγμένον εἰς τὸ φυτὸν Σαβέκ, καὶ ἐθυσίασε τὸν ἄμνόν ἀντὶ τοῦ υἱοῦ του.

4. Ὄταν ὁ Γεδεὼν προεκρίθη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὸν λαὸν του ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους, τότε Ἄγγελος Κυρίου ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἐράβδιζε πυρούς (σιτᾶρι) – Κριτῶν 6.6 καὶ 11.24– καὶ τοῦ εἶπε, πῶς ὁ Παντοδύναμος θέλει αὐτὸν διὰ νὰ σώσῃ τὸν λαόν καὶ ἐκεῖ διεξάγεται μεγάλη στιχομυθία μεταξὺ Γεδεὼν καὶ Ἀγγέλου ὡς ἀκολούθως:

«καὶ ὦφθη αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν: Κύριος μετὰ σοῦ δυνατὸς ἐν ἰσχύει· καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν Γεδεὼν· ἐν ἐμοὶ Κύριέ μου· καὶ εἰ ἔστι Κύριος μεθ' ἡμῶν, ἵνα τί εὗρεν τὰ κακὰ ταῦτα;... Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ καὶ πατάξεις τὸν Μαδιὰμ ὡσεὶ ἄνδρα ἑνα...»

5. Ἡ γέννησις τοῦ Σαμψὼν ἐγένετο διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀγγέλου εἰς τὸν πατέρα του Μανουὲ καὶ τὴν μητέρα του λέγων εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱὸν ἡ δὲ ἱστορία αὕτη ἀναγράφεται εἰς τὸ βιβλίον τῶν Κριτῶν σὲ ὁλόκληρα κεφάλαια 13, 14, 15 καὶ 16.

6. Ἄγγελος Κυρίου ἐνεφανίσθη λαμπροφόρος εἰς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, ὅπερ περιστατικὸν ἀναγράφεται εἰς τὸ βιβλίον Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ Κεφαλ. Ε' 13-15 καὶ ὅπως βλέπουμε ὁ ἐφανισθεὶς Ἄγγελος ἐν ὅλῃ τῇ αἰγλῇ του μὲ ἐσπασμένην ρομφαίαν, μπροστὰ εἰς τὸν ἐκθαμβὸν Ἰησοῦν ὅστις τὸν ἠρώτησε:

«Ἡμέτερος εἰ ἡ τῶν ὑπεναντιῶν;» ὁ δὲ Ἄγγελος ἀνταπήντησεν εἰς Αὐτόν:

«Ἐγὼ Ἀρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου, νυνὶ παραγγέλλω, κ.λπ.».

καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ προσεκίνησεν αὐτόν.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψω εἰς ἄλλα περιόρατα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γιατί αὐτὰ εἶναι πάρα πολλά, καὶ θὰ ἀφήσω τὸ πολὺ σπουδαῖον τὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν τριῶν Ἀγγέλων εἰς τὸν Ἀβραάμ ἐν τῇ δρυὶ τοῦ Μамβρῆ, ἀλλὰ θὰ εἰσέλθω εἰς περιστατικά τῆς Καινῆς Διαθήκης διὰ νὰ ἐπισημάνω ὅτι:

Α' Ἄγγελος Κυρίου ἐνεφανίσθη κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἰωσήφ, μνήστορα τῆς ἀγνῆς κόρης Μαρίας, καὶ τοῦ εἶπε: «Ἰωσήφ μὴ φοβηθεῖς παραλαβεῖν τὴν Μαρίαν καὶ τὸν υἱὸν τῆς διότι ὁ Ἡρώδης ζητεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ πάραυτα ὁ Ἰωσήφ παρέλαβε τὴν Μαρίαν καὶ κατέφυγεν εἰς Αἴγυπτον.

Β' Τὸ οὐσιαστικότερον ὅμως γεγονὸς τῆς λειτουργίας τῶν Ἀγγελικῶν Ταγμάτων εἶναι τὸ γεγονὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τοῦ

Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Οὗτος ὁ Ἄγγελος παραλαβὼν τὴν θείαν βουλὴν τὴν μετέφερε πρὸς τὴν κόρην τῆς Ναζαρέτ μετὸν ἐπίσημον καὶ ἀνεπανάληπτον χαιρετισμόν:

«ΧΑΙΡΕ ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΤΑΣΟΥ» Λουκᾶς Α. 26-38.

Ἡ ἀναγγελία αὕτη, ὅπως βλέπετε, τοῦ πανευφροσύνου γεγονότος τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου καταγράφεται ἐν πλάτει εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶ Εὐαγγέλιον, ὡς ἀνωτέρω.

Γ'. Κατὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἄγγελοι Κυρίου ἐδοξολογοῦν τὸν Θεὸν καὶ ἐγνωστοποιοῦν καὶ εἰς τοὺς ἀγραιοῦντας ποιμένας τὸ γεγονὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, καὶ βάσει αὐτῶν τῶν Οὐρανίων διαβεβαιώσεων ἔτρεξαν πρὸς Βηθλεὲμ καὶ εἶδον τὸ βρέφος Ἰησοῦν ἐσπαρταζομένον ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων ζώων.

Δ' Ὄταν ὁ Κύριος εὕρισκετο εἰς τὸν κήπον τῆς Γεθσημανῆ καὶ προσηύχετο πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα Του, ἐγένετο ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἰδρὼς περιέλουε Αὐτόν ὥσει θρόμβοι αἵματος, τότε Ἄγγελος Κυρίου περιῆστατο καὶ ἐνίσχυε Αὐτόν.

Ε' Ἄγγελοι Κυρίου εἶναι αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἐγνωστοποίησαν εἰς τὰς Μυροφόρους τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μετὰ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρενὸν τὸν ἐσταυρωμένον ἡγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν, ἀλλ' ὑπάγετε εἰπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν».

Κατὰ τὸν Θ. Παῦλόν αἱ Οὐράνιαι στρατιαὶ περὶ τὸν θρόνον δόξης κατὰ ἱεραρχίαν: «Θρόνοι, κυριότητες Ἀρχαὶ ἐξουσίαι» Κολασ. Α' 16, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν ποῦ ἐμφανίζει ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης εἰς τὰ συγγράμματά του περὶ Οὐρανίου ἱεραρχίας «καὶ θείων ὀνομάτων» εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

«Σεραφίμ, Χερουβιμ, θρόνοι, κυριότητος, δυνάμεις, ἐξουσίαι ἀρχαί, ἀρχάγγελοι καὶ ἄγγελοι».

Αὐτοὺς ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ ἐφορτάζομεν πανηγυρικῶς σήμερον καὶ αἰτούμεθα τὸν Κύριον ὅπως προστασίαι Των «περιχαρὰκώσου» τὴν ζωὴν μας, ἀλλῶς χωρὶς τὴν βοήθειάν των καὶ τὴν προστασίαν των διακυβεύεται σοβαρῶς τὸ γεγονὸς τῆς σωτηρίας μας.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΕΙΜΕΘΑ ΦΡΑΓΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, διὰ νὰ καταγράψω αὐτὸ τὸ ὁποῖον σκέπτομαι καὶ νὰ τὸ ἀποδείξω θὰ χρειαστῇ ἄρκετὸς συνειρμός, καὶ μάλιστα ἐν γραπτῷ λόγῳ κατανεμόμενος, ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν θετικὴν πραγματικότητα εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν συνάξω τὰς σκέψεις μου καὶ νὰ τὰς ἀποδώσω μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἱερατικῆς μου ὑποστάσεως.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεται, ἀποσπασματικὰ καὶ μὲ γενικότητες, ἃς φροντίσουμε νὰ τὸ ἐξετάσουμε λεπτομερειακὰ διὰ νὰ τοῦ δώσουμε τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν, καὶ ὀρθὴν ἀποκατάστασιν, μέσα στὰ σύνορα ποὺ εἴμεθα ἑμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. ὄχι μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἀπανταχοῦ κόσμον.

Μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πνευματικὴ ἀλλοζονεῖα, ὅτι ἑμεῖς οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀποτελοῦμεν τὴν γνήσιαν ποιμνὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ; Παρακατιόντες θὰ ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν εἶναι πνευματικὴ ἀλλοζονεῖα, ἀλλὰ καύχησις ἐν Κυρίῳ, ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τὸν Χορόν τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὡς στρατευομένη παράταξις διὰ τοὺς ἀκολουθούσους λόγους:

ΠΡΩΤΟΝ. Ἡ μὴ μετακίνησις μας ἐν τῇ νοουμένῃ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἃ καὶ παρελέβαμεν παρὰ τῶν θείων Πατέρων μας, δὲν εἶναι αὐτὸ μία «θέσις» ὀρθῆς καὶ ἀκριβοῦς καταστάσεως ἐν τῇ πορείᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι μὲ τὸν Κ.Η.Ι.Χ. εἰς τὸ πηδάλιον τῆς νοητοῦ Νηὸς μὲ κατεύθυνσιν τὸν Οὐρανόν ἢ θέσις αὕτη δὲν εἶναι ἢ κατ' ἀπόλυτον τρόπον ὀρθή; Ὅταν τὸ σκάφος κυβερνᾶται ἐν τῇ θαλάσῃ, μὲ πυξίδα, αὕτη περιστρέφεται πάντοτε πρὸς Βορρᾶν (ἔτσι ὁδηγοῦνται τὰ σκάφη καὶ ἀκριβῶς προσδιορίζουν τὸ στίγμα τοῦ ταξιδίου των). Αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν πρᾶξιν σωφροσύνης καὶ λογικῆς ἐρμηνείας διὰ τὸν διαχρονικὸν πλοῦν μας;

ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Ὅταν τὰ πάντα τὰ εὕρισκόμενα εἰς τὴν νοητὴν Ὀλκάδα παραμένουν ἀμετακίνητα (μετὰ φόβου καὶ τρόμου διατηρούμενα εἰς τὴν θέσιν ποὺ ὥρισαν οἱ αἰῶνες) αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ σαφές δεῖγμα εὐπλοῦ διαδρομῆς, πρὸς τὸν στόχον ποὺ ὥρισαν αἱ παραδόσεις διὰ μέσου τῶν αἰώνων;

ΤΡΙΤΟΝ Ἐφ' ὅσον τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα, ἀπαρτίζουν τὴν ὀρθὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν ὑπέστησαν οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ἢ ἀλλαγὴν μακροχρονίως ὡς εἶναι τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον τὸ συγγρα-

φέν πρὸ δύο χιλιάδες ἔτη ἀπὸ τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστάς, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν τῇ Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τὸ 325 μ.Χ. ποὺ καθώρισε διὰ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, (εἰς τὰ κελεύσματα τῆς ὁποίας ἰῶτα ἐν ἡ κεραία δὲν προσετέθη) καὶ τὰς μεταγενεστέρας ἐξ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, τὰς ὁποίας διακρατοῦμεν, τοῦτο δὲν φανερῶναι τὴν ὀρθὴν μας πορείαν τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὸ ἐν γένει λειτουργικὸν τῆς περιεχόμενον; Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ὀλίγιστα τὰ ὁποία ἀναγράφομεν δὲν ἀποτελοῦν τὴν πεμτοῦσιαν τῆς ἀλωβήτου Ἐκκλησιαστικῆς μας παραδόσεως τῆς μὴ παραχαρασθείσης διὰ μέσου τῶν αἰώνων;

Πῶς λοιπὸν δύναται νὰ χαρακτηρίσωμεν, αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεται παρ' ἄλλων ὡς πνευματικὴν ἀλλοζονεῖαν, ἐφ' ὅσον ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποία γίνονται ἐν τῇ Γνήσιᾳ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ ἀμιγῆς ἀλήθεια μὴ ἐπιδεχομένη οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην παρέκλισιν.

Ἄς καυχθῶμεν ἐν Κυρίῳ στοιχοῦντες εἰς αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ θ. Παῦλος, «ὁ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω» Β'. Κορινθ. 10.17.

Λοιπὸν ἀδελφοί μου μὲ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνά χειράς καὶ μὲ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἃς κρατήσωμεν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ ὁ Σταυρωθεὶς καὶ Ἀναστὰς Κύριός μας.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

Ε Ο Ρ Τ Α Ι

Εἰς τὸν ἐκλεκτὸν συνεργάτην μας π. Χρυσόστομον Βάρκαν ἢ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχεται ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς ὅπως ὁ Θεὸς τοῦ χάριτος παράσται ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ καθὼς ἐπίσης καὶ θεϊκὴν ἔφουσιν ἐν τῷ συγγραφικῷ του ἔργον. Ὁ π. Χρυσόστομος δὲν ἀφήνει εὐκαιρίαν ποὺ νὰ μὴν ἐμφανίζῃ καὶ σχετικὴν ἐργασίαν εἰς τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ – ΖΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΤΗ ΓΗ

Ἡ ἐπιθυμία μου ἦτο νὰ καταγράψω μερικές θείες προσωπικότητες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπως ὁ σήμερον ἐορταζόμενος μεγαλομάρτυς ἅγιος Ἀρτέμιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἐορταζόμενος ἅγιος Νικόλαος, Ἐπίσκοπος Μύρων Λυκίας, ἡ ἄλλος τις ἅγιος ὁ ὁποῖος πανηγυρίζει εἰς τὰ χρονικά ὅρια τῆς ἐκδόσεως τοῦ Περιοδικοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀντιπαρέρχομαι αὐτό, δι' ἄλλους ἐργάτας τῆς χριστιανικῆς γραμματείας μας. Καὶ θὰ ἐντοπίσω τὸ θέμα μου σὲ μιὰ ἔστω, ἐπ' ἀόριστον διαπίστωσιν πού εὐρίσκεται εἰς τὰ στόματα ἐκείνων πού δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν Χριστὸν ἢ ποτὲ δὲν ἐζησαν μέσα σὲ χριστιανικὸν περιβάλλον. Αὐτοὶ ὅπως λέγει καὶ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Ἰούδας εἶναι δυὸ φορές νεκροὶ «Δένδρα φθινοπωρινά, ἄκαρπα, δις ἀποθανόντα...» (Ἰούδ. ια').

Ἡ κατηγορία πού, ἀσύνετα, μεταδίδεται ἀπὸ τὸν ἀφιλόθρησκον τύπον ὅτι, ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἔννοια ξεπερασμένη καὶ δὲν ἔχει ἐκσυγχρονισθῇ, ὅπως ἄλλες θρησκείες, σ' αὐτὸ ἐπάνω θέλω νὰ δώσω μιὰν σαφῆ ἀπάντησιν διὰ νὰ κατορθώσω, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, νὰ γίνω πιστευτὸς ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς κατηγοροὺς ἀλλὰ ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς ἄλλους τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ ἀλλὰ μακρὰν τῶν χριστιανικῶν ἐνταλμάτων διαβιούντων. Τὸ θέμα εἶναι πάντα ἐπίκαιρον καὶ ζωηρόν, καὶ χρησιμοποιοῦντες τὴν νέαν λέξιν, «καυτό, ἃς τὸ ἐντοπίσωμεν δι' αὐτοὺς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν θρησκείαν μας, ζοῦν μέσα σ' ὄχι χριστιανικὰ πλαίσια καὶ ἀπέχουν νὰ εἶναι ζωντανὰ κύτταρα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν λέμε χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἐννοοῦμε τὸ σύνολον τοῦ κόσμου κλήρου καὶ λαοῦ πού ζῇ καὶ κινεῖται μέσα σ' αὐτὸν τὸν ζῶντα ὀργανισμόν. Χαρακτηρίζομεν τὴν Ἐκκλησίαν ζῶντα ὀργανισμόν, γιατί μέσα σ' αὐτὴν εὐρίσκονται οἱ πιστοί, πού πιστεύουν, ἀδιστάκτως εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως πού συνετάγη πρὸ 1.700 χρόνια ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας παρὰ τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, ὅλων θερμῶς πιστευόντων, ὅτι ὁ ἐκ Ναζαρέτ Ἑσταυρωμένος εἶναι ἡ Κεφαλὴ αὐτοῦ τοῦ ζῶντος ὀργανισμοῦ καὶ ὁ κόσμος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι τὰ ζωντανὰ κύτταρά του.

Αὕτῃ ἡ πίστις εἶναι τὸ θεμέλιον πού «κτίστηκε» ἡ Ἐκκλησία, καὶ αὕτῃ ἡ πίστις εἶναι πού διακρατεῖ τὸν Ὄργανισμόν, ὄχι σὲ νεκρά καὶ ἐφήμερα πλαίσια,

ἀλλὰ σὲ μιὰν ζῶσαν θετικὴν ὑπόστασιν. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔχει ἄμεσον προσωπικὴν σχέσιν μὲ τὰ κύτταρα τοῦ σώματος τὰ ὁποῖα ζωογονοῦνται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπὸ τὸ θεῖον Ἰδρυτὴν τῆς.

Τὸ λέγω, ἢ τὸ λέμε ὅλοι μας μετ' ἀκραδάντου πίστεως ὅτι κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας «χαριτώνεται» ἀπὸ τὸν Χριστὸν πού εἶναι ἡ ζῶσα κεφαλὴ. Τὸ μεγάλο δυστύχημα εἶναι πού υπάρχουν ἄνθρωποι ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ ζῶντος ὀργανισμοῦ πού λέγεται Ἐκκλησία Χριστοῦ. Ἐὰν ποτὲ θὰ ἐζήτουν νὰ ἀποκτήσουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι προσωπικὴν ἐμπειρίαν τί θὰ πῇ Χριστός, Υἱὸς ἀθάνατος σὰν τὸν Πατέρα Του καὶ Πνεῦμα ἅγιον, συναιδίων καὶ σύνθρονον, τότε τί εὐτυχία θὰ διαπότηζε τὴν ζωὴν των!! Τότε μὲ τὴν προσωπικὴν πείραν πού θὰ ἀποκτοῦσαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θὰ ἐβλεπαν ἐνσυνείδητα τί ὁ Χριστὸς σημαίνει μέσα εἰς τὴν ζωὴν των, καὶ θὰ «ἀφυπνίζοντο» ὅτι μόνον ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος καὶ ὅτι τὰ πάντα εἶναι δημιουργήματά Του. Ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐννοιωθαν πὼς ἡ ζωὴ των δὲν εἶναι μόνο ἐξήντα ἢ ἑβδομήντα χρόνια, ἀλλὰ αἰώνια, καὶ ὅτι ὁ Δημιουργὸς των θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν (Α. Τιμ. Β. 4).

Τότε θὰ ἐννοιωθαν εὐτυχὴ πλάσματα ἐν τῇ ζωῇ μὲ μοναδικὸν προορισμὸν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς σωτηρίας πού χαρίζει ὁ Κύριος, ὡς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, πλησιάζει τὸν καθένα μας μὲ ξεχωριστὸν τρόπον προσεγγίσεως, γνωριμίας καὶ σωτηρίας. Ἡ ἔννοια αὐτὸ πού λέγει ὁ Χριστὸς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ «ἐὰν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν» Ἰωάν. ΙΔ' παρ. 23, θὰ ἦτο σαφὴς καὶ κατανοητὴ καὶ ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ προσωπικὸς μας Θεὸς πού κατοικεῖ ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ Γῇ καὶ μᾶς χορηγῇ τὸ αἷμα του καὶ τὸ σῶμα του διὰ τὴν προσωπικὴν μας σωτηρίαν.

Ὑπ' αὐτὰς τὰς εὐλογημένας συνθήκας ἡ ἔννοια, τὴν ὁποῖαν ἀναφέρομεν ἐν ἐπικεφαλίδι ὡς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας θὰ ἀπεσαφηνίζετο ὅτι ὄντως εἶναι **ἕνας ζωντανὸς ὀργανισμὸς ἐν τῇ Γῇ** πού «στρατολογεῖ» πολίτας διὰ τὴν ἐπουράνιον βασιλείαν. Ἐρχου φίλε καὶ ἴδε, διὰ νὰ μὴν σὲ παρασύρῃ ὁ ποταμὸς τῆς ἀπιστίας καὶ καταστῆς δύο φορές νεκρὸς ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας.

ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ὁ μήνας Ὀκτώβριος, ἀγαπητοί φίλοι, εἶναι σηματοδεδειμένος μέ τήν ἐορτήν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ἐνός ἐξόχου νέου, ποῦ κατά τόν Γ' μ.Χ. αἰῶνα, ἤκμασε εἰς τήν ὀνομαστήν πόλιν τῆς Θεσ/νίκης, ἐπὶ βασιλείας Διοκλητιανοῦ καί Μαξιμιανοῦ. Ἦταν εὐγενῆς τήν καταγωγή, πλούσιος, καί λόγω τῆς ἡλικίας του, ἀκμαῖος καί ὡραῖος, συναρπασθεῖς δέ ἀπό τήν ζωήν τοῦ Ναζωραίου καί πεισθεῖς ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ μοναδικός Θεός, ἔθεσε τόν ἀγνόν ἑαυτόν του εἰς τήν ὑπηρεσίαν Του.

Μ' αὐτά τὰ ἐχέγγυα ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Δημήτριος ἱδρύσσε σχολήν καί ἐκεῖ ἐδίδασκε μέ παρρησίαν τὰ τῆς θρησκείας τοῦ Ἑσταυρωμένου, θέτοντας πρότυπον καθαρὴν καί ἀμώμητον ζωήν, καί ἐφαρμόζοντας τὰ τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι «πρῶτον νά ποιεῖτε καί ἔπειτα νά διδάσκετε».

Ἡ πόλις τῆς Θεσ/νίκης συνεκλονίσθη ἀπ' αὐτὴν τήν θείαν ὑπόστασιν τοῦ Δημητρίου, ἡ ὁποία ὡς ἦτο φυσικόν ἐπέφερε τήν κατηγορίαν τῶν ἐχθρῶν του ποῦ ἦσαν ὄργανα τοῦ Σατανᾶ ᾧ καί εὐθέως τὸν ἐσυκοφάντησαν ὅτι δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ὑποδοχήν τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ, ἡ ὁποία ἐγένετο μετὰ τὰς νικηφόρους μάχας του. Ὑστερα ἀπ' ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ τελευταῖος πεισθεῖς παρὰ τῶν συκοφαντῶν, τὸν ἐκάλεσε πρὸς ἀπολογία καί ἐκεῖ ὁ Δημήτριος, ὠμολόγησε ὅτι δὲν προσκυνεῖ τὸν αὐτοκράτορα παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον εἰς ὃν ἀνήκει ἡ τιμὴ καί ἡ δόξα. Χολοθεῖς ὁ βασιλεὺς τὸν ἔρριψε εἰς τὰς ὑγρὰς φυλακὰς τῆς πόλεως, ἵνα ἐκεῖ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν ἐν μέσῳ σκορπίων καί ἄλλων ἰοβόλων ἐντόμων. Ὁ ἅγιος εἰς τὰς φυλακὰς ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψιν πολλῶν χριστιανῶν καί μεταξὺ αὐτῶν καί τὸν Νέστορα μαθητὴν τοῦ Μεγαλομάρτυρος ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τὴν βοήθειάν του ἵνα ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ γίγαντος Λυαίου σάν ἄλλος μικρὸς Δαυὶδ ἐναντίον τοῦ Γολιάθ διότι ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Στάδιον τῆς πόλεως θὰ ἐλάμβανον χώραν ἀγῶνες πεντάθλου.

Ἐζήτησε ὁ μικρὸς Νέστορ τὴν βοήθειαν τοῦ μεγαλομάρτυρος ὁ ὁποῖος τὸν ἐσταύρωσε ἐπικαλεσθεῖς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καί τὸν ἄφησε νά ἐμφανισθῇ μέ τὰ λόγια: «Καί τὸν Λυαῖον θὰ νικήσης καί διὰ Χριστὸν θὰ μαρτυρήσης».

Ἱστορικῶς ἀναφέρουμε ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ βλέπων τὸν νεαρόν τῆς ἡλικίας τὸν ἀπέτρεψε ν' ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ἀρένα διότι, ὁ Νέστορ εἶχε νά κάνῃ μέ κολοσσὸν δυνάμεως καί ὄγκου, ἀλλὰ εἰς μάτην διότι μόλις ἐνεφανίσθη ὁ Λυαῖος ὁ νεαρὸς Νέστορ μέ τὴν ἐπὶ κλησιν τοῦ Θεοῦ τοῦ Δημητρίου ἐπετέθη ἐναντίον του καί μέ ἐγχειρίδιον του κατέφερε θανάσιμον πλήγμα.

Ὁ Μαξέντιος (Γαλέριος) κατεσχυνθεὶς ἀπ' αὐτὸ διέταξε τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ Νέστορος μέ τὸ ἴδιον ἐγχειρίδιόν του καί ἐν ταυτῷ ἀπεφάσισε καί τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Δημητρίου εἰς τὰς φυλακὰς. Τότε ἀπόσπασμα ἐστάλη εἰς τὰς φυλακὰς ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ Δημήτριος καί κατέφερε θανάσιμα πλήγματα εἰς τὸν Δημήτριον ἕνα ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἦταν καί ἀποτελεσματικὸν κατὰ τῆς καρδίας τοῦ ἀθλοφόρου ἐξ οὗ καί ἡ ὑμνογραφία λέγει ἐλοξεύθη τὴν πλευράν ὅπως ὁ Κύριός του, Ἰησοῦς.

Παρ' ὅλον τὸ γεγονός ποῦ ἐγράφησαν τόμοι πολλοὶ διὰ τὸ μαρτύριον τοῦ λοχευθέντος Δημητρίου δὲν θὰ ἀποσιωπήσω καί τὸ γεγονός ὅτι ἐμυροβόλησε τὸ σκῆνωμά του καί ἐπαξίως φέρει τὸν τίτλον τοῦ Μυροβλήτου. Ἄς ἀναφέρουμε τὸ γεγονός ὅτι μοναχὸς τις εὕρισκόμενος εἰς τὸ Ὄρος Χολμῶν τὸν Δ' καί Ε' αἰῶνα ἀμφέβαλε διὰ τὸ μῦρον τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σκηνώματος τοῦ ἁγίου καί «ἐφάνη» εἰς αὐτόν, μετὰ τὸν κανόνα του, ὡς νά εὕρεθαι εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καί ἄνθρωπος τις τῆς ἐκκλησίας ἐκράτει τὰς κλειδας, τοῦ ἤνοιξε καί προσεκύνησεν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἐξ οὗ ἐξήρχετο μῦρον τὸ ὁποῖον, περιέλουσεν αὐτόν. Φοβηθεῖς ὁ ἀσκητὴς ἀνέκραξεν: «Ἄγιε Δημήτριε Βοήθει μοί», ἀφυπνισθεῖς εἶδε ὅτι ἦτο, τῷ ὄντι, **περιελουσμένος μέ μῦρον**. Ἐγερθεῖς πάραυτα ἐπορεύθη εἰς Θεσσαλονίκην εἰς τὸν τάφον καί ἔκανε πλήρη ὁμολογίαν, ὅτι δικαίως ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀποκαλεῖ καί Μεγαλομάρτυρα καί Μυροβλήτην».

Ἡμεῖς δὲ οἱ ταπεινοὶ καταγράφοντες τὰ τῆς βιοτῆς τοῦ ἁγίου ὡς ἀξιωθῶμεν παρὰ τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νά προσκυνοῦμεν τὸν ἅγιον Δημήτριον, μιμούμενοι αὐτοῦ τὴν ἀγνήν καί καθαρὰν βιοτήν του, καί ἔχοντες πάντα ἐν τῷ στόματί μας ὁμολογίαν ὀρθῆς καί γνησίας πίστεως.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Συνεχίζομεν τὴν ἐρμηνείαν ἢ παράφρασιν τῶν Εἰρμῶν καὶ τῶν συναφῶν τροπαρίων, καὶ ὅσοι ἔχετε ἐνθρον ζῆλον παρακολουθήσατε τὴν πνευματικὴν μας «ἀναγνώρισιν» ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ:

Εἰρμός ἄλλος

«Ἐρρηξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, ὕβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, μόνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος πάλαι Ἄγνης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον πρὸς τὸν δυνάστην καὶ θεὸν τῶν γνώσεων».

Παράφρασις. Τὴν ὕβριν τῆς Φενάνας (γονίμου γυναικὸς τοῦ Ἐλκανᾶ) πρὸς τὴν ἄτεκνον Ἄνναν «ἐξόπασε», τὰς κλεῖς τῆς στειρότητος τῆς ἄνευ παιδὸς γαστρός της, μόνον ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς τῆς ἀρχαίας προφήτιδος Ἄννης ἡ ὁποία μὲ πνεῦμα συντετριμμένον παρακαλοῦσε τὸν Κύριον νὰ τῆς χαρίσῃ τέκνον, ὡς μόνον Παντογνώστην καὶ Παντοδύναμον.

Σημείωσις: Καὶ ὡς εἶναι γνωστόν, ὁ Κύριος χάρισε τὸν Προφήτη Σαμουὴλ εἰς τὴν ἄτεκνον Ἄνναν χάρις εἰς τὴν ταπεινότητα τῆς καρδίας της ποὺ προσήχετο ἐνδοκρυς ἐν τῷ Ναῶ ἀπὸ βαθείας νυκτὸς μέχρι ἀφυπνίσσεως τοῦ ἐνοχληθέντος Ἠλεί Ἀρχιερέως τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἐκείνου.

1ον Τροπάριον

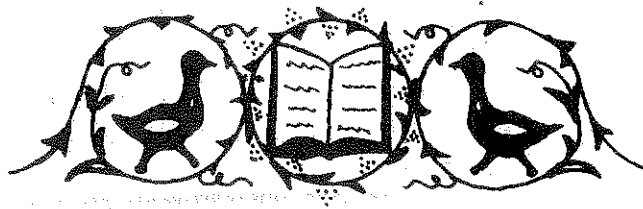
«Ἄληπτος ἐστὶν ἡ θεαρχικωτάτη· Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους, Ἄλις σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ, καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους, λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπὴ τοῦ Πνεύματος».

Παράφρασις: Ἀκατάληπτος εἶναι ἡ δύναμις τοῦ θεαρχικοῦ Πνεύματος διότι τοὺς ἀγραμμάτους μαθητὰς τοὺς μετέβαλε σὲ Ῥήτορας, ποὺ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ θείου Λόγου ἀπεστόμιζαν τὴν σοφίαν τῶν ἀρχαίων σοφῶν ὅλων τῶν λαῶν, ποὺ ἦταν χωρὶς γνώσιν, καὶ σὲ βαθεῖα νύκτα εὐρισκομένων, ἢ μόνῃ ἀστραπῇ (δύναμις) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ αὕτη ἡ δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅλους ἐμᾶς νὰ μᾶς χαρίσῃ πνεῦμα συντετριμμένον (ταπεινώσεως) διότι χωρὶς αὐτὴν τὴν ταπείνωσιν εἶναι

ἀδύνατον νὰ ἐπιτελέσωμεν οἰονδήποτε πνευματικὸν ἔργον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ γενικῶς μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν. Βαθείαν ταπείνωσιν καὶ ἐπιμονὴν ἐν τῇ προσευχῇ, διὰ νὰ τύχωμεν ἐλέους, διότι ὁ θεὸς «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν».

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Φαίνεται εἰς τὸν Καθρέπτην τῶν ὑποδειγμάτων, καὶ εἰς ἄλλας Βίβλους, ὅτι κοιμώμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἀδελφὸς ἀπὸ πολλὴν αὐτοῦ ῥαθυμίαν τε καὶ ἀμέλειαν, ὅταν ἐψάλλασιν οἱ ἄλλοι τὸν Ὅρθρον κατὰ τὸ σύνθημα, εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν του τὸν Δεσπότην Χριστὸν προσηλωμένον εἰς τὸν Σταυρόν· καὶ ἔστρεφεν ἀπὸ τὸν ὑπνώδῃ Μοναχὸν τὸ πρόσωπον ὀπισθεν, λέγων πρὸς αὐτόν. Ὁκνηρὲ δοῦλε καὶ ῥάθυμε, οὐκ εἰ ἄξιός τοῦ ὁρᾶν με εἰς πρόσωπον, ὑπνώδης ὢν καὶ βεβυθισμένος τῇ ἀκηδίᾳ ἐν τῷ ὕμνῳ καὶ δοξάζειν με, οὔτε τῆς ἐμῆς ἀπολαύσεως μακαριότητος ἐν τῇ οὐρανίᾳ μου βασιλείᾳ. Ὁ γὰρ ὁκνῶν ὕμνολογεῖν με, τῆς αἰωνίου δόξης οὐ τεύξεται. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Δεσπότη, ἐξύπνησεν ὁ Ἀδελφὸς ἐκεῖνος σύντρομος ὅλος καὶ ἐκπληττόμενος εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως, καὶ μετὰ πόνου καρδίας καὶ θλίψεως ἐδιώρθωσε τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν, φοβούμενος τὴν κατάκρισιν καὶ τιμωρίαν τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Ἐκ τοῦ κελλίου Ἁγ. Γεωργίου Προβάτα
Καρυῆς Ἁγίου Ὁρους τῇ 20-9-1989.

Σκέψεις εις τὴν ἐξομολόγησιν

Διὰ τὴν ἐξομολόγησιν ἔχουν διατυπωθεῖ πολλά. Γινώμαι, συμβουλαί, ὑποδείξεις καὶ συμπεράσματα ἀπὸ πνευματικῶν, ἀπὸ θεολόγων καὶ πολλοῦς ἄλλους εὐσεβεῖς χριστιανούς, ποὺ ὅπωςδήποτε καὶ ὠφέλιμα εἶναι καὶ βοηθοῦν τὴν πνευματικὴν προετοιμασίαν τοῦ κάθε μετανοούντος ἀνθρώπου, ποὺ ἐνδιαφέρεται νὰ προσέρχεται ἐν πλήρει ἐπιγνώσει, εἰς τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τῆς Μετανοίας.

Εἰς αὐτὰς τὰς πνευματικὰς προσφορὰς προσθέτουμε καὶ τὰς σκέψεις ἑνὸς πνευματικοῦ, ποὺ περιγράφονται εἰς τὸ ὡραῖον βιβλίον «οἱ περιπέτειες ἑνὸς προσκυνητοῦ». Παραθέτομεν αὐτὰς κατωτέρω:

«Ἐξομολόγησις, ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ἑσῶ ἄνθρωπον εἰς ταπεινώσιν».

Ἐάν ἐρευνήσωμε προσεκτικὰ τὸν ἑαυτὸν μας θὰ ὁδηγηθούμε εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

- 1) Δὲν ἀγαπᾶμε τὸν Θεόν,
- 2) Δὲν ἀγαπᾶμε οὔτε τὸν πλησίον μας,
- 3) Δὲν ἔχομε θρησκευτικὴν πίστην καὶ
- 4) Εἴμεθα γεμάτοι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ ὕλοφροσύνην.

Παρακολουθώντας τὴν πορείαν τῆς ἐσωτερικῆς μας καταστάσεως πιστοποιοῦμεν ἀπὸ τὴν πείραν μας: «1) ὅτι δὲν ἀγαπᾶμε τὸν Θεόν.

Ἄν ἀγαπούσαμε πραγματικὰ τὸν Θεὸ θὰ εἴχαμε συνεχῶς τὴν σκέψιν μας ἐστραμμένη πρὸς Αὐτὸν καὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχισμένοι. Κάθε σκέψιν γιὰ τὸν Θεὸ θὰ μᾶς ἔδινε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι. Ἀντιθέτως, ὅμως, πολὺ συχνότερα καὶ πολὺ εὐκολώτερα σκεπτόμεθα διάφορα γῆινα πράγματα, ἐνῶ ἡ ἀπασχόλησις τῆς σκέψεώς μας μὲ τὸν Θεὸ καταντᾷ ἐργασία ἐπίπονη καὶ ξερὴ. Ἐάν ἀγαπούσαμε τὸν Θεόν, ἡ συνομιλία μας μὲ Αὐτόν, διὰ τῆς προσευχῆς, θὰ ἦτο ἡ τροφή καὶ ἡ τρυφή μας καὶ θὰ μᾶς ὡδηγοῦσε σὲ ἀδιάσπαστη ἐπικοινωνία μὲ Αὐτόν. Ὅμως ὅπως ἀντίθετα, ὅχι μόνον δὲν εὐρίσκομε εὐχαρίστησιν εἰς τὴν προσευχή μας ἀλλὰ χρειάζεται κάθε φορὰ νὰ καταβάλλωμε προσπάθειαν γιὰ νὰ προσευχηθούμε. Ἀγωνιζόμεθα κατὰ τῆς ἀπροθυμίας, νικώμεθα ἀπὸ τὴν ἀμαρτωλότητά μας καὶ εἴμεθα πάντα πρόθυμοι νὰ καταπατῶμε μὲ κάθε ἀνόνη σκέψιν καὶ πρᾶγμα, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς, γεγονότα, ποῦ, ὅπως εἶναι φυσικόν, μικραίνουν τὴν προσευχή καὶ ἀπομακρύνουν τὴν σκέψιν ἀπὸ αὐτῆν. Ὁ καιρὸς μας περνᾷ ἀχρησιμοποίητος ἢ μᾶλλον, χρησιμοποιεῖται

σὲ μάταιες ἀπασχολήσεις, ὅταν δὲ ἀπασχολούμεθα μὲ τὸν Θεόν, ὅταν θέτουμε τὸν ἑαυτὸν μας κάτω ἀπὸ τὴν παρουσίαν Του, τότε κάθε ὥρα μᾶς φαίνεται πὺς εἶναι ἓνας ὁλόκληρος χρόνος. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἀγαπᾷ κάποιον πρόσωπον, τὸ σκέπτεται ὅλη τὴν ἡμέραν χωρὶς διακοπὴν, διατηρεῖ συνεχῶς τὴν εἰκόνα τοῦ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, φροντίζει γι' αὐτό, καὶ σὲ καμμιά περίπτωσιν τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπον δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν σκέψιν του. Ἐμεῖς, ὅμως ὁλόκληρη τὴν ἡμέραν, εἶναι ζήτημα ἂν ξεχωρίζωμε ἔστω καὶ μιὰν ὥραν γιὰ νὰ θυθισθοῦμε σὲ ἐντρυφήσιν καὶ θεῖαν μελέτη, γιὰ νὰ ζωογονήσωμε τὴν καρδίαν μας μὲ τὴν ἀγάπην μας πρὸς Αὐτόν, ἐνῶ μὲ εὐκολία καὶ εὐχαρίστησιν ἐξοδεύομε τὶς εἰκοσι τρεῖς ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου σὰν μιὰ θερμὴ προσφορὰ καὶ θυσιᾶ εἰς τὰ εἶδωλα τῶν διαφόρων παθῶν.

Ὅλοένα συζητοῦμε γιὰ τιποτένια πράγματα καὶ γεγονότα τὰ ὁποῖα μολύνουν τὸ πνεῦμα, κι' αὐτὸ μᾶς δίνει εὐχαρίστησιν. Εἰς τὶς σκέψεις μας γιὰ τὸν Θεόν, εἴμεθα ξηροί, ἀπρόθυμοι καὶ ἀμελεῖς. Καὶ ὅταν ἀκόμη χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε, συμβαίνει ὥστε ἄλλοι νὰ μᾶς παρακινήσουν σὲ πνευματικὴ συζήτησιν, κοιτάζουμε νὰ μετατρέψουμε τὸ θέμα σὲ κάτι ἄλλο, πρὶν εὐχάριστο εἰς τὶς ἐπιθυμίας μας.

Εἴμεθα τρομερὰ περιεργοὶ γιὰ κάθε μοντέρνο, γιὰ τὰ πολιτικά καὶ γιὰ χίλια δύο ἄλλα ζητήματα. Πολὺ συχνὰ ζητοῦμε τὴν ικανοποίησιν εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὶς κοσμικὰς γνώσεις, εἰς τὴν ἐπιστήμην, εἰς τὴν τέχνην, καὶ θέλωμε ὅλο καὶ περισσότερα ἀγαθὰ νὰ ἀποκτήσουμε.

Ἡ μελέτη τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, ἡ γνώσις Αὐτοῦ καὶ τῆς θρησκείας, δὲν μᾶς κάνουν πολλὴν ἐντύπωσιν, οὔτε ικανοποιοῦν τὴν πνευματικὴν πείναν τῆς ψυχῆς μας. Ὅλα αὐτὰ τὰ παραδεχόμεθα ὅτι εἶναι ὅχι μόνον ἀνούσια ἀπασχολήσεις γιὰ ἓνα χριστιανόν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον καὶ ἀνωφελῆς.

Ἐάν ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν εἶναι ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν Του, ὅπως ὁ Χριστὸς εἶπε: «εἰ ἀγαπᾶτε με τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσατε», ἐμεῖς ὅχι μόνον δὲν τηροῦμε τὰς ἐντολάς Του, ἀλλ' οὔτε καμμιά προσπάθεια καταβάλλουμε νὰ κατορθώσουμε τὴν τήρησίν τους. Ἔτσι εἶναι ἀπόλυτη ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν εὐκολὰ συμπεραίνει κανεὶς, ὅτι δὲν ἀγαποῦμε τὸν Θεόν. Ἐπάνω σ' αὐτὸ ὁ Μέγας Βασίλειος λέει: «Ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀγαπᾷ τὸν Θεόν καὶ τὸν Χριστόν, ἐγκτεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι δὲν τηρεῖ τὰς ἐντολάς Του».

2) Δέν αγαπάμε ούτε τόν πλησίον.

Ἐάν αγαπούσαμε τόν πλησίον μας θά ἦτο δυνατόν νά σκεφθοῦμε καί νά αποφασίσουμε νά δώσουμε καί τήν ζωήν μας γι' αὐτόν, ἐάν θά ὑπῆρχε ἀνάγκη. Ὅχι, ὅμως, αὐτό μόνον δέν κάνουμε ἀλλ' οὔτε καί τήν παραμικρή θυσία εἴμεθα διατεθειμένοι νά ὑποστοῦμε γι' αὐτόν. Ἐάν αγαπούσαμε τόν πλησίον μας, σύμφωνα μέ τήν ἐντολήν τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ λύπες του θά ἦσαν καί δικές μας λύπες καί οἱ χαρές του θά ἀντανακλοῦσαν εἰς τὸ πρόσωπόν μας, ὅπως εἰς τὸ δικό του. Ἀντιθέτως, ὅμως, εὐχαριστοῦμεθα νά ἀκούουμε διάφορα ἄσχημα πράγματα γι' αὐτόν, ἀντὶ νά λυπούμεθα καί νά πονοῦμε. Τὸ κάθε κακό τυχόν πού ἀκούουμε γιὰ τόν πλησίον μας, ὄχι μόνον δέν μᾶς φέρνει στενοχώρια, ἀλλὰ μᾶς δίνει ἓνα εἶδος χαρᾶς, ἐνδιαφέροντος καί ἐλπίδας, ν' ἀκούσωμε περισσότερα. Τὸ σφάλμα ἢ τὸ ἀμάρτημα τοῦ ἀδελφοῦ μας ὄχι μόνον δέν τὸ σκεπάζουμε μέ ἀγάπη, ἀλλὰ τὸ διατυμπανίζουμε ὅπου μπορούμε μέ ἐσωτερικὴν ἱκανοποίησι. Ἡ εὐτυχία τοῦ πλησίον μας, ἡ τιμὴ του, τὰ ἀγαθὰ του δέν μᾶς εὐφραίνουν, μᾶς δίνουν δὲ ἀντιθέτως τὸ συναίσθημα τῆς ἀδιαφορίας. Τέλος, ὄχι λίγες φορές καταλαμβάνουν τήν ψυχὴ μας περιφρόνησι καί φθόνος γιὰ τόν πλησίον μας.

3) Δέν ἔχουμε θρησκευτικὴ πίστι.

Οὔτε εἰς τὴν ἀθανασίαν, οὔτε εἰς τὸ Εὐαγγέλιο, διότι ἐάν εἴμεθα τέλεια πεπεισμένοι καί ἐπιστεῦαμε χωρὶς ἀμφιβολία ὅτι μετὰ ἀπὸ τὸν τάφο ξανοίγεται ἡ αἰώνιος ζωὴ καί ἡ ἀνταπόδοσις τῶν πεπραγμένων αὐτοῦ τοῦ κόσμου, θά ἐσκεπτόμεθα συνεχῶς αὐτό, χωρὶς ἀνάπαυλα. Ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας θά μᾶς συνέτριβε κυριολεκτικὰ καί θά ἐζοῦσαμε αὐτὴν τὴν πρόσκαιρὴν ζωὴν ὡς ἓνας ξένος καί παρεπίδημος, πού ἔχει πάντα εἰς τὸν νοῦν τοῦ τὴν φροντίδα νά ἀξιωθεῖ κάποτε νά φθάσῃ εἰς τὴν γλυκεῖα τοῦ πατρίδα. Ἀντίθετα ὅμως, ἐμεῖς οὔτε κἂν σκεπτόμεθα γιὰ τὴν αἰωνιότητα καί συμπεριφερόμαστε εἰς τὴν ζωὴν μας ὡς νά πιστεύουμε ὅτι τὸ τέλος τοῦ παρόντος βίου εἶναι καί τὸ τέλος τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεώς μας. Μέσα μας φωλιάζει ὑποσυνείδητα ἡ σκέψις πού συνοψίζεται εἰς τό: ποῖος ξέρει καί ποῖος εἶδε τὰ μετὰ θάνατον;

Ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὴν ἀθανασία, τὸ μυαλό μας συμφωνεῖ μ' ἐκείνην, ἐνῶ ἡ καρδιά μας πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νά εἶναι πεπεισμένη γι' αὐτήν. Ὅλη αὕτὴ ἡ ἀπιστία μας ἀποδεικνύεται ἀπὸ τίς πράξεις μας καί ἀπὸ τὴν συνεχῇ φροντίδα νά ἱκανοποιῶμε τὴν ζωὴν τῶν αἰσθήσεων.

Ἐάν ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου εἶχε κυριαρχήσει εἰς τὴν καρδιά μας μέ τὴν ἀνάλογη πίστι, θά εἶχαμε καταληφθεῖ ἀπ' τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καί θά τὸν ἐμελετοῦσαμε, θάβρισκε δὲ ἡ ἀφοσίωσις καί ἡ προσοχὴ τὴν κατοικία τῆς εἰς τὴν ψυχὴν μας. Ἡ προσοχὴ, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ ἀγάπη πού κρύπτονται μέσα εἰς Αὐτόν θά μᾶς ὡδηγοῦσαν εἰς τὴν χαρὰ καί τὴν εὐτυχία τῆς μελέτης τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ νύκτα καί ἡμέρα. Εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν θά εὐρίσκαμε τροφὴν πνευματικὴν, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς ψυχῆς μας καί ἡ καρδιά μας θά παρεκινεῖτο εἰς τὴν τήρησιν του.

Τίποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν δέν θάταν δυνατό νά μᾶς ἀποτρέψῃ ἀπ' τὴν ἐφαρμογὴ τῆς εἰς τὴν ζωὴν μας. Ἀντιθέτως, ὅμως, ὅταν κάθε τόσο διαβάζωμε ἢ ἀκούωμε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἂν ἡ ἀνάγκη ἢ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γνῶσιν μᾶς ὠθοῦν πρὸς τοῦτο, τὸν παρακολουθοῦμε χωρὶς τὴν δέουσα προσοχὴ καί τὸν εὐρίσκουμε τίς περισσότερες φορές καταθλιπτικὸν ἢ χωρὶς σπουδαῖον ἐνδιαφέρον. Συνήθως φθάνουμε εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης μας χωρὶς σπουδαία ὠφέλεια καί πάντα πρόθυμοι νά τὸν ἀλλάξωμε μέ ἐλαφρὰ ἀναγνώσματα πού μᾶς εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα καί μᾶς εὐχαριστοῦν.

4) Εἴμεθα πλήρεις ἀπὸ ὑπερηφάνεια καί φιλαυτία.

Ὅλες μας οἱ ἐνέργειες τὸ βεβαιώνουν. Βλέποντας κάτι καλὸ εἰς τὸν ἑαυτόν μας, ἐπιθυμοῦμε νά τὸ κάνουμε ἐμφανὲς ἢ νά ὑπερηφανευθοῦμε γι' αὐτὸ μπροστὰ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους ἢ νά τὸ θαυμάσωμε μόνοι μας ἐσωτερικῶς.

Ἄν καὶ ἐπιδεικνύωμε μίαν ἐξωτερικὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ἀποδίδουμε σὲ ἀποτελεσματικότητά τῆς ἰδικῆς μας δυνάμεως, θεωροῦμε δὲ τὸν ἑαυτόν μας ἢ ἀνώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἢ τουλάχιστον ὄχι χειρότερόν τους. Ὅταν ἀνακαλύπτωμε ἓνα σφάλμα μας προσπαθοῦμε νά τὸ δικαιολογήσωμε καί νά τὸ σκεπάσωμε λέγοντας: Τί νά κάνωμε; Ἔτσι εἴμεθα φτιαγμένοι, ἢ δὲν πειράζει, κανεὶς δὲν θά μᾶς παρεξηγήσῃ. Θυμῶνουμε μέ ὅσους δὲν δείχνουν ἐκτίμησιν πρὸς τὸ πρόσωπό μας καί τοὺς πιστεύουμε ὅτι εἶναι ἀνθρώποι πού δὲν ἔμπορουν νά ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία τοῦ ἄλλου. Ἀγαλλόμεθα γιὰ τὰ χαρίσματα μας, καί ὅλες μας τίς πτώσεις τίς θεωροῦμε ἐντελῶς προσωπικὸν μας ζήτημα. Ἐνῶ εἴμεθα μεμψιμοιροί, εὐρίσκομε εὐχαρίστησι εἰς τίς ἀτυχίες τῶν ἐχθρῶν μας. Ὅταν ἀγωνιζόμεθα γιὰ κάτι καλὸ τὸ κάνουμε μέ τὸν σκοπὸν ἢ νά κερδίσωμε ἐπαίνους, ἢ νά δώσωμε κάποια ἐλαστικότητα εἰς τὸν πνευματι-

κό μας éαυτό, ή νά πάρουμε μιά πρόσκαιρη παρηγοριά.

Με μιά λέξι, συνεχώς κατασκευάζομε ένα είδωλο του έαυτού μας πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποδίδομε ἀδιάκοπες τίς ὑπηρεσίες μας, φροντίζοντας με κάθε τρόπο γιὰ τὴν εὐχαρίστησί μας καὶ τὴν καλλιέργεια τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν μας. Πράττοντας ὅλα αὐτὰ ἀναγνωρίζομε τὸν έαυτό μας νά εἶναι γεμάτος ἀπὸ ὑπερηφάνεια ἀπὸ διάφορες σαρκικὲς ἐπιθυμίες ἀπὸ ἀπιστίαν, ἀπὸ ἔλλειψιν ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ κακία πρὸς τὸν πλησίον μας. Ποιά κατάστασις θά μπορούσε νά υπάρξῃ πρὸς ἀμαρτωλὴ ἀπὸ αὐτὴν; Ἡ κατάστασις τῶν πνευμάτων τοῦ σκότους πρέπει νά εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας: Ἐκεῖνα, ἂν καὶ δὲν ἀγαποῦν τὸν Θεό, ἂν καὶ μισοῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τροφὴ τους εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, μ' ὅλα ταῦτα πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸ καὶ φρίττουν. Ἐμεῖς ὅμως; Μποροῦμε νά βρεθοῦμε σὲ χειρότερη κόλασιν ἀπ' αὐτὴν ποὺ ἀντιμετωπίζομε; Πῶς δὲ δὲν θά λάβωμε τὴν πρὸ αὐστηρὴ τιμωρία γιὰ τὴν ἀνόνη καὶ ἀπρόσεκτη ζωὴ μας, τὴν ὁποία ἀναγνωρίζομε ὅτι ζοῦμε;

Ἐπισφράγισμα τῶν σκέψεων αὐτῶν εἶναι ἡ προσευχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, κάνε μας νά σέ ἀγαπήσουμε τόσο, ὅσο πρὶν γνωρίσωμε Σένα ἀγαπούσαμε τὴν ἀμαρτία».

Ἀπὸ τὸ βιβλίον: Οἱ περιπέτειες ἐνὸς Προσκυνητοῦ, Ἐκδόσις 5η, τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Ἀστέρος, Αλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου 1976 - σελίς 167 -

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΝ

Ὡς πνευματικὸς ἐδέχθη πολλοὺς χριστιανοὺς εἰς τὸν Ἱερὸν Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως. Καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παιδία. Καὶ μορφωμένους καὶ ἀμορφώτους καὶ ἀγρότας, με δύο λόγους ἀνθρώπους παντός εἶδους.

Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ, διέκρινε εἰς τοὺς περισσοτέρους εἶναι ἡ ἀγνοία. Δηλαδή, οἱ περισσότεροι δὲν ἐγνώριζον πῶς ἔπρεπε νά προετοιμασθοῦν, τί ἔπρεπε νά εἰπουν καὶ πῶς νά τὰ εἰπουν. Ἀκόμη καὶ τί εἶναι ἡ Ἱερά Ἐξομολόγησις ὡς Μυστήριον.

Τί πταίει διὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος. Ἡμεῖς ἀπλὰ καὶ λακωνικὰ θά ἀναφερθοῦμε εἰς σημεία, τὰ ὁποῖα θεωροῦμε πλέον ἀπαραίτητα καὶ τὰ ὁποῖα θά πρέπει νά τὰ ἔχῃ ὑπ'

ὄψιν· τοῦ ὁ πραγματικὰ μετανοῶν πιστὸς χριστιανός, ὅστις διακρίνει ἐσωτερικὰ τὴν ἐνοχὴν τῆς ἀμαρτωλότητός του καὶ προσέρχεται, ἐν ἐπιγνώσει, εἰς τὸ καθαρτήριο τῆς ψυχῆς, τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τῆς Μετανοίας, ἵνα λάβῃ τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀξιώθῃ τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νά δύναται νά ἀγωνίζεται μέχρι τελευταίας του πνοῆς τὸν καλὸν ἀγῶνα καὶ ἐπιτύχῃ τέλος τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν Μακαριότητα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἄς ἔχωμεν λοιπὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς διὰ μίαν καλὴν Ἐξομολόγησιν.

1ον) Νά μὴ λησμονοῦμε ὅτι ὅταν μετανοοῦμε πρέπει ἡ μετάνοιά μας νά εἶναι πραγματικὴ καὶ εἰλικρινής. Δὲν πρέπει ἡ μετάνοιά μας νά εἶναι πρόχειρη, ἀφρόντιστη καὶ χλιαρὴ. Ἐπομένως χρειάζεται προετοιμασία με στροφὴν εἰς τὸν ἑσῶ έαυτὸν μας, με αὐτοέλεγχον, με αὐτομεμψία, με αὐτοκριτικὴ, με αὐτοεξέτασι, με φόβον Θεοῦ καὶ με σοβαρότητα.

2ον) Βασικὰ ἐρωτήματα εἰς τὸν έαυτὸν μας θά πρέπει νά εἶναι: α) ἡ θέσις μας εἰς τὰς δύο (2) θεμελιώδεις ἐντολὰς: «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ' ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ' ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ' ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Δηλαδή πόσον καὶ πῶς πιστεύομεν εἰς τὸν Θεόν; Καὶ ποιά εἶναι ἡ σχέσις μας με τὸν πλησίον;

β) Κατὰ πόσον μελετῶμεν καὶ μανθάνομε τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Διδασκαλίαν Του καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ τηροῦμεν αὐτάς.

γ) Πρότυπα εἰς τὸν αὐτοέλεγχόν μας νά εἶναι τὰ βιώματα ὅλων τῶν Ἀγίων μας, οἱ ὁποῖοι καθ' ὅλην τὴν ἐπίγειον ζωὴν των, παρόλον ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι, καθ' ὅλα ὅμοιοι με ἡμᾶς, με τὰς ἰδίας ἀσθενείας, τὰ ἴδια πάθη καὶ τὰς ἰδίας ἀτελείας, ἐπέτυχον με τὴν πίστιν, με τὴν ὑπομονὴν, με τὴν μυστηριακὴν ζωὴν, με τὴν προσευχήν, με τὸν συνεχὴ ἀγῶνα καὶ τὴν ἀσκήσιν, νά ἀποβάλουν τὴν ἐνοικοῦσαν ἐν αὐτοῖς ἀμαρτίαν καὶ ἐνδεδυμένοι με τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ἐν καινότητι ζωῆς νά περιπατοῦν καὶ νά τιμῶνται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ νά προβάλλονται ὡς φωτεινά παραδείγματα.

3ον) Νά μὴν ἐπαναλαμβάνωμε εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τὰ ἀμαρτήματά μας, τὰ ὁποῖα τὰ εἶχαμε ἐξομολογηθῇ ἄλλην φορὰν καὶ διὰ τὰ ὁποῖα εἶχαμε λάβει τὴν συγχώρησιν. Ὅταν τὰ ἐπαναλαμβάνωμε πάλι, χωρὶς νά τὸ ἀντιλαμβάνωμεθα, δείχνομε ὅτι

ἀμφιβάλλομε διὰ τὴν δύναμιν, σὺν Μυστηρίου, ποῦ εἶχε ἡ προηγηθεῖσα Ἐξομολόγησις. Εἶναι σὺν νὰ μὴν εἴμεθα σίγουροι ὅτι εἰς τὴν προηγουμένην μας Ἐξομολόγησιν ἐλάβαμε τὴν ἄφεισιν τῶν ἁμαρτιῶν ποῦ ἐξαγορεύσαμε.

4ον) Μεγάλο λάθος μας εἶναι ὅταν εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν ἀναφέρωμε τὰ συγκεκριμένα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπαιξαν ρόλο, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν, εἰς τὸ ἁμάρτημά μας, τὸ ὁποῖον ἐξομολογούμεθα. Οὔτε νὰ τὰ ἐνθυμούμεθα, οὔτε καὶ νὰ τὰ ἀναφέρουμε καθόλου. Τὰ ἁμαρτήματά μας εἶναι πράξεις μας. Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἔνοχοι. Ἡμεῖς πρέπει νὰ μετανοήσωμε. Ἡμεῖς νὰ κλαύσωμε, καὶ τέλος νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὸν ἔχοντα ἐξουσίαν πνευματικὸν τὴν συγχώρησιν.

5ον) Οἱ Ἅγιοι Πατέρες αὐστηρότατα ἀπαγορεύουν νὰ ἀναφέρωμε μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τὰ ἁμαρτήματά μας. Καλύτερον εἶναι νὰ τὰ ὁμολογούμε εἰς γενικὰς γραμμάς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποφεύγεται ὁ πειρασμός ἀπὸ τὴν ἐπανάληψιν ὅλων τῶν λεπτομερειῶν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μας καὶ διὰ τὸν πνευματικόν.

6ον) Ποτὲ δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀπογοητευώμεθα ὅταν ὁ πειρασμός μᾶς παγιδεύει καὶ, παρόλον ὅτι ἡ μετάνοιά μας εἶναι εἰλικρινὴς πίπτουμε πάλιν εἰς τὸ ἴδιο ἁμάρτημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐλάβαμε τὴν ἄφεισιν. Ἔργον τοῦ μισόκαλλου ἐχθροῦ μας εἶναι νὰ δημιουργήσῃ εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ εἰς τὸν λογισμόν μας, αὐτὸ ποῦ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς τὸ διατυπώνουν μὲ τὸν χαρακτηρισμό: «**ΛΥΠΗ**», δηλαδή, ὁ πειρασμός θὰ εἴπῃ εἰς τὸν λογισμόν μας: «εἶσαι αἰχμάλωτος εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Τί καὶ ἂν ἐξομολογήσαι; ἀμέσως φεύγοντας ἀπὸ τὸν πνευματικόν ξαναπέφτεις. Δὲν ἔχεις σωτηρίαν. Ἡ κόλασις καὶ ἡ τιμωρία εἶναι γιὰ σένα». Ὅμως ὁ Κύριός μας μᾶς λέγει: «ὁσάκις ἐὰν πέσης ἔγειραι καὶ σωθήσῃ». Εἰς δὲ τὸν ἐρωτήσαντα Αὐτὸν μαθητὴν, ἐὰν μέχρις ἐπτά φορές συγχωρεῖται ἓνα ἁμάρτημα ἐπαναλαμβανόμενο, ἀπήντησε ὅχι ἐπτά, ἀλλὰ ἑβδομηκοντάκις ἐπτά, δηλαδή ἀπείρως. Ἀναμένει τὸν ἁμαρτωλόν: «ὥς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν». Τοῦτο μᾶς διδάσκει καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ, ποῦ δὲν μᾶς δεικνύει μόνο τὴν μετάνοιαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ὁ δὲ Προφητὰν Δαυὶδ λέγει: «Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, οὐκ εἰς τέλος ὀργισθῆσεται, οὐδέ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ.

Προσοχή, Ἀδελφοί μου, εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Μακριὰ ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀπογοήτευσιν.

N.

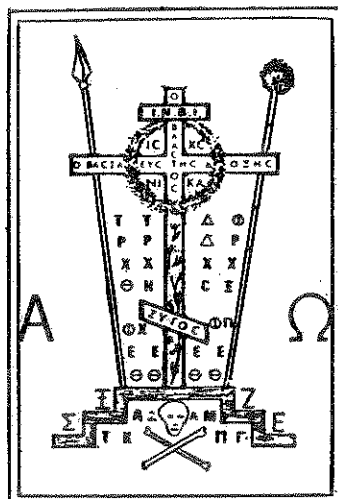
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Πανήγυρις ἱεροῦ ναοῦ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Παλ. Φάληρον.

Κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης ἐν Παλ. Φαλήρῳ ὁδὸς Πρωτέως 88, ἐώρτασε μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερὸς Ναός. Κατὰ τὸν Ἑσπερινόν μὲ ἀνοιξαντάρια τελετουργούντος τοῦ ἁγίου Εὐρύππου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου ἐγένετο κατανυκτικὴ ἀρτοκλασία κατὰ τὰ ἱερά θέσμια τῆς Ὁρθόδοξου λατρείας. Ὁ Ἱερὸς Ναός ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν σηματοστολισμένος προσέδιδε ἰδιαίτεραν αἴγλην εἰς τὴν πανήγυριν. Μετὰ τὸ πέρας ἐγένετο καὶ ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος εἰς ἣν παρευρέθη ὁ Δήμαρχος Παλαιοῦ Φαλήρου κος Χρυσοβερίδης ὁ ὁποῖος ἐξεχώρισε καὶ τὴν μουσικὴν μπάντα Παλαιοῦ Φαλήρου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ προεστὴς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος ἐξέφρασεν τὰς θερμότητας τοῦ εὐχαριστίας.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κος Γερρόντιος ἐλειτούργησε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν συμπαραστατούμενος ἀπὸ ἱερατεῖον, καὶ προεχειρίσατο τὸν Ἱερομόναχον π. Δαμασκηνόν εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὠμίλησε ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης διὰ τὴν Παναγίαν Μυρτ/σαν καὶ διὰ τὸν προχειρισθέντα Ἀρχιμανδρίτην π. Δαμασκηνόν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας προσεφέρθημεν εἰς ὅλον τὸ Ἐκκλησίασμα ἀναψυκτικά.

ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Η συνταγματική κατοχύρωσις τῶν Ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων

Υπὸ Νικήτα Κ. Ἀναγνωστοπούλου

Ἐπιτίμου Δικηγόρου

Παρ' Ἀρεῖα Πάγῳ καὶ Συμβουλίῳ Ἐπικρατείας

Α.

Τὸ ἰσχύον Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ἐν ἄρθρῳ 3, παρ. 1, ὀρίζει «Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, **τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις**».

Ἡ διάταξις αὕτη δὲν εἶναι νέα. Ὑπῆρχεν εἰς ὅλα τὰ προἰσχύσαντα Ἑλληνικά Συντάγματα. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης, ὑπεστηρίχθη ἡ ἀποψις ὅτι αὕτη κατοχυρώνει μόνον τοὺς κανόνας ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὰ δόγματα τῆς πίστεως (τοὺς δογματικούς) καὶ οὐχὶ καὶ τοὺς κανόνας ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὴν διοίκησιν καὶ εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας (τοὺς διοικητικούς) καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι δυνατόν νὰ τροποποιηθῶν, ἔτι δὲ καὶ καταργηθῶν ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἐν τῇ νομοθετικῇ ταύτης ἐξουσίᾳ διὰ νόμου.

Ἡ ἀποψις αὕτη εἶναι πεπλανημένη, καθόσον οὐδεμία διάκρισις γίνεται ἐν τῇ διατάξει μετὰ τῶν δογματικῶν καὶ διοικητικῶν κανόνων. Εἶναι σαφεστάτη καὶ κατηγορηματικὴ ἡ διατύπωσις τῆς διατάξεως, οὐδεμίαν παρερμηνεῖαν ἐπιδεχομένη: **«τηροῦσα τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας»**, δηλ. ἅπαντας συλλήβδην, ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαιρέτως τοὺς κανόνας τοὺς θεσπισθέντας ὑπὸ τῶν πανσέπων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀγίων Συνόδων. Ἡ μόνη διάκρισις εἶναι «Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνας».

*

Ἄς ἐξετάσωμεν βαθύτερον τὸ θέμα, ἀναλύοντες, ἐπὶ τὸ συνοπτικότερον, τούτους.

Οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες. Οἱ κανόνες οὗτοι ἀποτελοῦν τὸ τελευταῖον κεφάλαιον (Ἡ 47) τῶν «Διαταγῶν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων». Ἡ Πενθέκτη

(ἡ ἢ ἐν Τρούλλῳ), Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀπέρριψε ταύτας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι «ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων ἐπὶ λύμῃ τῆς Ἐκκλησίας, νόθα τινὰ καὶ ξένα τῆς εὐσεβείας παρενετέθησαν, τὸ εὐπρεπὲς κάλλος τῶν θείων Δογμάτων ἡμῶν ἀμαυρώσαντα». **Ἐπεκύρωσεν** ὁμῶς τοὺς λοιποὺς 85 Ἀποστολικούς Κανόνας, αἱ διατάξεις τῶν ὁποίων εἶναι ἀπολύτως σύμφωνοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ εὐταξίαν. Διὸ καὶ ἀπέκτησαν οὗτοι οἰκουμενικὸν κύρος.

Αἱ Σύνοδοι. Αὗται εἶναι Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαί.

Αἱ Οἰκουμενικαί, ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἀποτελοῦσαι τὸ ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν σῶμα (νομοθετικόν, δικαστικόν καὶ διοικητικόν), συνεκλήθησαν ὑπὸ αὐτοκρατόρων, ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, Κωνσταντινουπόλει, Ἐφέσῳ, Χαλκηδόνι, καὶ ἐν Τρούλλῳ, ἥτοι «ἐν τῷ κατὰ Κωνσταντινουπόλιν Βασιλικῷ καὶ περιφερεῖ Παλατίῳ τῷ λεγομένῳ Τρούλλῳ», καὶ συνεκροτήθησαν ἐκ τῶν ἐπισκόπων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Οἰκουμένης ἐξ αἰτίας τῶν ἀναφανειῶν διαφόρων αἰρέσεων.

Αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν εἶναι διατυπωμέναι εἰς τοὺς λεγομένους «**Ὅρους**» καὶ εἰς «**κανόνας**». Καὶ οἱ μὲν ὅροι χαρακτηρίζονται ὡς ἀλάθητοι, διότι περιλαμβάνουν τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ τῶν ὁποίων εἶναι αὐτονόητος ἡ ὑποχρεωτικὴ τήρησις, διὸ καὶ δὲν ἀναφέρονται ἐν τῇ συνταγματικῇ διατάξει, οἱ δὲ κανόνες ἀναφέρονται εἰς ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως καὶ τάξεως (διοικητικοί), ἐξαιρέσει τινῶν μόνον ἀναφερομένων εἰς δογματικὰ ζητήματα (δογματικοί). Αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἔχουν **οἰκουμενικὸν κύρος** καὶ ἀποτελοῦν τὴν **ὑψίστην αὐθεντίαν** ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀναγνωρισθεῖσαι ὑπὸ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Οἰκουμένης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα «Οἰκουμενικαί».

*

Αἱ Τοπικαὶ Σύνοδοι. Αὗται συνεκροτήθησαν ἐξ ἐπισκόπων ὠρισμένων ἐκκλησιαστικῶν περιφερειῶν,

συνελθούσαι πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἀπασχολούντων ταύτας γενικωτέρας σημασίας ζητημάτων καὶ ἐξέδωσαν ἀποφάσεις, ὑπὸ τὴν μορφήν **κανόνων**, ἀναφερομένων εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐταξίαν (διοικητικοί). Ἐπειδὴ ὁμως οὗτοι εἶχον μόνον τοπικὴν ἰσχὺν **ἐπεκυρώθησαν** ὑπὸ τῆς Πενθέκτης Οἰκουμένης Συνόδου, διὰ τοῦ Β' κανόνος αὐτῆς, οἱ τῶν Συνόδων τῆς Ἀγκύρας, Νεοκαισαρείας, Γαγγρῶν, Ἀντιοχείας, Λαοδικείας, Σαρδικῆς καὶ Καρθαγένης (Καρχηδόνας) ὀνομαστί καὶ οὕτω ἀπέκτησαν οἰκουμενικὸν καὶ οὗτοι κῦρος.

ὑπὸ τῆς Πενθέκτης Οἰκουμένης Συνόδου **ἐπεκυρώθησαν** καὶ διάφορα **ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν ἢ συγγραμμάτων, ἀποτελοῦντα κανόνας**, τῶν Θεοφόρων Πατέρων Μεγάλου Βασιλείου, Γρηγορίου Θεολόγου, Γρηγορίου Νύσσης, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ λοιπῶν ὀνομαστί πάντων ἀναφερομένων. Οἱ κανόνες οὗτοι ἀναφέρονται εἰς διαφόρους λεπτομερείας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Οὕτω ἀπέκτησαν καὶ οὗτοι οἰκουμενικὸν κῦρος καὶ συμπεριλαμβάνονται εἰς τοὺς συνταγματικῶς προστατευομένους κανόνας.

*

Ἀπαντες οἱ Ἱεροὶ οὗτοι Κανόνες, ἐν τῷ συνόλῳ τῶν σχεδὸν διοικητικοῦ περιεχομένου, ἐξαιρέσει ἐλαχίστων δογματικῶν, εἶναι ἀδιαίρετοι, ἐνιαῖοι, ἰσότιμοι καὶ ἰσόκυροι, ἐξ ἴσου σεβαστοὶ καὶ τηρητέοι, διότι ἔχουν ἅπαντες οἰκουμενικὸν κῦρος καὶ τοὺς **ἐθέσπισαν** - κατὰ τ' ἀνωτέρω-οἱ Πάνσοφοι Ἀποστολοὶ καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες εἰς τὰς Οἰκουμένης καὶ Τοπικὰς Συνόδους καὶ ἐπὶ μέρους, τῇ **ἐπινεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**. «Ἐξ ἑνός γάρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος αὐγασθέντες ὤρισαν τὰ συμφέροντα», κατὰ τὸν Α' Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου, ὁ ὁποῖος **ἐπεσφράγισεν** τούτους. «...ἀσπασίως τοὺς θείους κανόνας ἐντεριζόμεθα».

Θὰ ἦτο, λοιπόν, παράλογον νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ Σύνταγμα ἐπιτάσσει τὴν τήρησιν μόνον τῶν ἐλαχίστων δογματικῶν καὶ οὐχὶ τοῦ συνόλου σχεδὸν τῶν διοικητικῶν ἱερῶν κανόνων καὶ δὴ τῶν τῆς Πενθέκτης καὶ Ζ' Οἰκουμένης Συνόδων, οἱ ὅποιοι εἶναι τῆς μὲν 102, τῆς δὲ 22, ἐπικυρωτικοὶ πάντων τῶν λοιπῶν καὶ **ἐξ ὁλοκλήρου** διοικητικοῦ περιεχομένου.

*

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον ἡ διάταξις τοῦ Συντάγματος οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξύ

δογματικῶν καὶ διοικητικῶν κανόνων, οὔτε ἡμεῖς ἐπιτρέπεται νὰ διακρίνωμεν κατὰ τὸ **νομικὸν ἀξίωμα** τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου» *Ubi lex distinguit nec nos distinguere debemus* (ὅπου ὁ νόμος δὲν διακρίνει, οὔτε ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν), πολὺ δὲ περισσότερον, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διακρίνωμεν, ὅταν, ὡς ἐν προκειμένῳ, δὲν διακρίνει ὅχι ἀπλῶς ὁ νόμος ἀλλὰ τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡξημένης τυπικῆς ἰσχύος νόμος.

Καὶ ἐπιβάλλει τοῦτο ὅπως τηρῶνται οἱ ἱεροὶ ἀποστολικοὶ καὶ συνοδικοὶ κανόνες καὶ αἱ ἱερὰ παραδόσεις, ὅχι μόνον ἀδιακρίτως, ἀλλὰ καὶ **ἀπαρασαλεύτως**, δηλαδὴ χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὴ οἰαδήποτε μεταβολή, κατάργησις ἢ τροποποιήσις διὰ νόμου ὑπὸ τῆς Πολιτείας.

(Εἰς τὸ προσεχὲς τὸ Β' καὶ τελευταῖον μέρος τῆς διατριβῆς).

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

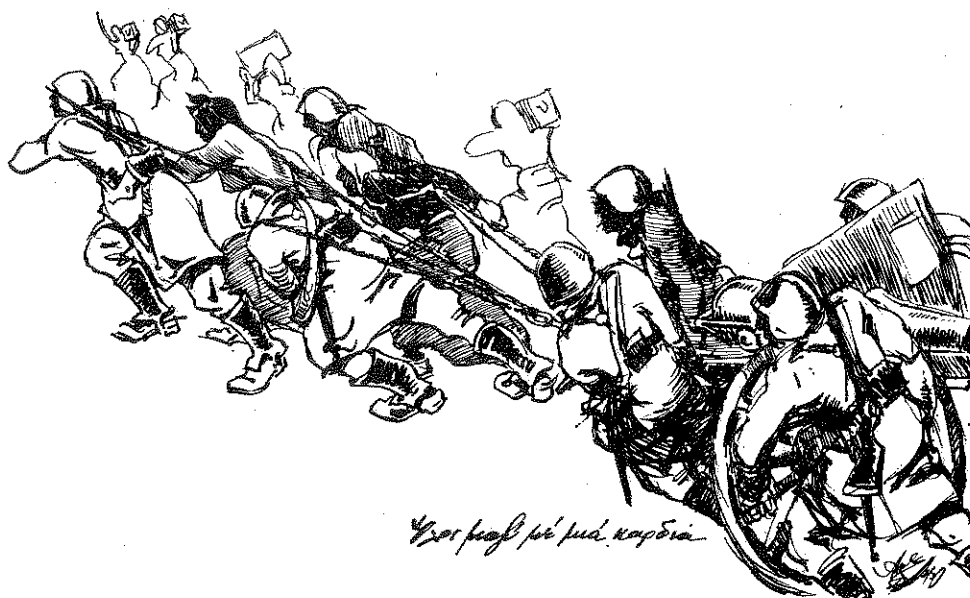
Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας αισθάνεται ἱερὸν χρέος πρὸς τῆς Ἐθνικῆς αὐτῆς χρονολογίας νὰ διασαλπίσῃ μετὰ τὴν γραφίδα τῆς εἰς ὅλο τὸ πανελλήνιον ὅτι ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου, 15ῃ Ὀκτωβρίου μετὰ τὸ πάτριον, εἶναι ὄντως ἱερὰ διότι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐστάθη ἑνὸς πρὸς τῆς καταπληκτικῆς καὶ ἱταμῆς ἀξιώσεως ἑνὸς τῶν μερῶν τοῦ Ἀξονος τῆς Ἰταλίας νὰ παραδώσωμεν τὴν χώραν μας ἀμαχητὶ εἰς τὴν φοβερὴν καὶ ἀνελέητην ἀξίωσιν τοῦ τριγώνου Γερμανίας, Ἰταλίας καὶ Ἰαπωνίας χωρὶς νὰ ἀγωνισθῶμεν γι' αὐτὴν τὴν ταπεινὴν ὑποδούλωσιν.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς σὰν ἓνα ἀφυπνισμένο λεοντάρι εἶπε τὸ ἱστορικόν ΟΧΙ εἰς αὐτὴν τὴν φασιστικὴν πρόκλησιν ἀδιαφορῶν διὰ τὸ μέγεθος τῶν συνεπειῶν διότι αὐτὸς τὸν ὅποιον θὰ ἀντιμαχοῦσαν ἦταν ὁ Ντοῦτσε ὁ ὁποῖος ἔλεγε πῶς ὀκτὼ ἑκατομμύρια λόγχοι θὰ ὀρθοῦντο καὶ φυσικὰ θὰ ἐσκίαζον τὸν ἥλιον ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀλιγοστούς καὶ μὴ ἀρτίως ἐξοπλισμένους Ἕλληνας! Γιατὶ ὅμως ἡ μικρὰ εἰς ὄγκον Ἑλλάς εἶπε τὸ Ὅχι εἰς τὸ τελεσίγραφον τῆς Ἰταλίας; Ἦταν ποτὲ μερικὲς ἑκατοντάδες ξιφολόγχες καὶ ὅπλα νὰ ἀντιπάρσσαντο μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν γιγάντιον ὄρμαθόν τοῦ Ἀξονος; Ἐρωτῶμεν καὶ

δὲν θὰ ἀναμένωμεν ἀπάντησίν σας διότι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὀπλισμένος μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Ναζωραίου καὶ τῆς ἐνδόξου Μητρός, Του διὰ μέσου τῶν ἑκατονταστηρίδων, ἀντιμετώπισε τέτοια ἐνδοχόμενα καὶ πάντα ἐστέκετο ὡς μικρὸς Δαυὶδ μπροστὰ στὸν Γολιάθ τῆς μεγαλοφροσύνης καὶ τῆς ὑπερηφανίας. Δὲν θὰ κάνουμε ἱστορικὴν ἀναδρομὴν ἀλλὰ ἀπλῶς θὰ τολμήσωμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ μικρὴ Ἑλλάς ἐστάθη ὁ βράχος τῶν λυσσαλέων κυμάτων τοῦ φασισμοῦ, καὶ τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος. Τὰ πενήντα ἔτη ποῦ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶναι πλήρῃ ἱστορικῶν ἀναδρομῶν μετὰ ἐπιστέγασμα αὐτὸ τὸ ὅποιον εἶπε ὁ τότε κυβερνῶν τὴν Ἀγγλίαν Τσώρτσιλ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπολέμησαν σὰν λέοντες, καὶ ἐτοὶ ἐκρίθη ἡ τύχη ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄς σταθοῦμε καὶ ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ ἀλλὰ εὐγνώμονες προσκυνηταὶ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ νὰ δοξάσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπειρὸν Αὐτοῦ εὐσπλαχνίαν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καὶ στοὺς ἐπιγιγνόμενους τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἀποτελοῦν διὰ μέσου τῶν αἰώνων μοναδικὸν παράδειγμα γεναιότητος.

Δωρεάν ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψις εις τοὺς κληρικούς μας.

Καταχωροῦμεν εὐχαρίστως κατωτέρω τὴν Ἀνακοίνωσιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Χρυσόστομου, πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας καὶ τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, περὶ τῆς δωρεάν ιατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν κληρικῶν ταύτης.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας, Πρόνοιας καὶ Κοινῶν. Ἀσφαλίσεων, ἔχει ἱστορικόν.

Εἶχεν ἐκδοθεῖ ἀπὸ τὸν Σ/μβριον τοῦ ἔτους 1985², ἀλλὰ δὲν ἐστάλη εἰς τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον, πρὸς δημοσίευσιν προφανῶς ἐχθρικῇ ἀντιδράσει, καὶ οὕτω αὕτη δὲν εἶχε ἰσχύν.

Ὁ νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος μετὰ τὸν ἐνθρονιστὴν καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ποῦ τὸν διακρίνουν ὑπὲρ αὐτῆς, ἐνεργήσας δραστηρίως παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ Ὑπουργῷ, ἐπέτυχεν τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐζήτησε καὶ ἔλαβε καὶ κατάστασιν τῶν Νοσηλευτικῶν Ἰδρυμάτων, εἰς τὰ ὅποια θὰ παρέχεται ἡ δωρεάν ιατροφαρμακευτικὴ καὶ νοσοκομειακὴ περίθαλψις, τὴν ὁποίαν καὶ καταχωροῦμεν ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀποφάσεως.

ΑΘΗΝΑΙ 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1989

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας καὶ τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούμεν ὑμῖν εὐχαρίστως ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. Α3β/Φ.15/οικ/9843 τῆς 13-6-1989 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας, Πρόνοιας καὶ Κοιν. Ὑπηρεσιῶν, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 468 τβ τῆς 14-6-1989 Φ.Ε.Κ., ἐχορηγήθη εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἀνασφαλιστοὺς κληρικοὺς ἡμῶν, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἀνασφάλιστα μέλη τῶν οἰκογενειῶν των (τῶν ἐγγάμων, τὰ ἀνήλικα τέκνα των), δωρεάν ιατροφαρμακευτικὴ καὶ νοσοκομειακὴ περίθαλψις εἰς τὰ Νοσοκομεῖα τοῦ Ε.Σ.Υ.

Ἐκαστος δικαιούχος (ἀνασφάλιστος) θὰ ἐφοδιασθῇ διὰ Βιβλιαρίου Ὑγείας παρὰ τῆς Νομαρχίας (Ὑπηρεσίας Ὑγιεινῆς), εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὁποίας διαμένει.

Διὰ τὴν ἐκδοσιν τούτου ἀπαιτοῦνται τὰ ἑξῆς:

1) Αἰτήσεις τοῦ ἐνδιαφερομένου πρὸς τὴν Νομαρχίαν (Ὑπηρεσίαν Ὑγιεινῆς), διὰ τῆς ὁποίας θὰ ζητεῖται ἡ ἐκδοσις τοῦ Βιβλιαρίου Ὑγείας, διὰ τὸν ἴδιον καὶ τυχόν ἀνασφάλιστα μέλη τῆς οἰκογενείας του.

2) Πιστοποιητικὸν περὶ τῆς οἰκογενειακῆς του καταστάσεως τοῦ Δήμου ἢ τῆς Κοινότητος.

3) Δύο φωτογραφίαι διὰ κάθε ἄτομον, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία θὰ ἐπικολλεῖται εἰς τὸ Βιβλιᾶριον Ὑγείας καὶ ἡ ἄλλη θὰ ἐπισυνάπτεται εἰς τὰ δικαιολογητικὰ τὰ ὅποια παραμένουν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ὑγιεινῆς τῆς Νομαρχίας καὶ

4) Βεβαίωσις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν θ' ἀναφέρεται τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς κατοικίας τοῦ δικαιούχου, ἡ ιδιότης τούτου καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του καὶ ὅτι τυγχάνει ἀνασφάλιστος.

Περαιτέρω πληροφορίαι ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς ιατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως θὰ λάβῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας Ὑγιεινῆς τῆς Νομαρχίας.

Ἐπισυνάπτεται κατάστασις τῶν Νοσηλευτικῶν Ἰδρυμάτων, εἰς τὰ ὅποια θὰ παρέχεται ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις.

Ο

Ἀρχιεπίσκοπος
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο

Ἀρχιγραμματεὺς
Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Ἀχαρνῶν
καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Κ/σις

Ὑπουργεῖον Ὑγείας, Πρόν. καὶ
Κοιν. Ἀσφαλίσεων
Δ/νοσις Ἱατρ. Ἀντιλήψεως

Τμήμα Γ

Ἀριστοτέλους 17

Τ.Κ. 104.33

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ, ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

α/α	ΕΠΩΝΥΜΙΑ ΝΟΣ/ΜΕΙΟΥ	ΕΔΡΑ	Τ.Κ.	ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ
1.	Περ. Γεν. Νοσ. Ἀθηνᾶς	Χολαργός	15669	7778901-4
2.	Περ. Γεν. Νοσ. «ΛΑΪΚΟ»	Ἀθήνα	11527	7771101
3.	Περ. Γεν. Νοσ. «ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟ»	Ἀθήνα	11527	7774601-4
4.	Περ. Γεν. Νοσ. «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ»	Ἀθήνα	10676	7220001-9
6.	Περ. Γεν. Νοσ. Ἀττικῆς «ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΕΙΟ»	Μαρούσι	15126	8044224
6.	Περ. Γεν. Νοσ. Νοσ. Θώρ. Ἀθηνῶν «ΣΩΤΗΡΙΑ»	Χολαργός	15669	7778610
7.	Περ. Γεν. Νοσ. Ἀθηνῶν «ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ»	Ἀθήνα	11528	7770431
8.	Περ. Γεν. Νοσ. Παιδῶν Ἀθηνῶν «Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ»	Ἀθήνα	11527	7771811
9.	Περ. Γεν. Νοσ. Παιδῶν Ἀθηνῶν «Π. καὶ ΑΓΛ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ»	Ἀθήνα	11527	7775610-9
10.	Περ. Γεν. Νοσ. Ἀθηνῶν «ΚΑΤ»	Κηφισιά	14561	8014411-20
11.	Περ. Γεν. Ἀντικαρκ. Νοσ. Πειραιᾶ «ΜΕΤΑΞΑ»	Πειραιάς	18537	4516233
12.	Περ. Γεν. Νοσ. Νίκαιας «ΔΑΜΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ»	Νίκαιας Πειρ.	18454	4915061-8
13.	Γεν. Νομ. Νοσ. Ν. Ἰωνίας «Η ΑΓΙΑ ΟΛΓΑ»	Ν. Ἰωνία	14233	2799266
14.	Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Ἀθηνῶν «Η ΕΛΠΙΣ»	Ἀθήνα	11522	6434001
15.	Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Πατησίων	Ἀθήνα	11143	2522612
16.	Γεν. Νοσ. Βόρειας Ἀττικῆς	Πεντέλη	15236	8043483
17.	Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Δυτ. Ἀττικῆς	Ἀγ. Βαρβάρα	12351	5613572
18.	Παθολ. Νοσ. Ἀθηνῶν ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΕΙΟ «Η ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ»	Ἀθήνα	11521	6462481
19.	Νομ. Γεν. Ογκολογ. Νοσ. Κηφισιάς «ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ»	Κηφισιά	14563	8076174
20.	Νομ. Γεν. Νοσ. Ἀθηνῶν «ΚΟΡΓΙΛΛΕ- ΝΕΙΟ-ΜΠΕΝΑΚΕΙΟ – Ε.Ε.Σ.»	Ἀθήνα	11526	6910512
21.	Νομ. Γεν. Νοσ. Μελισσίων «Α. ΦΛΕΜΙΓΚ»	Μελίσσια	15157	8049000
22.	Ψυχιατρ. Νοσ. Ἀττικῆς	Χαϊδάρι	12462	5811701
23.	Νοσ. Ἀφροδ. καὶ Δερμ. Νόσων Ἀθηνᾶς «ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ»	Ἀθήνα	16121	7239611-16
24.	Παιδοψυχιατρικὸ Νοσ. Ἀττικῆς	Ραφήνα	19009	8231144
25.	Ὀφθαλμιατρεῖο Ἀθηνῶν	Ἀθήνα	10672	3623191
26.	Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Πειραιᾶ «ΤΖΑΝΕΙΟ»	Πειραιάς	18536	4519411-18
27.	Νομαρχ. Γεν. Νοσ. – Κ.Υγ. Κυθήρων «ΤΡΙΦΥΛΛΕΙΟΝ»	Κύθηρα	80200	0733-33203
28.	Νοσ. «Παμμακάριστος» Ἀθηνῶν	Ἀθήνα	11144	2284851
29.	Νοσ. «ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ»	Ἀθήνα	10552	5244694
30.	Περιφ. Γεν. Νοσ. «ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ» Βούλας	Βούλα	16675	8958301-6
31.	Ἀντικαρκ. Νοσ. Ἀθηνῶν «ΑΓ. ΣΑΒΒΑΣ»	Ἀθήνα	11522	6430811
32.	ΝΙΜΤΣ	Ἀθήνα	11521	7219661
33.	Δρομοκαΐτσιο Θερ/ριο Ἀθηνῶν	Ἀθήνα	10621	5811500
34.	Νοσ/μεῖο-Μαιευτήριο Ἀθηνᾶς «Ε. Βενιζέλου»	Ἀθήνα	11521	6432220-9
35.	1ο Θερ. Ι.Κ.Α.	Μελίσσια	15127	8042320
36.	3ο Θερ. Ι.Κ.Α.	Ἀθήνα	10632	3601143
37.	5ο Θερ. Ι.Κ.Α.	Ἀθήνα	11475	6429012
38.	6ο Θερ. Ι.Κ.Α.	Ἀθήνα	10437	5235886
39.	7ο Θερ. Ι.Κ.Α.	Ἀθήνα	11144	2022510

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ					
40.	Ἀρεταίειο Νοσ.	Ἀθήνας	Ἀθήνα	11526	7230743
41.	Αἰγινήτειο Νοσ.	Ἀθήνας	Ἀθήνα	11528	7217024
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ					
42.	401 Στρ. Νοσ/μείο		Ἀθήνα	11525	7700131
43.	251 Στρ. Νοσ/μείο Ἀεροπορίας		Ἀθήνα	11525	7798511
44.	Ναυτικό Νοσ/μείο	Ἀθήνας	Ἀθήνα		7216451-6
45.	Γεν. Περιφ. Νοσ. Θεσ/νίκης				
	«ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟ» Θεσ/κη		54642	031-830034	
46.	Γεν. Περιφ. Νοσ. Θεσ/κής «Γ. ΠΑΠΑ-ΝΙΚΟΛΑΟΥ»		Θεσ/κη	57010	031-957602-7
47.	Περ. Γεν. Νοσ. Θεσ/κής «ΑΧΕΠΑ»		Θεσ/κη	54006	031-210724-6
48.	Νομ. Γεν. Νοσ. Θεσ. «ΚΕΝΤΡΙΚΟ»		Θεσ/κη	54635	031-211221
49.	Νομ. Γεν. Νοσ. Θεσ. «Ο ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ»		Θεσ/κη	54634	031-203121-5
50.	Νομαρχ. Πρώτο Γεν. Νοσ. Θεσ/κής «ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ»		Θεσ/κη	54625	031-410727
51.	Αντικαρκ. Νοσ. Θεσ/κής «ΘΕΑΓΕΝΕΙΟ»		Θεσ/κη	54639	031-814631
52.	Νοσ. Αφροδ. και Δερμ. Νοσ. Θεσ/κής		Θεσ/κη	54643	031-811935
53.	Νοσ. Ειδικών Παθήσεων Θεσ/κής		Θεσ/κη	54638	031-202148
54.	Ψυχ. Νοσ. Θεσ/κής		Θεσ/κη	56429	031-659512
55.	1ο Θερ. Ι.Κ.Α. Θεσ/κής		Θεσ/κη	54250	031-422841
56.	Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Ἀγ. Νικολάου Κρήτης		Ἀγ. Νικ. Κρήτης	72100	0841-22237
57.	Γεν. Νομ. Νοσ. Αγρινίου		Ἀγρίνιο	30100	0641-22717
58.	Γεν. Νομ. Νοσ. Αἰγίου		Αἴγιο	25100	0691-22206
59.	Γεν. Περιφ. Νοσ. Ἀλεξανδρούπολης		Ἀλεξ/λη	68100	0551-25272
60.	Γεν. Νομ. Νοσ. Ἀμαλιάδας		Ἀμαλιάδα	27200	0622-28557
61.	Γεν. Νομ. Νοσ. Ἀμφισσας		Ἀμφισσα	33100	0265-28236
62.	Νομ. Γεν. Νοσ. Ἀργους		Ἀργος	21200	0751-28242
63.	Γεν. Νομ. Νοσ. Ἄρτας		Ἄρτα	47100	0681-22222
64.	Γεν. Νομ. Νοσ. Βέροιας		Βέροια	59100	0331-22505
65.	Νομ. Γεν. Νοσ. Βόλου				
	«ΑΧΙΛΛΟΠΟΥΛΕΙΟ»		Βόλος	38222	0421-27531
66.	Νομ. Γεν. Νοσ. Γιαννιτσών		Γιαννιτσά	58100	0382-28783
67.	Νομ. Γεν. Νοσ. Κ.Υ. Γουμενίτσας		Γουμενίτσα	61300	0343-42222
68.	Γεν. Νομ. Νοσ. Δρεβενών		Γρεβενά	51100	0462-22464
69.	Γεν. Νομ. Νοσ. Διδυμοτείχου		Διδυμότειχο	68300	0553-22011
70.	Γεν. Νομ. Νοσ. Δράμας		Δράμα	66100	0521-26821
71.	Γεν. Νομ. Νοσ. Ἐδεσσας		Ἐδεσσα	52200	0381-23222
72.	Γεν. Νομ. Νοσ. Ζακύνθου		Ζάκυνθος	29100	0695-22514
73.	Γεν. Περιφ. Νοσ. Ἡρακλείου				
	«ΒΕΝΙΖΕΛΕΙΟ-ΠΑΝΑΝΕΙΟ»		Ἡράκλειο	71021	081-231931
74.	Γεν. Νομ. Νοσ. Θηβών		Θήβα	32200	0262-29277
75.	Νομ. Γεν. Νοσ. Κ.Υ. Ἱεράπετρας		Ἱεράπετρα	72200	0842-23248
76.	Περ. Γεν. Νοσ. Ἰωαννίνων				
	«Γ. ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ»		Ἰωάννινα	45001	0651-33461
77.	Νομ. Γεν. Νοσ. Καβάλας		Καβάλα	65204	051-228518
78.	Γεν. Νομ. Νοσ. Καλαμάτας		Καλαμάτα	24100	0721-23561-4
79.	Νομ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Καλαβρύτων		Καλάβρυτα	25001	0692-22226
80.	Νομ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Καλύμνου				
	«ΤΟ ΒΟΥΒΑΛΕΙΟ»		Κάλυμνος	85200	0243-28510
81.	Γεν. Νομ. Νοσ. Καρδίτσας		Καρδίτσα	43100	0441-21423
82.	Γεν. Νομ. Νοσ. Καρπενησίου		Καρπενήσι	36100	0237-22226
83.	Νομαρχ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Καρύστου		Κάρυστος	34001	0224-22207
84.	Γεν. Νομ. Νοσ. Καστοριάς		Καστοριά	52100	0467-22333
85.	Νομ. Γεν. Νοσ. Κατερίνης		Κατερίνη	60100	0351-29526
86.	Γεν. Νομ. Νοσ. Κέρκυρας		Κέρκυρα	49100	0661-39403
87.	Ψυχιατρ. Νοσ. Κέρκυρας		Κέρκυρα	49100	0661-39405
88.	Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Κεφαλλονιάς		Ἀργαστόλι	28100	0671-22252
89.	Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Κοζάνης				
	«ΜΑΜΑΤΣΕΙΟ»		Κοζάνη	50100	461-33711-5
90.	Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Κιλκίς		Κιλκίς	61100	0341-24441-6
91.	Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Κομοτηνής		Κομοτηνή	69100	0531-24601
	«ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΕΙΟ»				
92.	Γεν. Νομ. Νοσ. Κορίνθου		Κόρινθος	20100	0741-25711

93. Νομ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Κρεστένων	Κρέστενα	27055	0625-22206
94. Νομ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Κύμης	Κύμης Εύβοιας	34003	0222-22332
95. Νομ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Κυπαρισσίας	Κυπαρισσία	24500	0761-22222
96. Νομ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Κώ	Κώς	85300	0242-22539
97. Κρατικό Θερ/ριο - Κ.Υ. Λέρου	Λέρος	85401	0247-23387
98. Περ. Γεν. Νοσ. Λάρισας «ΚΟΥΤΑΙΜΠΙΑΝΕΙΟ και ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΟ»	Λάρισα	41221	041-230031-4
99. Νομ. Γεν. Νοσ. Λαμίας	Λαμία	35100	0231-30111-7
100. Νομ. Γεν. Νοσ. Λευκάδας	Λευκάδα	31100	0645-22439
101. Νομ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Λήμνου	Λήμνος	81400	0254-22433
102. Νομ. Γεν. Νοσ. Λειβαδιάς	Λειβαδιά	32100	0261-24922
103. Νομ. Γεν. Νοσ. Μεσολογγίου «ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ»	Μεσολόγγι	30200	0631-28728
104. Νομαρχ. Γεν. Νοσ/μείο-Κ.Υ. Μολάων	Μολάοι Λακωνίας	23052	0732-22292
105. Γεν. Νομ. Νοσ. Μυτιλήνης «ΒΟΣΤΑΝΕΙΟ»	Μυτιλήνη	81100	0251-28412
106. Γεν. Νομ. Νοσ. Νάουσας	Νάουσα	59200	0332-22200
107. Γεν. Νομ. Νοσ. Ναυπλίου	Ναύπλιο	21100	0752-27309
108. Νομαρχ. Γεν. Νοσ. - Κ.Υ. Νεάπολης Κρήτης «Διαλλυνάκειο»	Νεάπολη	72400	0841-32873
109. Γεν. Νομ. Νοσ. Ξάνθης	Ξάνθη	67100	0541-24834-6
110. Περ. Γεν. Νοσ. Πατρών «Ο ΑΓ. ΑΝΔΡΕΑΣ»	Πάτρα	26335	061-222812
111. Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Παιδών Πατρών «ΚΑΡΑΜΛΗΔΑΝΕΙΟ»	Πάτρα	26225	061-276434
112. Νοσ. Νοσ. Θωρ. Ν.Δ. Ελλάδος «Ο ΑΓ. ΑΝΔΡΕΑΣ»	Πάτρα	26331	061-222286
113. Ψυχιατρ. Νοσ. Πέτρας Όλυμπου	Πέτρα Όλυμπου	60100	0351-27040
114. Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Πρέβεζας	Πρέβεζα	48100	0682-22873
115. Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Πτολεμαΐδας «ΜΠΟΔΟΣΑΚΕΙΟ»	Πτολεμαΐδα	50200	0463-26666
116. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Πύργου «ΜΑΝΩ- ΛΩΠΟΥΛΕΙΟ»	Πύργος	27100	0621-23933
117. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Ρεθύμνου	Ρεθύμνο	74100	0831-22550
118. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Ρόδου	Ρόδος	85100	0241-25555
119. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Σάμου «Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ»	Σάμος	83100	0273-27406
120. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Σερρών	Σέρρες	62100	0321-22230
121. Νομαρχ. Γεν. Νοσ/μείο - Κ.Υ. Σητείας	Σητεία	72300	0843-22347
122. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Σπάρτης «Ιωάννου και Αικ. Γρηγορίου»	Σπάρτη	23100	0731-28671
123. Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Σύρου «Βαρδάκειο και Πρώιο»	Σύρος	84100	0281-22555
124. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Τρικάλων	Τρίκαλα	42100	0431-23652
125. Νομαρχ. Γεν. Παναρκ. Νοσ. Τρίπολης «Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ»	Τρίπολη	22100	071-238542
126. Ψυχιατρ. Νοσ. Τρίπολης	Τρίπολη	22100	071-222591
127. Νομαρχ. Γεν. Νοσ/μείο - Κ.Υ. Φιλιατών	Φιλιάτες	46300	0664-22204
128. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Φλώρινας «ΕΛΕΝΗ Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ»	Φλώρινα	53100	0335-22175
129. Νομαρχ. Γεν. Νοσ. Χανίων «Ο ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ»	Χανιά	73100	0821-27231
130. Ψυχιατρικό Νοσ. Χανίων	Χανιά	73100	0821-89787
131. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Χαλκίδας	Χαλκίδα	34100	0221-21915
132. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Χίου «ΣΚΥΛΙΤΣΕΙΟ»	Χίος	82100	0271-23151
133. Γεν. Νομαρχ. Νοσ. Χαλκιδίκης	Πολύγυρος	63100	0371-22381
134. Νοσ. Αιγίνης «Ο ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ»	Αίγινα		0297-24489
135. Μαντζαβινάτειο Νοσ. Αηξουρίου	Αηξούρι		0671-91975
136. Τσιτσιλάνειο Νοσ. Καλών Νερών Βόλου	Καλά Νερά		0423-22350
137. Σανατόριο Προφ. Ήλίας Καλαμάτας	Καλαμάτα		0721-25551
138. Περικ. Πανεπ. Γεν. Νοσ. Πάτρας	Πάτρα	26500	061-993559
139. Περ. Πανεπ. Γεν. Νοσ. Ηρακλείου	Ήράκλειο	71021	081-229331-2

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Σπυρίδων Σαλαμῖς

5η Κυριακή Λουκά

Κατὰ τὴν Κυριακὴν Ε' (Λουκά) 30ὴν Ὀκτωβρίου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐώρτασε τὸν Ἱερομάρτυρα Ζηνοβίον καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ζηνοβίαν, μαρτυρισάντων εἰς Παμφυλίαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Λυσίου ἐπάρχου. Κατ' αὐτὴν ἐγένοντο τὰ μνημόσυνα, τὸ μὲν ἑννεαήμερον, Δημητρίου Μιχάλαρου, τὸ δὲ τεσσαρακονθήμερον Μαρίας Βιλιώτη ἀμφοτέρων ἀδελφῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ὁμογαλάκτων ἀδελφῶν τῆς προϊσταμένης τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἀδελφῆς Χρυστονύμφης, ἐν μέσῳ συγκληνητικῶν ἐκδηλώσεων. Παρευρέθησαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς κοινωνίας τῆς Σαλαμίνας, μὲ λειτουργὸν τὸν ἀρχ/τὴν Πολύκαρπον Μπεγγινὴ καὶ μὲ ἱεροψάλτες Ἰωάννην Περδικούρη καὶ κ. Σουλιώτην.

Ὁ Πρωτονοτάριος Χρήστος Μ. Χαλβατζῆς (ἱεροκέρυξ τοῦ Ἱ. Ναοῦ) ὠμίλησε κατὰ τὸ Κοινωνικὸν διὰ τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου καὶ ὑπεγράμμισε ὅτι ἡ Κρίσις θὰ γίνῃ παρὰ τοῦ δικαίου Κριτοῦ ἐν Οὐρανῷ καὶ ὅτι εἶναι πλάνη νὰ νομίζεται παρὰ τινων, ὅτι ἐδῶ εἶναι ὁ Παράδεισος καὶ ἡ Κόλασις! Οἱ μὲν ἐν γνησιότητι καὶ σωφροσύνῃ διαβιοῦντες **προγεύονται τοῦ Παραδείσου ἀκόμη καὶ ἐν τῇ Γῇ, οἱ δὲ ἀπιστοῦντες τιμωροῦνται, ἐν Οὐρανῷ διότι «ἠγνόησαν» ἐφ' ὅσον τοὺς ἐδῶθη ἡ εὐκαιρία νὰ μετανοήσουν, αὐτὸν τὸν οὐσιώδη παράγοντα «αἰωνιότητος καὶ μελλούσης ζωῆς».**

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας ἐδόθη παρὰ τῶν συγγενῶν τῶν πενθούντων εἰς τὴν παρακειμένην αἶθουσαν τῶν τελετῶν καὶ μνημοσύνων καφές καὶ ὅλοι ἠυχθήσαν ὅπως οἱ ἀπελθόντες κεκοιμημένοι τυχόν ἐλέους τοῦ φιλεουσπλάχνου Θεοῦ.

Μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ ἡ Ἱερά πανήγυρις τῆς σεβασμίας Μονῆς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου Κορυδαλοῦ.

Ἀπὸ ὁρθροῦ βαθέος οἱ πιστοὶ κατέκλυσαν τὸν Ἱερὸν Ναὸν καὶ τὸν εὐρύχωρον αὐλόγυρον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ παρηκολούθησαν μετὰ κατανύξεως τὴν λαμπρὰν θεῖαν πανηγυρικὴν λειτουργίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Πενταπόλεως κ. Καλλιόπου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, τοῦ ἀρχιμαν-

δρίτου π. Μεθοδίου Δεσποτίδη καὶ τῶν πρωτοπρεσβυτέρων π. Γεωργίου Σμυράκη καὶ Ἰωάννου Μουρίκη.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὠμίλησε καταλλήλως περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου ὁ Σεβασμιώτατος κ. Καλλιόπος, περὶ τὸ πέρας δὲ τῆς λειτουργίας, ὁ Σεβασμιώτατος ποιμενάρχης κ. Γερόντιος ἐπροχέρισεν εἰς Πρωτοπρεσβύτερον τὸν ἐφημέριον τῆς Μονῆς αἰδεσιμώτατον π. Ἰωάννην Μουρίκη, πλέξας, μετὰ συγκινήσεως, τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ, διὰ τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς του καὶ τὴν εὐδόκιμον ἱερατείαν του καὶ ἀπονείμας εἰς αὐτὸν διὰ τῶν σεπτῶν χειρῶν του τὸν Σταυρὸν τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου.

Ἠκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνος τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου, προηγούμενων τῆς Μουσικῆς τοῦ Λιμεν. Σώματος καὶ τοῦ εὐσταλοῦς σημαιοφόρου ἐν εὐζωνικῇ περιβολῇ κ. Ἐ. Μποντόζη εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν, διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ, τῇ συμμετοχῇ καὶ τῶν ἀρχιμανδριτῶν π. Ἀζαρία Ὁρολογᾶ καὶ Γεροντίου Λουδάρου, τῶν Διοικητῶν τοῦ Ἀστυν. Τμήματος καὶ Παραρτήματος Ἀσφαλείας Κορυδαλλοῦ καὶ τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν κ.κ. Ἱ. Τραγάκη καὶ Ἱ. Οἰκονομίδου καὶ τῇ συνοδείᾳ τοῦ ἀπείρου πλήθους τῶν πιστῶν.

Παρετέθη πλουσία τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, Πενταπόλεως κ. Καλλιόπος καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, οἱ συμπράξαντες εἰς τὴν Πανήγυριν κληρικοί, οἱ Διοικηταὶ τοῦ Α.Τ. καὶ Παρ/τος Ασφ. Πειραιῶς, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ κ. Χ. Προβατάκης, ὁ Δικηγόρος κ. Γ. Παπαδοπούλης ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐφημερίδος «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» κ. Χ. Χαλβατζῆς, ὁ νομ. σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ κ. Μ. Αὐγουλέας καὶ οἱ ἱεροψάλται κ.κ. Ἱ. Συμεωνίδης, Μ. Μίμαρος, Μ. φαμέλης καὶ Γ. Γεωργιάδης.

Ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὠμίλησε δι' ὀλίγων ἐμπνευσμένων λόγων, εἰπὼν, μεταξύ ἄλλων, χαρακτηριστικῶς «Καὶ ἡ σημερινὴ Πανήγυρις, εἶναι ἓνα ἀναβάπτισμα τῶν ψυχῶν μας μέσα στὸ λουτρὸ τῆς πίστεως. Καὶ ἔχουμε τόση ἀνάγκη, τέτοιων λουτρῶν πίστεως, διὰ νὰ τονώσωμεν τὴν ψυχὴν μας, ὥστε ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὰ ἀντορθόδοξα κηρύγματα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ψευτοπρόδρομοι, παπικοί, προτεστάντες, χιλιαστὲς, μασῶνοι καὶ λοιποὶ κακόδοξοι, μολύνουν τὴν ἀγνὴν χριστιανικὴ

ζωή και ύπονομεύουν τὰ θεμέλια τῆς Ἀγιωτάτης καὶ παμφιλτάτης Ὁρθοδοξίας».

Ἐντέλει, συνεχάρη τῇ «θεοτίμητῃ» – ὡς εὐστόχως τὴν ἐχαρακτήρισε – Ἀδελφότητα τῆς Πανηγυριζούσης Μονῆς καὶ τοὺς καλλιφώνους ιεροψάλτας καὶ ἠυχάριστησε τοὺς ἀστυνομικοὺς, διὰ τὴν τιμητικὴν παρουσίαν τῶν εἰς τὴν Πανήγυριν.

Συγχαίρομεν καὶ ἡμεῖς τούτους καὶ ἰδιαίτερος τὸν σεπτὸν ποιμενάρχην ἡμῶν κ. Γερόντιον καὶ τοὺς συλλειτουργήσαντας Ἀγίους Ἀρχιερεῖς, διότι ἐλάμπρυνον τὴν Πανήγυριν, ἰδιαίτερα δὲ τὸν συμπαραστάτην τῆς Μονῆς κ. Χάρην Προβατάκην καὶ τὸν Ἐπίτροπον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ταύτης κ. Ζήσιν Παπαδόπουλον, διότι, χάρις εἰς τὴν μετὰ ἐνθέου ζήλου ἀρτίαν ὅλην ὀργάνωσιν τῆς Πανηγύρεως, ἔσχεν αὕτη ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Πανήγυρις Μεγ. Ἀγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης.

Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Δημητρίου τὴν 26ην Ὀκτωβρίου ἐπανηγύρισεν μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης. Κατ' αὐτὸν ἐχοροστάτησεν ὁ ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν ιεράρχην Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανον, ἐγένετο δὲ ἀρτοκλασία καὶ μετὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ιεροψάλτας οἱ ὅποιοι ἀπέδωσαν μὲ μουσικὴν ἱκανότητα τὰ ἀνοιξαντάρια καὶ ἄλλους κατανυκτικοὺς ἑσπερίους ὕμνους.

Κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ὁ ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος πλαισιούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανον Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον, καὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς π. Παχώμιον, π. Ἰωάννην Μουρίκην, π. Γερόντιον Λουδάρον, π. Ἀναστάσιον Μπέτσην, π. Καλλίνικον Μουράτογλου καὶ π. Ἀζαρίαν Ὁρολογᾶν τελέσθηκε ἡ θεία λειτουργία μετὰ βυζαντινὴν τάξιν. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἐγένετο καὶ ἡ χειροτονία τοῦ ιερομονάχου π. Παχωμίου εἰς Πνευματικόν. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησε ὁ Σεβ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος ἐξάρας τὰ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος ἁγίου Δημητρίου.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς ἁγίας εἰκόνος ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος μετὰ ἐπικεφαλῆς μουσικὴν μπάνταν καὶ ἄγνημα ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν σῶμα τῆς περιοχῆς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λιτανείας ἡ μοναστικὴ πολιτεία μετὰ ἐπικεφαλῆς τὴν ἀδελφὴν Θέκλαν προσεφέραν ἀναψυκτικὰ εἰς πάντας ἐν μέσῳ χριστιανικῆς εὐφροσύνης.

Ἀβλεψίαι

1. Πανήγυρις Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ταμπούρια Πειραιῶς. Φ.Ο. ἀριθμ. φύλλου 828 σελὶς 19, 2α γραμμὴ, 2ας στήλης ἀντὶ Ἀναστασίου Γρουπαίου ἀνάγνωθι Ἀναστασίου Μπέση.

2. Ἑορτὴ Ἀγίου Ἀθανασίου, Μεγάλου Πέυκο ἴδιον φύλλον, Ἐφημερίδος, σελ. 19, γραμμὴ 17η εἰς τὸ Κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ Ἱερομόναχος Νεόφυτος ἀντὶ τοῦ Ἀρχιερέως Θεσσαλονικῆς κ.κ. Εὐθυμίου.

* * *

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει τὴν βαθυτάτην τῆς συμπάθειαν γιὰ τὸ ἐν κραβάτῳ εὐρισκόμενον κ.κ. Εὐθύμιον, Ποιμενάρχην Θεσ/νίκης, ὁ ὁποῖος ἀγογγύστως φέρει τὸ μαρτύριον τῆς καθηλώσεώς του ἐν τῷ Νοσοκομείῳ μετὰ τὰς πολλαπλὰς ἐγχειρήσεις ποὺ ὑπέστη πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς υγείας του.

Ἡ δοκιμασία αὕτη στοιχίζει πολὺ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32 Ἀθηνῶν, διότι ὡς Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εὐρίσκετο εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν Γραφείων παρακολουθώντας μετὰ ζωηροῦ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος τὰ διατελούμενα.

Τοῦ εὐχόμεθα σύντομον ἀποκατάστασιν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος. Ὁ Ἅγιος Θεσ/νίκης ἐν τῷ νοσοκομείῳ δέχεται τακτικὰς ἐπισκέψεις ἀρχιερέων ἱερέων καὶ λαοῦ, ὅπερ σαφῶς ἐκφράζει τὴν θερμὴν συμπαράστασιν τοῦ κόσμου εἰς τὴν προσωρινὴν αὐτοῦ δοκιμασίαν.

* *

ΚΡΗΜΝΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Προφανῶς ἐγκρίσει τοῦ κ.Μ. Γκορμπατσώφ, κρημνίζεται τὸ τεῖχος τοῦ Αἰσχους ποῦ ἐχώριζε τὸ Βερολίνο εἰς τὰ δύο.

Μετὰ ὁρμὴν καὶ πάθος ὁ ἐξεγερθεὶς Γερμανικὸς λαὸς κατακρημνίζει τὸ τεῖχος ποῦ ἐπὶ 45 ἔτη ὑπῆρξε πεδῖον τῶν ἀντιμαχομένων ὑπερδυνάμεων. Ὅσοι ἐπεσκέφθησαν τὸ ἐχαρακτήρισαν ὡς Τεῖχος τῆς Ντροπῆς. Αὐτὸ σημαίνει τὴν παντελεῖ χρεωκόπησιν τοῦ Κομμουνισμοῦ, καὶ ἤδη ὅλα τὰ κράτη ἐπιρρεάζονται ἀπ' αὐτὰ τὰ σημαντικὰ γεγονότα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μιλήῃ «εὐθέως» περὶ Κομμουνισμοῦ, Τροτσκισμοῦ καὶ ἄλλων παραφυάδων; Μόνον ἡ Ἱστορία θὰ καταγράψῃ τὰ ἑκατομμύρια τῶν λαῶν ποὺ «ἔπρεσαν» ἀδίκως μαχόμενοι.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΠΕΡΕΣΤΡΟΪΚΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ;

Ἀνέγραψε ὁ παγκόσμιος τύπος ὅτι ἡ ΙΣΒΕΣΤΙΑ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔκανε ραδιοφωνικὴ «καμπάνια» κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς θρησκείας Του! Ἐξ ἀφορμῆς τῆς γεννέσεως τοῦ θεανθρώπου εἶπε χαρακτηριστικὰ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἓνα μυθικὸν πρόσωπον καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, καθὼς, συνεπῶς, καὶ ἀνύπαρκτη ἡ γέννησίς Του.

Μὰ τόσο ἀγραμματοσύνη καὶ ἀμάθεια κ. κομμουνιστὲς ὑπάρχει στὴν ζωὴν σας; Καὶ φυσικά, ναί, ἐφ' ὅσον ὁ Σταλινισμὸς ἐξηφάνισε πενήκοντα ἑκατομμύρια χριστιανικοῦ λαοῦ τῆς Ρωσίας! Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν Χριστὸς γιὰ σᾶς;

Καὶ οἱ τρεῖς πρώτοι αἰῶνες μὲ τοὺς δέκα διωγμοὺς ποὺ ἔκαναν οἱ Ρωμαῖοι Αὐτοκράτορες κατὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ναζωραίου δὲν τοὺς καταγράφει ἡ Ἱστορία σας; Πράγμα ἐξῶφθαλμον γιὰτί θέλετε νὰ τὸ ἀγνοεῖτε; Πάρετε λοιπὸν ἓνα σφουγγάρι νὰ διαγράψετε ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς αἰῶνας. Μὰ ἐπιτέλους γιὰτί αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἀγνοία καὶ ἀθλία σκοπιμότης; Λυπούμεθα διὰ τὴν κατάντια σας!

2. ΙΕΧΩΒΑΔΕΣ ΚΑΙ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ

Ἐρωτῶμεν τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν ἑκατοντάδων στρεμμάτων ποὺ ἐπωλήθησαν εἰς διαφόρους ἐταιρείας τῆς Ἀμερικῆς (γράφε τῆς ΣΚΟΠΙΑΣ κ.λπ.) μὲ τί πατριωτικὸν σθένος προέβησαν σ' αὐτὴν τὴν ἀτιμωτικὴν πράξιν; Οἱ πωληταὶ μοιάζουν σὰν τοὺς προδότες ποὺ πωλοῦν τὰ τίμια δῶρα, ἀντὶ ἐλαχίστων ἀργυρίων. Ξέρετε τί περιμένει σὲ σᾶς καὶ τὰ τέκνα σας ἀπ' αὐτὴν τὴν βέβηλην πράξιν τῆς ἀγοραπωλησίας; Αὐριο θὰ ντρέπεσθε καὶ θὰ εἶναι εὐχῆς ἔργον νὰ μετανοήσετε γι' αὐτὴν τὴν ἀσύνετον πλεονεξίαν σας, ἢ ὅποια φθάνει τὰ μέτρα τῆς καθαρῆς προδοσίας.

3. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Μὰ ἐπιτέλους Ἀρχιερεῖς τοῦ Φαναρίου δὲν βλέπετε ἢ δὲν θέλετε νὰ διαβάσετε τὴν ἱστορίαν ὅλης τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ὅτι ποτὲ ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία δὲν βοήθησε τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ δὲν φρόντισε τουλάχιστον νὰ προασπίσῃ τὴν Πόλιν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μωαμεθανῶν; Ἐάν ξέρετε, ἔστω καὶ μίαν πράξιν ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τὴν

Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἢ ἐν γένει πρὸς ὅλον τὸν ἑλληνισμὸν δύνασθε νὰ μᾶς ἀποστείλλετε σωστὴν ἐνημέρωσιν διὰ νὰ κατατοπισθοῦμε; Τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἔχουμε δύο φοβερὰ σημεῖα τριβῆς μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν. Δὲν θὰ μπορούσες κε Πάπα νὰ βάλῃς τὸ χέρι σου ν' ἀποτρέψῃς τὴν μεγάλην σφαγὴν Σμύρνης τὸ 1922 ἢ ν' ἀποτρέψῃς τὴν κατακρεούργησιν 800.000 χριστιανῶν τῆς Σλοβενίας, Δαλματίας καὶ Γιουγκοσλαβίας ποὺ ἐπραγματοποίησαν αἱ ὀρδαὶ σου;

Γι' αὐτὸ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κων/πόλεως λάβετε σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν σας τὴν σωστὴν διαγωγὴν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κου Διοδώρου καὶ νὰ παύσετε τὰ φιλήματα μετὰ τῶν αἵρετικῶν τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν δῶρων καὶ πλακετῶν, ὡς ἀναγράφει ὁ θρησκευ-τικὸς τύπος!

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΜΕΓ. ΣΠΗΛΑΙΟΥ ΑΓ. ΛΑΥΡΑΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ.

Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ ἐξέδραμε πρὸ δύο ἐβδομάδων εἰς μίαν ἡμερησίαν ἐκδρομὴν πρὸς τὸ Μέγα Σπήλαιον Καλαβρύτων διὰ τὴν προσκύνησιν τῆς Ἱερᾶς ἐκ κηρομαστίχης εἰκόνης τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ μᾶς τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων διασωθέντων διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων. Ἡ σκέψις καὶ μὴν ὅτι ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ τὴν «βλέπει κανεῖς» μετὰ δέους καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν περιεργασθῇ ὅπως κάνει μ' ἄλλας εἰκόνας μεγάλων ζωγράφων. Ἐκεῖ μᾶς ἐδέχθησαν οἱ ἐπικεφαλῆς μοναχοὶ μαθόντες ὅτι εἴμεθα τοῦ κλίματος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κου Γερωντίου μετ' ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ διότι δὲν μετέβημεν ὡς τουρίσται ἀλλὰ ὡς θερμοὶ προσκυνηταί. Μᾶς ἔκανε ἐπίσης ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν πῶς ἐγνώριζαν ἐπακριβῶς τὰ καθ' ἡμᾶς ὡς γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (σημεῖον ὅτι δὲν ἀποτελοῦμε περιφρονητέαν μερίδα ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ἀλλὰ γνησίαν προέκτασιν τῆς μὴ καινοτομηθείσης Ὁρθοδοξίας). Μετὰ πολὺν παραμονὴν καὶ ξενάγησιν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ κατηυθύνθημεν εἰς Καλάβρυτα ὅπου διενεμήθημεν εἰς διάφορα ἐστιάτορια τῆς περιοχῆς καὶ κατελύσαμεν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς ἦτο ὁ κ. Μιχάλης Φαμέλης καὶ ὁδηγὸς ὁ γνωστός μας κ. Ἡλίας ὁ ὁποῖος μᾶς ἐψυχαγώγησε μὲ χιουμοριστικὰς ἱστορίας. Παρευρίσκετο καὶ ὁ Πρωτονοτάριος κος Χ. Χαλβατζῆς ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ κου Μ. Φαμέλη

ώμιλησαν από τοῦ μικροφώνου ἐπὶ πολλῶν τρεχόντων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Μεταξὺ τῶν ἐκδρομῶν παρευρίσκειτο καὶ ὁ ζηλωτὴς κος Κων/νος Καραουλάνης. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα μετέβημεν εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Λαύρας ποῦ ἐκεῖ ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἐκοινώνισε τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ ὥρκισε τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ 1821. Ἐπίσης ἐπεσκέφθημεν τὴν ἀναπαλαιωθεῖσαν Ἱ. Μονὴν καὶ τὸ Μουσεῖον. Ὅλα ἦσαν μεγάλου ἐνδιαφέροντος μὲ τὸ λάβαρον τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἄλλα τεκμήρια αὐτῆς. Ἡ κασσέτα διὰ τὸ Μουσεῖον ἦτο ἐκτενεστάτη καὶ μᾶς ἐπλούτισε τὰς γνώσεις γύρω ἀπὸ τὴν παλιγγενεῖαν τοῦ Ἑθνους, καὶ πρὸ τὸ Ἑσπέρας κατηυθύνθημεν πρὸς τὸν πλησίον εὐρισκόμενον λόφον εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν πρεσόντων τὸ ὁποῖον κάνει ἰδιαιτέραν αἴσθησιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην. Ἐπίσης μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦμε καὶ τὸν χώρον τοῦ ὀλοκαυτώματος τῶν Καλαβρυτινῶν κατοίκων ποῦ ἐτουφεκίαθησαν ἀπὸ τὰς ὀρδὰς τοῦ Χίτλερ. Ἀργὰ τὸ ἑσπέρας ἐπιστρέψαμε εἰς τὰ ἴδια μὲ τὰς πλέον εὐχαρίστους ἐντυπώσεις.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι διὰ δευτέρον συνεχὲς ἔτος παραδίδονται μαθήματα ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν Μοναστηρακίου (Διοσκούρων 6). Θὰ λειτουργήσῃ καὶ νέον τμήμα ἀρχαρίων. Τὰ μαθήματα αὐτὰ παραδίδονται ΔΩΡΕΑΝ κάθε Σάββατο 5 μ.μ. ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Μιχαὴλ Μακρῆ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὁ Ὁρθόδοξος Σύλλογος Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ μὲ ἔδρα εἰς τὴν ὁδὸν Κολοκυνθοῦς ἀρ. 8 Ἀθῆναι, Διοικούμενος ὑπὸ πιστῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, προφορικὸν καὶ γραπτοῦ, διαθέτει, ὡς γνωστὸν καὶ τὸ ὁμόνυμον ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀρ. 30 (ἐντὸς Αὐλῆς) ὅπου πωλοῦνται ὅλαι οἱ θρησκευτικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκδόσεις.

Καλὸν θὰ εἶναι οἱ πιστοὶ νὰ προμηθεύονται ἐξ αὐτοῦ τὰ διάφορα βιβλία καὶ δῶρα τῶν (εἰκόνες Ἁγίων, Σταυροὶ, μοσχοθυμίαμα, κομβοσχόινια κλπ.) δεδομένου ὅτι οἱ σκοποὶ τοῦ ἀνωτέρω ἰδρύματος δὲν εἶναι κερδοσκοπικοί, ἀλλὰ φιланθρωπικοὶ καὶ ἱεραποστολικοί. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, συμβάλλουν εἰς τοὺς ἱερούς σκοποὺς του, ἕνας τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ κτιρίου του, ὅπου κάθε Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα γίνονται ὁμιλίαι πνευματικοῦ περιεχομένου, αὐτὸ ποῦ τόσο ἀνάγκην ἔχομεν σήμερον ἀπαντες ἡμεῖς.

Σὰς προτρέπωμεν πατρικῶς νὰ προτιμᾶτε τὶς ἀγορὰς σας ἀπὸ τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀρ. 30 (ἐντὸς αὐλῆς Ἁγίας Κυριακῆς). Τηλ. 3214717 ΑΘΗΝΑΙ.

Κελλίον Ἁγίου Νεκταρίου τῇ 6-12-1988

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα!

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν δεξιάν Σας, ἐξαιτούμενος τὴν εὐχὴν καὶ τὴν εὐλογίαν Σας.

Συνεπλήρωσα, χάριτι Θεοῦ, 35ετῇ διακονίαν ἐν τῇ τοπικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θήρας.

Ἦτοί, ὡς Ἱεροδιάκονος ἀπὸ 6-12-1953 μέχρι 19-7-62.

Ὡς Ἱερομόναχος καὶ Ἡγούμενος τῆς ἐν Θήρᾳ Ἱ. Μονῆς Προφήτου Ἡλίου ἀπὸ 20-7-1962 μέχρι 11-7-1985.

Ἀπὸ δὲ 11-7-1985 μέχρι 6-12-88 ὡς ἀπλοῦς Ἱερομόναχος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἐν Θήρᾳ, μοναστηριακοῦ ὄντος.

Σήμερον 7-12-1988 διὰ λόγους αὐστηρῶς προσωπικῆς συνειδήσεως, σᾶς ὑποβάλλω τὴν ἰδιόγραφον ἔγγραφον παραίτησίν μου ἀπὸ τὸ ὕψιστον

ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης καὶ ὅλων τῶν ἐξ Αὐτῆς ἀπορρεόντων Ἱερατικῶν Καθηκόντων.

Ἐνεργῶ μετὰ πάσης συναισθήσεως καὶ νηφαλιότητος τῶν πραττομένων, καὶ οὐχὶ ἔνεκα οἰασθήποτε ψυχολογικῆς ἢ φυσικῆς βίας καὶ ἐξαναγκασμοῦ.

Οἱ λόγοι τῆς παραιτήσεώς μου ἐκ τῆς Ἱερωσύνης εἶναι καὶ προσωπικοί, καὶ ἔνεκεν διαμαρτυρίας.

Α'. Οἱ προσωπικοί μου λόγοι:

α) Ἐπειδὴ ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἐγίνετο παρενορία καὶ οὐχὶ ἓνας μοναστηριακὸς Ἱερός Ναός, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐλλεῖπει μοναχικῆς Ἀδελφότητος, καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τῆς εὐκόλου διακινήσεως πολλῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν διὰ τῶν πάσης φύσεως μεταφορικῶν μέσων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ δύναμαι νὰ καλύπτω ἐπαρκῶς τὰς πάσης φύσεως ἀνάγκας τῶν προσερχομένων, ἰδιαίτερος κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

β) Ἐπειδὴ συναισθάνομαι, ὅτι δημιουργῶ διάσπασιν τῶν Ἐνοριῶν τῆς νήσου Θήρας, καὶ κατ' ἐπέκτασιν διάφορα δικαιολογημένα προβλήματα ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Ἐνοριακοῦ ὀργανισμοῦ τῆς νήσου Θήρας.

γ) Ἐπειδὴ ἐλέγχομαι ἀφάνταστα ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς μου, καθ' ὅσον ἡ ὅλη βιοτῇ μου ἐξ ὑπαρχῆς τῆς πνευματικῆς μου σταδιοδρομίας μέχρι καὶ σήμερον δὲν ἦτο σύμφωνος μὲ τὰς διατάξεις καὶ τὰς ἐπιταγὰς τῶν Ἱερῶν κανόνων περὶ Μοναχῶν καὶ Ἱερομονάχων, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τερματίσω τὴν ἐπίγειον ζωὴν μου μὲ λανθασμένην πορείαν, καὶ ἐπὶ ζημία τῆς αἰωνίου σωτηρίας μου, καθ' ὅσον ἡ διδασκαλία καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφεστάτη. «Ὅτι παρὰ πάντων πρέπει νὰ φυλάττωνται οἱ θεῖοι Κανόνες ἀπαρασάλευτα. Οἱ γὰρ μὴ φυλάττοντες, εἰς φρικτά, ἐπιτίμια ὑποβάλλονται». Καὶ οἱ «ἐμμένοντες αὐτοῖς (τοῖς ἱεροῖς κανόσι) σωθήσεσθε καὶ εἰρήνην ἔξετε, ἀπειθοῦντες δὲ κολασθήσεσθε... Πηδάλιον σελ. 1β'. Ἴδε καὶ τὸν Α' κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τὸν Β' τῆς ΣΤ' Συνόδου.

Προσέτι δὲ κατὰ τὸν τόμον τῆς ἐνώσεως, τόμος Β' σελίς 977 ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Τοῖς ἐν καταφρονήσει τιθεμένοις τοὺς ἱερούς καὶ θείους κανόνας τῶν ἱερῶν πατέρων ἡμῶν, οἱ καὶ τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι (στηρίζουν) καὶ ὅλην τὴν Χριστιανικὴν πολιτείαν κοσμοῦντες πρὸς θεῖαν ὁδηγοῦσιν εὐλάβειαν, ΑΝΑΘΕΜΑ».

δ) Ἐπειδὴ ἡ ἐν γένει τουριστικὴ ἐξέλιξις τῆς

νήσου Θήρας μὲ τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις τοῦ τουρισμοῦ ἀποπροσανατόλισαν τοὺς κατοίκους τῆς νήσου ἀπὸ τὴν παλαιόθεν ὀρθόδοξον νησιώτικην ζωὴν μὲ ἀποτέλεσμα τόσον ὁ Ἱερός Κληρὸς, ὅσον καὶ ὁ Ὁρθόδοξος λαός, πλὴν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐξαιρέσεων, ὑπηρετοῦν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐξ οἰκείας βουλήσεως, τὰ πάσης φύσεως ἔργα τοῦ ἀνθρωποκτόνου Σατανᾶ, προσωποποιούμενου ἐν τῇ γενικῇ ἐννοίᾳ τοῦ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ, καθὼς καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Σιωνισμοῦ, τῆς ἐβραϊομασωνίας καὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διὰ τῶν διαφόρων συμπροσευχῶν μετὰ τῶν ἐτεροδόξων, καὶ τῶν αἰρετικῶν, παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων. (ΜΕ' καὶ ΞΕ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων).

ε) Ἐπειδὴ ἀδυνατῶ νὰ συμπορεύωμαι μὲ τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει συμβιβάζουν Θεὸν καὶ Μαμωνᾶν, παραβιάζοντας οὕτω τὴν συνειδήσιν μου ἐπὶ ζημία τῆς αἰωνίου σωτηρίας μου.

Β' ΛΟΓΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Ἡ παραχώρησις τῆς ἀναφαιρέτου Μοναστηριακῆς περιουσίας τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς Προφ. Ἡλιοῦ Θήρας παρὰ τοῦ σήμερον Ἡγουμενοσυμβουλίου εἰς τὸ ἐν πολλοῖς ἄθεον καὶ μασωνικὸν Κράτος, παρὰ τῇ ρητῇ ἀπαγορεύσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς ἐκκλησίας, ὅτι «ἡ μοναστηριακὴ περιουσία παραμένει εἰς αἶωνα τὸν ἅπαντα ἰδιοκτησία τοῦ μοναστηρίου». Κανονικὸν Δίκαιον Μίλας σελίς 955 ἐνθα καὶ οἱ σχετικοὶ κανόνες.

Τούτων τῶν βασικῶν λόγων καὶ ἄλλων ὑπαρχόντων ἔνεκα, κρίνω τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάξιον τοῦ Ὑψίστου λειτουργήματος τῆς Ἱερωσύνης καὶ «... ὑπὸ τοῦ οἰκείου συνειδότητος ἐλεγχόμενος, καὶ κατακρινόμενος διὰ τὴν Ἐμὴν ἀναξιότητα, τοὺς παρ' ἐτέρων οὐ περιμένω ἐλέγχους καὶ κατακρίσεις. Ἀλλὰ διὰ τῆς παρούσης μου παραιτήσεως παραιτοῦμαι τὴν τῆς Ἱερωσύνης ἀξίαν» καὶ πάντων τῶν ἐξ αὐτῆς ἀπορρεόντων ἱερῶν καθηκόντων, καὶ θὰ παραμείνω κατὰ τὸ ὑπόλοιπον διάστημα τῆς ζωῆς μου ὡς μεγαλόσχημος μοναχὸς εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν μοναχικὴν μου ἐπαγγελίαν. «Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν δέδωκα» καὶ τὴν παροῦσαν μου ἰδιόγραφον παραίτησίν μου, «ὑπογεγραμμένην τῇ ἐμῇ χειρί».

Τέλος δὲ παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν παροῦσαν παραίτησίν μου, ἐπικαλούμενος ἀπὸ βάθους ψυχῆς νὰ μὲ συγχω-

ρήσετε, και οι λοιποί εν Χριστῷ Ἀδελφοὶ Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, διὰ τὰς τυχόν θλίψεις, παράπονα, ἀντιθέσεις κλπ. πού τυχόν ἐπροκάλεσα διὰ τῆς ἐν γένει βιοτῆς μου, ὅπως καὶ ἡ ταπεινότης μου συγχωρεῖ ἀπὸ βάθους ψυχῆς καὶ μετὰ πάσης εἰλικρινείας καὶ Ὑμᾶς προσωπικῶς καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς, Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς, διὰ πάντα τὰ πρὸς τὴν ταπεινότητά μου πεπραγμένα.

Εἴθε ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ δώσῃ εἰλικρινῇ μετάνοιαν, Χριστιανικὰ τέλη καὶ καλὴν ἀπολογίαν εἰς πάντας ὑμᾶς καὶ εἰς τὴν ἐμὴν ἀναξιοτήτα.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἀσπάζομαι τὴν δεξιὰ Σας καὶ ἐξαιτοῦμαι τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας Σας.

Ὁ τέως Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Μάϊνας

Ἐκτεταμένην ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἔγραψεν πρὸς τὰ πνευματικά του τέκνα θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

* * *

Μὲ τὸ πρόσφατον ταξιδίον μας εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐν τῇ Σκῆτι 99 Ὁσίων, βουλευτηρίων Ἀγίας Ἀννης, ἐν τῷ σεμνείῳ τοῦ Γέροντος Ὀνουφρίου, ἀνεκαλύψαμεν παλαιὰν φυλλάδα ἢ ὁποία περιέχει Ψήγματα Χρυσοῦ, καὶ ὡς πρῶτον δείγμα ἢ ἐφημερίς μας δημοσιεύει εὐχὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πού λέγεται μετὰ τὴν Ὁρθρινὴν ἐγερσίᾳ μας. Τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τῶν διαλεγόμενων ἐν τῇ εὐχῇ παρὰ τοῦ ἁγίου πατρός, θὰ σὰς πείσῃ ὅτι εἶναι ἀληθὴς χρυσός. Ἡ εὐχή, ὡς βλέπεται, εἶναι μεγάλη ἀλλὰ «λυτρωτικὴ» δι' αὐτοὺς πού θὰ τολμήσουν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν. Πιστεύομε, ὅτι τὸ πρῶτον βλέπει τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Εὐχή εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἣν ἔλεγε καθ' ἐκάστην

Κύριε ὁ Θεός μου· ὁ μέγας καὶ φοβερός καὶ ἐνδοξός· ὁ πάσης ὀρωμένης καὶ νοουμένης κτίσεως Δημιουργός, ὁ φυλάσσων τὴν διαθήκην σου, καὶ τὸ ἐλεός σου τοῖς ἀγαπῶσι, καὶ φυλάσσουσι τὰ προστάγματά σου. Καὶ νῦν καὶ πάντοτε εὐχαριστῶσαι, πασῶν ἔνεκα τῶν εἰς ἐμὲ γενομένων εὐεργεσιῶν σου, φανερῶν, καὶ ἀφανῶν. Καὶ μέχρι τοῦ νῦν αἰνῶ, καὶ δοξάζω, καὶ μεγαλύνω· ἀνθ' ὧν ἐθαυμάστωσας ἐπ' ἐμοὶ τὰ ἐλέη σου τὰ πλοῦσια, καὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου· ἀντιλαβόμενός μου ἐκ γαστρὸς μητρός μου, καὶ, ἐν πᾶσι προνοησάμενος, συντηρήσας τε καὶ διακυβερνήσας ὁσίως τὰ κατ' ἐμέ, διὰ μόνην χρηστότητα καὶ φιλάνθρωπίαν σου. Οὐ γὰρ διὰ τὸ ἀνάξιόν μου καὶ ἐμπαθές, ὑπερεῖδες τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν· ἀλλὰ διὰ τὸ φιλάνθρωπόν σου καὶ συμπαθές, εὐεργετῶν καὶ προνοούμενος οὐ διέλιπες καὶ ἕως γήρως, καὶ πρεσβείου, ὁ Θεός μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με. Ἰησοῦ Χριστέ, τὸ καλὸν ὄνομα, ὁ γλυκασμός μου, καὶ ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ἡ ἐλπίς μου· ὁ ἐνανθρωπήσας δι' ἡμᾶς καὶ πάντα ἐν σοφίᾳ οἰκονομήσας καὶ διαθέμενος, τῆς ἡμῶν ἔνεκα σωτηρίας. Ἐξομολογοῦμαι σοὶ Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου. Κλίνω γόνυ σώματος, καὶ ψυχῆς, ἐξαγορεύων σοὶ τῷ Θεῷ μου πᾶσας τὰς ἁμαρτίας μου. Κλίνον καὶ αὐτός τὸ οὖς σου εἰς τὴν ἐμὴν δέησιν, καὶ ἄφες τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου. Ἥμαρτον, ἡνόμησα, ἐπλημμέλησα, πα-

ρῶξυνα, παρεπύκρυνα σὲ τὸν ἐμὸν ἀγαθὸν Δεσπότην, καὶ τροφέα καὶ κηδεμόνα, οὐκ ἔστιν εἶδος κακίας· ῥητόν, ἢ ἄρρητον, ὃ οὐκ ἐποίησα, καὶ ἔργω, καὶ λόγῳ καὶ γνώσει, καὶ ἀγνοίᾳ καὶ ἐνθυμήμασι καὶ νοήμασι, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν ἁμαρτήσας.

Καὶ πολλάκις μετανοεῖν ὑποσχόμενος, τοσαυτάκις τοῖς αὐτοῖς περιέπεσα. Εὐκοπώτερον σταγόνες ὕε-
του ἀριθμῆσονται, ἢ τῶν ἐμῶν ἁμαρτημάτων ἢ πληθύνει. Ὑπερῆραν γὰρ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ ὥσει φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν. Ἀπὸ γὰρ νεότητός μου καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ταῖς ἀτόποις ἐπιθυμίαις θύραν ἀνοιξας, ἀχαλινώτοις καὶ ἀτάκτοις ἐχρησάμην ὀρμαῖς· μολύνων τὸν χιτῶνα, τὸν ἀνωθεν ὑφαντόν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος· τὸν ναόν μου τοῦ σώματος κηλιδώσας· τὴν ταλαίπωρόν μου ψυχὴν τοῖς πάθεσι τῆς ἀτιμίας καταμιάνων καὶ πᾶσαν ἄλλην παρανομίαν καὶ ἀδικίαν διαπραξάμενος· ὦν, ἐὰν κατὰ μέρος ἐπιμνησθῇται θελήσω, ἐπιλείπει με διηγούμενον ὁ χρόνος.

Ἐπὶ πάντα οἶδας αὐτός οὐδὲ γὰρ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιόν σου, πάντα δὲ γυμνά, καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς σου) τι δεῖ πρὸς εἰδότα λέγειν τὰ μὴ ἀγνοούμενα παρὰ σοῦ; Ἐμοῦ δὲ συντρίβεται ἡ καρδιά, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ ὅλος εἰς ἀπορίας καταδύομαι βάθος, ἐνθυμούμενος, ὅτι, τηλικαῦτα ἡμαρτικῶς, οὐδὲ μικρόν τε μεταμελείας ἔργον ἐνεδειξάμην, καὶ ὁ καιρὸς τῆς τομῆς ἐγγύς, καὶ ἡ προθεσμία τοῦ

θανάτου παρέστηκεν, ὁ δὲ τῆς μετανοίας καιρὸς, οὐδαμοῦ, διὰ τοῦτο τετάρακται ἡ ψυχὴ μου, καὶ κατώδυνός ἐστι, καὶ κατηφείας πλήρης· ἀνέτοιμος γάρ καὶ ἀπαρασκεύαστος ὢν, διαλογιζόμενός τε, καὶ ἀνακρίνων τὰ κατ' ἐμαυτὸν, οὐδὲν ἱκανὸν πρὸς ἀπολογία ἐνρίκω, οὐδέτινα τρόπον καὶ μηχανὴν, δι' ὧν τοῦ αἰωνίου πυρὸς ρυσθῆσομαι, εἰ γάρ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἁμαρτωλὸς ἐγὼ ποῦ φανοῦμαι; Καί, εἰ διὰ πολλῶν θλίψεων ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν τοῖς ἀξίοις κατακληροῦται· καὶ στενὴ, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς· πῶς ἐγώ, καθηδουπαθὼν, καὶ ἀκολασταίνων διαπαντῶς, τῆς σωτηρίας ἀξιωθῆσομαι; Καί, εἰ πᾶσα δικαιοσύνη ἀνθρώπου, ὡς ῥάκος ἀποκαθημένης, ὁ τοσοῦτος βόρβορος, καὶ ἀδικία, τί λογισθῆσεται; Καί, εἰ ὑπὲρ ἀργοῦ λόγου ἀπολογῆσασθαι πρόκειται· ὑπὲρ τοσοῦτων ἐγὼ ἁμαρτημάτων, τίνα εὐπρόσωπον ἔξω τὴν ἀπολογία; Οἶμοι ψυχὴ! ὅτι οὕτω τὰ καθ' ἡμᾶς προεχώρησε· βραχὺς ὁ βίος, καὶ εὐπερίστατος, ὁξέως παροδεύων, καὶ πρὸς τὸν θάνατον παραπέμπων, αἰωνία τῶν ἁμαρτωλῶν ἡ τιμωρία· ὡς περ καὶ ἡ τῶν δικαίων βασιλεία, καὶ ἡ ζωὴ ἀμφοτέρων, μὴ διακοπτομένη θανάτῳ. Τί οὖν ποιήσω; τί διαπράξωμαι; εἰς ποῖον χάον ἐμαυτὸν ἀκοντίσω; φοβερός γάρ καί, ὁ θάνατος, καὶ μάλιστα τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐπεὶ καὶ πονηρὸς· θάνατος γάρ ἁμαρτωλῶν πονηρὸς, φοβερώτερον δὲ πολλῶ μάλλον, τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, ἐξ ὧν οὐκ ἔστιν ὁ ἐξελεῖσθαι δυνάμενος.

Ὅταν οὖν ἔλθῃ ἐνδοξασθῆναι ἐν ταῖς ἀγίοις αὐτοῦ, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ὅταν θρόνοι τεθῶσι, καὶ ὁ ἀδέκαστος Κριτὴς φοβερός καθῆσθαι· καὶ ὁ ποταμὸς τοῦ πυρὸς ἔλκων ἐμπροσθεν· καὶ ἡ λαμπρότης, καὶ ἡ χαρὰ τῶν δικαίων ἡτοιμασμένη φανῇ· καὶ πᾶσαι αἱ τῶν Ἀγγέλων μυριάδες, καὶ πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος ἄνθρωποι, καὶ πᾶσα ὁμοῦ ἡ Κτίσις, ἥτε ὀρωμένη, καὶ νοουμένη ὑπότρομος παρίσταται· τί ἐγώ τότε διαπράξωμαι; αἰσχύνης πεπληρωμένος; ὑπὸ τοῦ συνειδότης κατεγνωσμένος, οἶμοι τῶν κακῶν! Τί πρῶτον θρηνήσω; τί δεύτερον στενάξω; τί ἀπολοφύρωμαι; τὴν στέρξιν τῶν ἀγαθῶν, ἢ τὴν ὀδύνην τῶν ἀλγεινῶν; τό ἀπέραντον τῆς τιμωρίας, ἢ τὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χωρισμόν; κλαῦσον ἀθλία ψυχὴ, ἐνθυμουμένη ταῦτα, καὶ ὅποια μετὰ τὴν ἔξοδον ἀπαντήσεται σοι, ὡς λίαν ἐπαχθὴ καὶ ἐπώδινα, καὶ βόησον.

Ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων· ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος· ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν· μὴ ἐγκαταλίπῃς με· μὴ ὑπερίδῃς με· μὴ ἀποστήσῃς ἀπ' ἐμοῦ τό ἐλεός σου. Πρόσχευε εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου. Οἶδα γάρ τοῦ ἐμοῦ Δεσπότη τοῦ εὐσυμπάθητον. Οἶδα τοῦ φιλανθρώπου τό ἀμνησικακόν, καὶ ὅτι θελητῆς ἐλέους ἐστὶ, μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τό ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν· θέλων δὲ πάντας σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ ἁμαρτίας ἐπιστρέφοντας, οὐ

γάρ ἤλθε καλέσαι δικαίους· ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, οὐ γάρ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ· ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

Καὶ γάρ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διανοούμενος οὐκ ἀπαγορεύω τῆς ἀγαθῆς ἐλπίδος, οὐδὲ ἀπογινώσκω τὴν σωτηρίαν μου. Νῦν ἡρξάμην λαλῆσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου· ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός, σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων, καὶ ἐξουθένημα λαοῦ, δὸς μοι λόγον ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, ὁ διδούς εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ ὅτι παρασοῦ πᾶσα δόσις ἀγαθῇ· καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, ἄνωθεν ἐστὶ καταβαίνον ἐκ σοῦ Πατρός τῶν φώτων, ἵνα καὶ δεηθῶ ἀξίως, καὶ ἱκετεύσω συμφερόντως, καὶ μὴ ἀποστραφῶ ταπεινομένος καὶ κατησχυμένος· ἀλλὰ τυχὼν ὧν ἤλπισα καὶ οὕτως ἀπελεύσομαι χαίρων, ἐν πληροφορίᾳ καρδίας.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τό μέγα ἐλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου. Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμι, ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων, ὡς ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ σου παριστάμενος βήματος, ὡς τῶν ἀχράντων σου ποδῶν ἐφαπτόμενος· οὕτω παρακαλῶ, καὶ δέομαι, καὶ ἀντιβόλῳ μετὰ συντετριμμένης καρδίας, καὶ τεταπεινωμένης. Ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, συγχώρησόν μοι τῷ ἀχρεῖῳ, καὶ ταπεινῷ, ἐπίδε ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἀθλιότητα, ἐπέβλεψον ἐξ ἀγίων κατοικητηρίου σου ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἀθλιότητα, ἐπέβλεψον ἐξ ἀγίων σου ὑψωμάτων ἐπὶ τὴν προσευχὴν τοῦ ταπεινοῦ δούλου σου, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου, ἄνθρωποι, ἵνα ἀναψύξω πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν, ὅθεν οὐκ ἔτι λοιπὸν ἐπιστρέψω, ὡς ἄνθρωπος, ἡμάρτον, ὡς Θεὸς συγχώρησον, σύ γάρ οἶδας, Δέσποτα, τό εὐόλισθον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Καὶ ὅτι, ἐγκείται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος. Μνήσθητι, ὅτι χοῦς ἐσμέν, μνήσθητι, ὅτι σύ ὁ μόνος καθαρὸς, καὶ ἀχραντός, καὶ ἀμιάντος· πάντες δὲ ἡμεῖς ἐν ἐπιτιμίοις. Μνήσθητι τῶν ἀπ' αἰῶνος οἰκτιρμῶν σου, καὶ τοῦ ἐλέους σου, καὶ μὴ συγκαταδικάσῃς με ταῖς ἀνομίαις μου, μηδὲ, κατὰ τὰς ἁμαρτίας μου ἀνταποδῶς μοι. Οἶδα τό πλήθος τῶν ἀνομιῶν μου, ὅτι πολὺ, καὶ ἀριθμῶ μὴ ὑποκείμενον· ἀλλ' οἶδα καὶ τό πέλαγος τῆς φιλανθρωπίας σου, ὅτι, ἀνίκητον, καὶ ἀνείκαστον. Σύ γάρ εἰ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου· ὁ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ ζητῆσαι τό πλανηθέν πρόβατον, καὶ ἀπολωλός. Ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν Κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ.

Ἐλέησον, ἐλεῆμον, τό ποίημα τῶν χειρῶν σου, μὴ βδεύῃς με τὸν ἀνάξιον· ἀλλ' οἰκτείρησον τό ποίημά σου. Ὁ δι' ἐμέ σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὰ τῶν μολῶπων καταδεξάμενος στίγματα, καὶ ἰασάμενος· ἐξάλειψόν μου τὰ τραύματα, φαρμάκῳ συμπαθείας, καὶ σπόγγῳ φιλανθρωπίας, πάντα γάρ δύνασαι, ἀδυνατεῖ

δέ σοι οὐδέν, κατάνυξόν μου τὴν πεπωρωμένην καρδίαν, ἐλάφρυνον τὸ βάρος τοῦ συνειδότος. Δέξαι μου τὰ δάκρυα, καὶ τὸν στεναγμόν, ὡς τῆς Πόρνης, καὶ ὡς τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, δέξαι μου τὴν μικράν ταύτην ἐξομολόγησιν, καὶ μετάνοιαν, ὁ προσδεξάμενος ληστοῦ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐν τῷ σταυρῷ, δέξαι μου τὸν ἀπὸ χειλέων καρπὸν, ὡς θυσίαν ζώσαν, εὐάρεστον, εἰς ὁσμήν εὐωδίας.

Παρακαλῶ, παρακληθῆτι, δυσωπῶ, δυσωπήθητι, ἡμαρτε καὶ Μανασσῆς ἐκεῖνος ὁ βασιλεὺς· ἀλλ' οὐκ ἀπώλετο, μετανόησας ἡμαρτε καὶ Δαβὶδ πρὸ ἐκείνου, ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν ἀποκλαυσάμενος, ἠλεήθη. Πολλὰ ἔχω τοιαῦτα παραδείγματα, παρηγοροῦντα, καὶ παραμυθούμενα μου τὴν ἀθυμίαν, ἀποδιώκοντα τὴν ἀπόγνωσιν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ τρέφοντα τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου. Παρακάλεσόν μου καὶ σύ τὴν καρδίαν, ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρῶν, καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως. Ψυχαγώγησον, καὶ ἀγάθυνον τῇ πηγῇ τοῦ ἐλέους σου, καὶ τῶν ἀγαθῶν. Πολλὰ ἐποίησας ἀπὸ τοῦ αἰῶνος μεγάλα, καὶ θαυμαστά, ἐνδοξά τε, καί, ἐξαισία, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός· ἀλλ' εἰ ἐμέ τὸν ἄσωτον σώσεις, πλείω καὶ μείζω θαυμαστωθήσῃ, ὅτι τοσαύτη σου τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τῆς φιλανθρωπίας ἡ δύναμις, ὥστε καὶ ἀπὸ βορβόρου, μαργαρίτην ποιεῖν, καὶ ἐξ υἱοῦ γεέννης, υἱὸν βασιλείας ἀποτελεῖν.

Καὶ ἐτι κεκράξομαι πρὸς Κύριόν μου, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθῆσομαι. Κυβέρνησον τὸ ὑπόλοιπόν μου τῆς ζωῆς κατὰ τὸ θέλημά σου, στήριξόν με εἰς τὸν φόβον σου, στερεώσόν με ἐν τῇ ἀγάπῃ σου, καὶ ἐν τῷ πλήρει τῆς χρηστότητός σου, χρηστόν μοι τέλος, καὶ ἄξιον τῆς φιλανθρωπίας σου δώρησαι, καὶ τὰ ὅσα, καὶ τὰς ἁρμονίας μου, καὶ πᾶσαν τὴν σύνθεσιν τῆς ὑποστάσεώς μου, ἐν ἐλέει, καὶ φιλανθρωπία ἐπίδε, καὶ εἰς ἐνέσεως, καὶ ἀναπαύσεως τόπον, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν ὁδηγήσας ἀποκατάστησον, ὅτι πολλαὶ μοναὶ παρά σοί, ἐκάστῳ κατ' ἄξιαν διανεμόμενος.

Ἔτι δέ δέομαι καὶ παρακαλῶ, δός δὴ Κύριε καὶ χάριν συνέσεως τῇ ἐμῇ ἀναξιότητι, τοῦ διανοεῖσθαι τὰ σοὶ εὐάρεστα, κάμοι συμφέροντα, καὶ μὴ μόνον διανοεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διαπράττεσθαι τὸ μὴ συναρπάζεσθαι, καὶ συνεπάγεσθαι τοῖς ματαίοις, τὸ μὴ διαπράττεσθαι τὰ μὴ δέοντα, τὸ ἀκενωδόξως συνταπεινοῦσθαι τοῖς ταπεινοῖς, καὶ τοῖς πάσχουσι συμπαθεῖν, καὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι συγχωρεῖν. Οἶδα γάρ, ὡς εἰ μὴ ἀφήσω, οὐκ ἀφεθήσομαι. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ, συγχώρησον πάντα πᾶσι τοῖς ἁμαρτάνουσι συγχωρεῖν. Οἶδα γάρ, ὡς εἰ μὴ ποιῶν τὸ θέλημά σου, καὶ μὴ φυλάσσων τὰ προστάγματά σου. Τοὺς δέ ἀγαπώντας με, ἀντάμειψαι ταῖς πλουσίαις σου δωρεαῖς. Τοὺς δέ πνευματικούς Πατέρας, καὶ τοὺς ἀδελφούς, οὓς σύ δέδωκας εὐσπλαχνε, κρίμασιν, οἷς ἐπίσταται, σὺν ἐμοὶ φιλανθρώπως οἰκτειρήσας, ἐλέησον.

Ταῦτά μου τῆς Προσευχῆς τὰ ῥήματα, ἔστωσαν Ὑπερεντυγχάνοντά μου, καὶ ζώντος, καὶ θανόντος. Αὕτη ἡ ἐξομολόγησις, καὶ τὰ δάκρυα, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου κατευθυνθήτωσαν· ἐγὼ δέ καθ' ἐκάστην ἀναμένω τοῦ θανάτου τὸ ἀπαραίτητον, καὶ τὸ μὲν σῶμά μου τὸ ἄθλιον, ταφῇ παραδοθέν, διαφθαρήσεται, ὅπερ ἀναστήσεις ὁ ζωοδότης ἀφθαρτον, ἐν τῷ τῆς παλιγγενεσίας καιρῷ· τὸ δὲ Πνεῦμά μου εἰς χεῖρας σου παρατίθημι. Ἀνάπαυσιν, ἅγιε Δέσποτα, ἐν φωτὶ ζώντων, καὶ ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν εὐφραινομένων, καὶ τοὺς ἐμούς γεννήτορας, προγόνους τε καὶ ἀδελφούς· στοὺς δὲ οἰκέτας εὐγνώμονας, καί, τοὺς ἐντελαμένους ἐμοὶ τῷ ἀναξίῳ εὐχесθαι ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ πᾶσι τοῖς ἐν εὐσεβείᾳ τελειωθείσι συγχώρησον. Ὅτι, εἰ καὶ ἡμάρτομεν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστημεν ἀπὸ σοῦ· οὐδὲ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότριον, ἀλλὰ σέ ἐγνώμεν, καὶ σέ ἠγαπήσαμεν, καὶ εἰς σέ πεπιστεύκαμεν, καὶ σέ προσκυνοῦμεν τὸν ἕνα ἐν Τριάδι Θεόν, ἐν σοὶ προσευχώμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰς τῆς σωτηρίας ἀναρτῶμεν ἐλπίδας. Ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ μέγα σου ἔλεος καὶ σῶσον εἰς τὴν ἐπουράνιόν σου βασιλείαν.

Ναὶ δὴ Κύριε μου Κύριε· οὕτω γενέσθω ταῦτα ἐν ἡμῖν τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ, διὰ τὴν πολλὴν σου καὶ ἀνυπερβλήτον ἀγαθότητα, καὶ διὰ τὴν ἀφατόν σου εὐσπλαγχνίαν καὶ φιλανθρωπίαν. Πρεσβείαις τῆς πανενδόξου, πανυμνήτου, ὑπερευλογημένης, καὶ κεχαριτωμένης, ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Τῶν ἐπουρανίων καὶ νοερῶν Δυνάμεων, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος σοὶ εὐαρεστησάντων Ἁγίων Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν.

ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΙΕΡΑΝ

Συμπληροῦται 35ετία ἀπὸ τῆς ὁσίας κοιμήσεως τοῦ σεπτοῦ Ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἐν μακαριστοῖς πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, τοῦ κλείσαντος τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ προσδόντος ὁλοκληρωμένην ἐκκλησιαστικὴν μορφήν εἰς αὐτὸν διὰ συγκροτήσεως κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετ' Ἀποστολικὴν διαδοχὴν ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν συνεργατῶν τοῦ Ἀρχιερέων, ὡς συνέχισαν τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς ὀρθοτομοῦσης τὸν Λόγον τῆς Ἀληθείας ἀκαινοτομήτως κατὰ τὰ θέσμια τῶν Πατέρων.

Επὶ τῇ σεπτῇ Αὐτοῦ ἑορτῇ κατὰ τὸν διανυόμενον μῆνα Νοέμβριον ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην μας ἡ μεγάλη ἐκείνη μορφή πού κατὰ θεῖαν Πρόνοιαν ἔδωκε πνοὴν καὶ ζωὴν εἰς τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας.

Πράγματι ἡ θυμασία ἐκείνη χρονικὴ περίοδος ἐνέπνευσε τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἀγῶνος μας καὶ τὸν καθίστα ἐπαινετὸν καὶ περιζήλον ἔχοντα περιεχόμενον καὶ ἰδανικὰς ἐπιδιώξεις, τὴν ἐπαναφορὰν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν καὶ εὐσεβῆ παράδοσιν.

Τούτου ἀνάμνησιν ἱεράν τελοῦντες, ἐπαναφέρομεν εἰς τὴν ἐνθύμησίν μας τὴν τεσσαρακονθήμερον ἐπιμνημόσυνον δέσιν ἀπὸ τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν πολὺς λαὸς καὶ ἐξέχουσαι προσωπικότητες εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁδὸς Μαϊνάνδρου, καὶ παραθέτομεν τὴν ὁμιλίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Χρυσοστόμου, Ἀρχιμανδρίτου τότε καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Επιτροπῆς, ἡ ὁποία ὑπὸ τύπον τοποτηρητείας προΐστατο τῆς ἐν χρεΐᾳ τελοῦσης Ἐκκλησίας μας.

Σεβαστὲ Πρόεδρε καὶ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Επιτροπῆς. Ἀδελφὸν Ἱερατεῖον.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἡ ἐπέτειος τοῦ σημερινοῦ γεγονότος, διὰ τὴν τιμὴν τῆς μνήμης ἑνὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀνδρῶν τῆς συγχρόνου Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, οὐδόλως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐδέτερον πνευματικὸν γεγονός.

Ἀντιθέτως εἶναι πράξεις τῆς ὁποίας ἡ ἐπίδρασις καὶ αἱ προεκτάσεις ἐκτείνονται πολὺ βαθέως εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο διότι ὁ τιμώμενος ἀνὴρ ἐνεσάρκωσε καὶ ἐνεψύχωσε τὸ πνεῦμα ἑνὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἀγῶνος, ὅστις συνεχίζεται μετ' ἀμείνων ἐντασιν μέχρι σήμερον.

Τὸ πνεῦμα ἑνὸς ἀγῶνος, ὅστις θὰ συνεχισθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἕως ὅτου εὕρῃ τὴν δικαίωσιν, τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα θ' ἀναγνώριση ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Ὅταν λοιπὸν ἀναφερόμεθα εἰς τὴν μνήμην τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν ποιμενάρχου, θίγομεν τὸ καθολικὸν πρόβλημα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ προσδιορίζομεν τὸν σεισμόν, πού συγκλονίζει αὐτήν, τὸ ἐπικέντρον τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν.

Θὰ ἦτο συνεπῶς κενὴ περιεχομένου μία συγκέντρωσις ἥτις θ' ἀπεχρωμάτιζε τὸ σημερινὸν γεγονός ἀπὸ τὴν σημασίαν του καὶ θὰ ἐτίμα τὸν μέγα ἐκείνον ἄνδρα μετ' λόγους κενούς χωρὶς ν' ἀναφερθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγῶνος του καὶ εἰς τὴν ἐντολήν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκληροδότησε, ἐντολήν ὁμολογητῶν καὶ ἀγωνιστῶν τῆς παραδόσεως.

Τοῦτο θὰ ἦτο πλαστογράφησις καὶ παραχάραξις τῆς πνευματικῆς διαθήκης αὐτοῦ, θὰ ἦτο προδοσία τῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας μετ' τὴν αὐτοθυσίαν καὶ ὀρθόδοξον ἀγωνιστικότητα ὑπερήσπισε διὰ βίου.

Εἶναι γνωστὸν, ἄλλωστε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τοὺς ἁγίους αὐτῆς στρατιώτας, ἀποστόλους, μάρτυρας, ὁμολογητάς, καλοῦσα τὰ τέκνα αὐτῆς νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν.

Συνεπῶς ὁποιοῖδήποτε λόγοι ἐκφωνούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξαιρετοῦ ἀνδρός τῆς Ἐκκλησίας ἀσιδήμου ποιμενάρχου ἡμῶν κυροῦ Χρυσοστόμου, ἐστερημένοι τοῦ μαχητικοῦ πνεύματος ἐκείνου καὶ μακρὰν τῶν ἀγῶνων τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος διεξήγαγε, κατ' οὐσίαν εἶναι ἀσέβεια καὶ ὄχι τιμὴ πρὸς τὴν μνήμην του.

Διότι τὴν μνήμην του τιμοῦν ἐκεῖνοι μόνον οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν μετ' τὴν ἰδίαν ἀγωνιστικὴν φλόγα τὸν καλλινίκον τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶνα τοῦ ὁποίου μαχητῆς καὶ ὑπέρμαχος ὑπῆρξεν Ἐκεῖνος.

Τιμοῦν τὴν μνήμην του, ὅσοι κρατοῦν ὕψηλὰ τὸ τιμιὸν λάβαρον τῆς παραδόσεως, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκεῖνος ἐκράτησε μετ' ἡγιασμένας τοῦ χεῖρας.

Τιμοῦν τὴν μνήμην του, ὅσοι εἶναι ἀποφασισμένοι ν' ἀποθάνουν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς τὸ ἐπραξε καὶ ἐκεῖνος τηρήσας τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον μετ' παρρησίαν ὁμολογητοῦ ἔδωκεν εἰπών: «οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη ὀρθοδοξία, ἀλλὰ ὑπὲρ σοῦ μυριάκις τεθνηξόμεθα».

Ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ βαδίσουν μετ' τὴν ἰδίαν σταθερότητα εἰς τὸν δρόμον τῶν ἀγῶνων τῆς παραδόσεως εἶναι ἀρνηταὶ καὶ προδόται τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου ἡμῶν ποιμενάρχου. Οἱ καιροὶ ἄλλωστε εἶναι τοσόν χαλεποί, ὥστε νὰ μὴ ἀφίνεται μέγας περιθώριον εἰς τοὺς λόγους. Τὸν λόγον σήμερον ἔχει ἡ πράξις. «Δεῖξον τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου».

Ἰδοὺ διατὶ πρὶν ἀπὸ κάθε ἐκδήλωσιν τιμῆς πρὸς τὴν μορφήν τοῦ ἁγίου ἐκείνου ἀνδρός, πρέπει νὰ προηγηθῇ μία δηλώσις, ἐν σάλπισμα, εἰς ὄρκος. Ὅτι δηλ. οἱ ἐπιζῶντες καὶ συνεχισταὶ τοῦ ἔργου του, μένομεν καὶ θὰ μείνωμεν ἕως τῆς τελευταίας μας πνοῆς, πιστοὶ εἰς ὃ, τι ἐκεῖνος ἐβίωσε καὶ ἐζησεν ὡς ἀληθῶς ζῶης.

Αυτήν την ιεράν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπικαλούμεθα τὴν παρουσίαν τῆς ψυχῆς τοῦ αἰοδήμου ἀνδρὸς διὰ νὰ τὸν διαβεβαιώσωμεν ὅτι τὰ πνευματικά τέκνα αὐτοῦ κρατοῦν ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῶν ὀρθοδόξων παραδόσεων, ὥς εἰμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ μακαριστὸν πνεῦμα τοῦ ἀσφαλῶς θὰ πτερυγίζῃ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἀγαλλόμενον καὶ συγκεκινημένον ἐκ τῆς ὀρθοδόξου ταύτης πνευματικῆς ἐκδηλώσεως.

Καὶ ἡ ἰδική μας ὁμῶς συγκίνησις ἀπὸ τὴν μίμησιν τοῦ ἔργου του, ἡ δύναμις ποῦ ἐμφυσᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα τῶν ἡρώϊκων ἀγώνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ βεβαιότης ὅτι ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν τῆς τηρήσεως τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, χαλυβδώνουν τὴν πίστιν μας, αὐξάνουν τὴν ἀντοχὴν μας καὶ μᾶς καθιστοῦν ἐτοιμοὺς διὰ μεγάλους ἀγῶνας.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῦ εὐρίσκεται τὸ μυστικὸν τῆς συνεχίσεως ἐνὸς ἀγῶνος ἀνίσου καὶ δυσκόλου, ἀλλὰ ἡρώϊκου καὶ μεγαλειώδους.

Επὶ τῶν θεμελίων καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐκλιπόντως ἀγωνιστοῦ, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ὕψωσε τὸν ὀρθόδοξον προμαχῶνα τῆς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπὶ ἔτη μάχεται ἐναντίον ἀδυσώπητων δυσχερειῶν.

Επὶ ἔτη οἱ πολέμοί μας ἀναμένουν νὰ καταρρεύσωμεν λόγῳ ἐλλείψεως ἀρχηγοῦ ποιμενάρχου.

Επὶ ἔτη ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχομεν περιπέσει εἰς ἀφάνειαν καὶ ὅτι ἔχομεν ἐκμηδενισθῇ.

Ἡ σημερινὴ ὁμῶς ἐκδήλωσις ἀποτελεῖ ἀπάντησιν πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ματαίως ἀναμένουν τὴν πῴσιν μας, ματαίως κηρύττουν τὸν ἐκμηδενισμόν μας.

Τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι τὸ ὑπόβαθρον αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος ἔχει γερὰ πνευματικά θεμέλια, ἔχει ἀνεξάντλητα ἀποθέματα ἀγωνιστικοῦ θάρρους, ἔχει ὡς πνευματικὸν ἀντίκρουσμα στρατιὰν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων, ὁ μέγιστος τῶν ὁποίων τιμᾶται σήμερον, οἵτινες εἶναι αἰώνιον πνευματικὸν κεφάλαιον δι' ἡμᾶς.

Βεβαίως δὲν ἀποκρύπτομεν τὰς ἀντιξοότητες, τὰς δυσχερείας καὶ τὸν ἐπώδυνον βηματισμόν ἐν μέσῳ πολλῶν πολεμίων.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἄλλωστε, πλειστάκις κατέστησε τὰ πνευματικά αὐτῆς τέκνα κοινωνοὺς τῶν πολλῶν καὶ δυσεπιλύτων προβλημάτων.

Οὐδεὶς, πιστεύομεν, εἶναι ἄγευστος τῆς ταχύτητος καὶ σκηρότητος ἐντὸς τῶν ὁποίων διεξάγεται ὁ τίμιος αὐτὸς ἀγὼν.

Εἰς τὴν κορυφὴν ὁμῶς συγκεντροῦται ἡ ἀσφυκτικὴ πίεσις τῶν ποικιλοπύκνων προβλημάτων καὶ ὁ ἀντίκτυπος τῶν δυσχερειῶν εἶναι περισσότερο ἀισθητός.

Βεβαίως ἡ στρατευομένη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀείποτε ἐπόλεμήθη λυσσῶδῶς ὑπὸ ἐχθρῶν ἀδυσώπητων καὶ θανασίμων, σήμερον ὁμῶς ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἔχει ἐνταθῇ καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διοικοῦν τὴν ὀρθόδοξον αὐτὴν παράταξιν, δὲν ἀποκρύπτουν τὰς τρομακτικὰς δυσχερείας τὰς ὁποίας συναντοῦν εἰς τὸ ἔργον τῶν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει ἀναλάβει ἔργον ἱστορικὸν ἀλλὰ δυσβάστακτον, μεγαλειώδες, ἀλλὰ τραχύτατον. Ἡ διαποίμανσις τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος ὑπὸ κανονικοῦ ποιμενάρχου, ἡ κάλυψις τῶν τρομακτικῶν κενῶν ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἱερέων, ἡ πνευματικὴ ζύμωσις ἐντὸς τοῦ ὀρθοδόξου κλίματος καὶ ἡ προετοιμασία τοῦ μετώπου διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν παραδόσεων εἶναι μερικὰ ἐκ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα καλεῖται νὰ ἐπιλύσῃ ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πᾶς τις εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῇ τὴν δυσχερὴ κατάστασιν, Κυρίως ὁμῶς ἡ ὑποχρέωσις ὅλων τῶν ἐπιστρατευμένων ἀγωνιστῶν εἶναι ὄχι μόνον ἡ ἀντίληψις, ἀλλὰ ἡ θετικὴ συμπαράστασις εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Αείποτε τὸ ποιμαντορικὸν βάρος καὶ ἡ πηδαλουργία τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας ἀποβαίνει ἔργον δυσχερὲς ἀκόμη καὶ ἐν αἰθρίᾳ.

Σήμερον ὁμῶς, ὅτε ζοφώδης καὶ ἀσέληνος ἐπικρέμαται ἀνωθεν ἡ καταιγὶς καὶ ὁ κλύδων συνταράσσει τὰ θεμέλια τῆς νοητῆς νηός, ἡ δυσχέρεια γίνεται πάλιν ἀδυσώπητος καὶ μάχη κρατερὰ.

Διὰ τοὺς ὅμους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἡ θεία Πρόνοια προώρισε βάρος δυσβάστακτον καὶ ἔργον πολυώδυνον.

Τὰ προβλήματα συνωθοῦνται πληθωρικά καὶ ἀξιῶνουν ἀμέσους λύσεις. Λύσεις αἰτινες ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας εἶναι ἀδύνατον νὰ δοθοῦν. Διότι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ εἶναι μεταβατικὴ κατάστασις καὶ ὄχι τὸ ὀριστικὸν σχῆμα τῆς ἡγεσίας τοῦ ἀγῶνος. Τοῦτο ἐναπόκειται εἰς τὸν φυσικὸν ἡγέτην, ὅστις, ὡς ἐπίσκοπος, θὰ ἐνσαρκῶνῃ τὴν δύναμιν ποῦ τοῦ παρέχει ἡ ἐντολὴ τῆς ἀποστολικῆς τοῦ διαδοχῆς.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ὑποκαθιστῶσα τὴν ἐπισκοπικὴν διαποίμανσιν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χρείας τοῦ θρόνου, κινεῖται ἐντὸς δυσβάτου ἐδάφους, τὸ ὁποῖον πλὴν τῶν ἐξωτερικῶν ἐμποδίων φέρει δυστυχῶς καὶ πλεῖστα ἐσωτερικά.

Ἡ σημερινὴ ἡγεσία τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος εἶναι ὑποχρεωμένη κατὰ τὴν ιερὰν καὶ κατανυκτικὴν ταύτην στιγμήν νὰ φέρῃ ἐνώπιον τῆς πανελληνίου ὀρθοδόξου συνειδήσεως τῶν τέκνων τῆς τὸ πρόβλημα τῆς διαφυλάξεως ἀφ' ἐνὸς μὲν τῆς ἐνότητος τῶν δυνάμεών μας, ἀφ' ἐτέρου δὲ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ κάθε ἐνέργειας, ἥτις εἰμπορεῖ νὰ παρακωλύσῃ καὶ νὰ παραβλάψῃ τὸ ἔργον τῆς.

Πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα πάντες ὅτι ἡ χειρότερα ὑπηρεσία πρὸς τὸν πάνσεπτον ἀγῶνα τῶν παραδόσεων εἶναι ἐκείνη ἥτις σήμερον δημιουργεῖ δυσχερείας εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἀντιθέτως συμβάλλοντες εἰς ἕκαστος ἰδιαίτερως καὶ πάντες ὁμοῦ εἰς τραχὺ ἀλλὰ ἱερὸν ἔργον αὐτῆς σφυρηλατοῦμεν χαλυβδίνους ὀρθοδόξους πνευματικούς δεσμούς καὶ προετοιμάζομεν τὴν ὁδὸν τοῦ θριάμβου τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ὁ τιμώμενος σήμερον μέγας ἱεράρχης ὠραματίσθη καὶ χάριν τῆς ὁποίας ἠγάλωσε ἑαυτὸν γενόμενος τὰ πάντα τοῖς πᾶσι.

Κατά τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψίν μας εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος διεπιστώσαμεν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Πατέρων διὰ τὴν πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἡ προγενεστέρα Κυβέρνησις ἔκαμε, χορηγήσασα μερικὲς ἑκατοντάδες χιλιάδες εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν ὁμοφιλοφύλων. Ἐπὶ κεφαλῇς τῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἦτο ὁ γέρων π. Διονύσιος τῆς Ἁγίας Ἀννης ὁ ὁποῖος μᾶς

ἐχάρισε διὰ τὸ Γραφεῖον τὴν «Εὐαγγελικὴν Σάλπιγγα» τοῦ ἁγίου Μακαρίου τοῦ Πατρίου, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰδικὸν λόγον διὰ τοὺς ἀρσενικοίτας. Κατ' ἀρχὰς ἀντεδράσαμεν ὄχι εὐνοϊκῶς διὰ τὴν δημοσίευσιν, ἀλλὰ κατόπιν δευτέρας σκέψεως ἀπεφασίσαμεν ὅπως δημοσιεύσωμεν τὸν λόγον τοῦ ἁγίου ὁ ὁποῖος εἶναι «καυστικός», δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι κατεργάζονται τὴν βδελυγμίαν ταύτην.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Α Τ Α Α Ρ Σ Ε Ν Ο Κ Ο Ι Τ Ω Ν.

Πρὸς Ῥωμαίους Κεφ. α΄.

Διὰ τῆτο παρέδωκεν αὐτὰς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας.

Καθὼς δὲν εὐρίσκεται τινὰς τόσον θηριώδης εἰς τὴν γνώμην, τόσον σκληρὸς εἰς τὴν καρδίαν, ὥστε ὁποῦ νὰ μὴν ὁμολογῇ, νὰ μὴν κηρύττῃ πλάστην, δημιουργόν, προνοητὴν τοῦ παντός τὸν Θεόν, τὸν ἴδιον τρόπον μὲ κοινήν γνώμην πάντες καὶ σοφοὶ καὶ ἄσοφοι ὁμολογοῦσι, δὲν τὸ ἀμφιβάλλουσιν ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος πλάστης Θεὸς εἶναι καὶ νυμφίος τῶν ψυχῶν, νυμφίος τόσον θερμὸς εἰς τὴν ἀγάπην, τόσον περιποιητικὸς εἰς τὴν ψυχὴν, ὥστε ἐταπεινώσας τόσον ὁ Θεὸς ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆς τῆς ψυχῆς, γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. καὶ τὸ αἴτιον δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ πτωχεία, ἡ ἀσθένεια, ἡ δουλεία αὐτῆς τῆς ψυχῆς, τῆς ἐδικῆς μου νύμφης, αὐτὴν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ, αὐτὴν διὰ νὰ ἰατρεύσῃ, αὐτὴν διὰ νὰ στολίσῃ αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς καὶ μυστικὸς νυμφίος ἐνδύεται δούλου μορφήν, πτωχεύει ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει, αὐτὸς τὰς ἀσθενείας αὐτῆς βαστάζει ἐλευθεροῖ τὴν δεδεμένην, ἰατρεύει τὴν ἀσθενημένην, δοξάζει τὴν καταφρονημένην, ὧ παράδοξον μυστήριον! ὅσον ἀκατάληπτον, τόσον ἀληθέστατον, ὧ ἔρως ἀπειρος τούτου τοῦ νυμφίου, ὧ ἀγάπη εἰς τούτην τὴν νύμφην ἀσύγκριτος, καὶ ἀκόμι ἀπὸ αὐτὴν τὴν νύμφην ἀγνώριστος! πόθεν εἰς τὸν ἀπαθῆ τόσος θεσμὸς ἀγάπης, εἰς τὸν ἀνευδεῖ Θεὸν τόση κλίσις, τόση συγγένεια εἰς μίαν ἀνόμιον νύμφην, εἰς μίαν ἑτερογενῆς συγγένειαν; καὶ τί ἄλλο ἀπὸ τούτου τὸ συνοικέσιον πλέον ἀνήκουστον ἀνέβη εἰς καρδίαν ἀνθρώπου; ὁ πλάστης, ὁ ὑπερτέλειος Θεὸς νὰ ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ ἐδικόν του πλάσμα, νὰ ὀρέγεται τὸ κάλλος ἐκείνης τῆς νύμφης τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐπλάσας, καὶ ἐκ δευτέρου ἀνέπλάσας, καὶ μὲ τὸ ἐδικόν του αἷμα

ἐπλυνε, καὶ μὲ τὰ ἐδικά του πλούτη ἐπροίκισε, καὶ μὲ τοὺς ἐδικούς του δούλους ἐδορυφόρησεν; ἐστάθη ποτὲ τέτοιον συνοικέσιον; ἐκαταδέχθη ποτὲ τοιαύτην νύμφην ὄχι Υἱὸς τινὸς ἄρχοντος, ὄχι Υἱὸς εὐγενικοῦ Πατρός, ἀλλὰ καὶν Υἱὸς ἀνθρώπου δούλου, ἀνθρώπου ἀγενοῦς, ἀνθρώπου καταφρονημένου; οὐδέποτε. ἀλλὰ ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἐκαταδέχθη ἄνθρωπος διὰ νὰ γένῃ νυμφίος νύμφης πτωχῆς, καταφρονημένης, πληγωμένης, δουλωμένης, ῥερυπωμένης, καταδέχεται ὁ Θεός, ὁ Υἱὸς τοῦ προανάρχου πατρός, καὶ ὄχι μόνον καταδέχεται τοιαύτην νύμφην, ἀλλὰ καὶ γίνεται τὰ πάντα εἰς αὐτὴν, καὶ προῖκα, καὶ στολή, καὶ ὑγεία, καὶ κάλλος, καὶ ἐλευθερία, καὶ εὐγένεια, καὶ στέφανος, καὶ τροφή, καὶ ζωή, καὶ Παράδεισος, καὶ μακαριότης, καὶ κληρονομία, ὧ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε, ὧ ἀνεξιχνίαστον τὸ βάθος τῆς ἀγάπης σου πρὸς τοιαύτην νύμφην, ὧ καὶ ποῦ εἶσαι τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς ὁ μακάριός μου Παῦλος νὰ κράξῃς μεγαλοφώνως· «ὧ βάθος πλοῦτου καὶ χρηστότητος Θεοῦ!»! ποῦ εἶσαι νὰ δώσῃς τὴν καλὴν μαρτυρίαν εἰς τοῦτο τὸ ἀληθινὸν συνοικέσιον, λέγων «ἡρμოსάμην ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ παρθένον ἀγνὴν παραστήσαι τῷ Χριστῷ;» ἡρμოსάμην ὑμᾶς λέγει, ἦτοι ὅλας τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τὸν Χριστόν, καλὴ ἢ ἀρμογή, ἀληθινὸν τὸ συνοικέσιον, ἀσύγκριτος ἡ χάρις, ἀκατανόητος ἡ μεγαλοδωρεά. ἀλλὰ τί νὰ μὴν φρίξῃ; τίς νὰ μὴν κλάσῃ ὄχι κατ' ὀλίγον ὀλίγον, ἀλλὰ νὰ ζητήσῃ ποταμούςς δακρύων, διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης ὅταν ἀκουσῇ ὅτι εὐρίσκεται κάποια ψυχὴ ὁποῦ ἀθέτησε τοιοῦτον νυμφίον, ἀθέτησε τὸν ἀρραβῶνα, ἐκαταφρόνησε τὴν προῖκα τοῦ νυμφίου, ἐκαταπάτησε τὰ τόσα καὶ τόσα πολλὰ χαρίσματα, τὰ Μυ-

στήρια λέγω πάντα, τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ νυμφίου, καὶ ἐπροτίμησεν ἀντὶς αὐτοῦ τοῦ πλάστου, τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀποστάτην διάβολον, τὸν δυσειδέστατον ἐχθρόν, τὸν ἀκατάπαυστον πολέμιον; πρᾶγμα παράδοξον, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν ψυχὴν τοιαύτη τυφλότης, τοιαύτη ἀπιστία, τοιαύτη ἀναισθησία; ναι, πᾶς ἀμαρτωλὸς ἀνατρέπει τοῦτο τὸ συνοικέσιον, χωρίζεται ἀπὸ τὸν νυμφίον Θεόν, καὶ ὁ φονεὺς, καὶ μοιχός, καὶ πόρνος, καὶ περισσότερο ἀπὸ ἄλλους ὁ ἀρσενοκοίτης, καθὼς ὁ χρυσοῦς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διδάσκαλος βεβαιοῖ. «πάντα μὲν οὖν ἄτιμα τὰ πάθη, μάλιστα δὲ ἡ κατὰ τῶν ἀρ' ῥένων μανία.» διὰ τοῦτο τούτους τοὺς ἀρσενοκοίτας ἐγὼ δὲν ὀνομάζω ἀμαρτωλοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀθέους.

Ο ποιος ὀρέγεται νὰ καταλάβῃ τὴν ὑπερβολὴν τῆς κακίας, τὰ θηριώδη σπλάγχνα τῶν Ἑβραίων ἐκείνων, ὅπου ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆς σταυρώσεως τοῦ Κυρίου μας, ἃς ἐνθυμηθῇ ἀπὸ ποῖον βασιλέα ἐρημώθησαν, ἐπωλήθησαν, ὄχι ἀπὸ τὸν Νέρωνα, καθὼς μαρτυρεῖ Ἰώσηπος, (Βιβλ. β' Κεφ. ι') ὄχι ἀπὸ τὸν Καλλιγόλα, ὄχι ἀπὸ τὸν Κόμοδον, ἢ Δομετιανόν, ἢ ἀπὸ ἄλλους τοιοῦτους ἀσπλάγχχνους καὶ ἀνελεήμονας βασιλεῖς, ἀλλὰ ὑπέμειναν ἐκεῖνοι οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἀνήκουστον καταστροφὴν, τὴν ἀσύγκριτον καὶ παντελὴ ἐρήμωσιν, τὴν τελείαν δουλείαν, ἀπὸ ἑνα βασιλέα πρῶτατον, εὐσπλαγχνικώτατον, ἐλεημονητικώτατον, καθὼς ἦτον ὁ Τίτος, αὐτὸς ὅπου ὠνομάσθη ἡ τρυφὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, αὐτὸς ὅπου εἶχε χαμένη ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠθελε κάμῃ κανένα καλόν, δὲν ἠθελε δώσῃ καμμίαν ἐλεημοσύνην. τέτοιον συμπαθητικὸν βασιλέα, τέτοια φιλάνθρωπα σπλάγχνα ἐπαρακίνησεν ἡ ὑπερβολικὴ κακία τῶν Ἰουδαίων, νὰ ἔλθῃ εἰς θυμόν, νὰ δώσῃ τὸν τέλειον ἀφανισμόν εἰς τοὺς Ἑβραίους, διὰ νὰ μάθῃς καὶ ἀπὸ αὐτὸ πόση ἀσύγκριτος, πόση ὑπερβολικὴ ἦτον ἡ θηριώδης ἐκείνη γνώμη τῶν τότε Ἰουδαίων. ἀπὸ τοῦτο τὸ παράδειγμα δύνασαι νὰ καταλάβῃς καὶ τῆς ἀρσενοκοιτίας τὴν ὑπερβολὴν, τῆς παρανομίας τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ἀσεβῆ καὶ ἄθεον γνώμην ἐκείνων ὅπου γκρεμνίζονται μέσα εἰς τοιοῦτον ἀμάρτημα. ὅταν ἀκούσῃς ἀπὸ τὴν θείαν γραφὴν ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εὐσπλαγχνικώτατος βασιλεὺς τῶν ἀπάντων, ἐκεῖνος ὅπου δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν, ἐκεῖνος ὅπου ἡ ἐλεημοσύνη του ἀπειρος, ἡ φιλάνθρωπεία του ἀνείκαστος, ἐπαρακινήθη ἑνα καιρὸν εἰς τόσον θυμόν, εἰς τόσην ἀγανάκτησιν, ὥστε ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον, καὶ ἐκατάκαυσε Σόδομα, καὶ Γόμορα, ἐκατάκαυσε τόσας μεγάλας πόλεις, ἔδωκε παράδοξον καὶ αἰφνίδιον θάνατον, ὄχι μόνον εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀτελεῖς καὶ εἰς τὰ ἀνήλικα βρέφη, καὶ εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἀκόμι δὲν εἶδαι τὸν ἥλιον. ἐκατέκαυσεν ὄχι μόνον ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας καὶ ζῶα,

καὶ αἰσθητικά, καὶ ἀναισθητά, καὶ οἶκους, καὶ λίθους, καὶ φυτὰ, καὶ ἀγρούς, καὶ αὐτὴν τὴν γῆν, διὰ νὰ ἔλθῃς ἐσὺ ὁ ἄθεος ἀρσενοκοίτης εἰς αἴσθησιν νὰ γνωρίσῃς πόσον φρικτόν, πόσον συγχαμερόν, πόσον μισητόν, εἶναι αὐτὸ τὸ ἄθεον ἀμάρτημα τῆς ἀρσενοκοιτίας. ἐπειδὴ καὶ ἐπαρακίνησε τὸν ἀπαθῆ Θεόν, τὸν εὐσπλαγχνικώτατον δεσπότην, ὥστε ὅπου νὰ μὴν λυπηθῇ, οὔτε ἀναμάρτητα βρέφη, οὔτε ἄλογα ζῶα, οὔτε αὐτὰ τὰ ἄψυχα. εἰς αὐτὰ ἀποβλέπων ὁ Ἱερὸς Γρηγόριος Νύσσης ὁ τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἀδελφός, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνην τὴν φρικτὴν φωνήν, ὅπου διηγεῖται ἡ θεία γραφὴ «κραυγὴ, Σοδόμων καὶ Γόμορ' ῥας πεπλήθυνται πρὸς με λέγει· φρίζωμεν οὖν ἀδελφοί, καὶ τρόμω περισχεθῶμεν, οὐ γὰρ μικρὸς ὁ κίνδυνος, ὅτι ἡ ἀμαρτία αὕτη λέγει ὁ Θεὸς μεγάλη σφόδρα» διὰ τοῦτο ἃς τρομάζωμεν. καὶ ἃς φρίζωμεν, διότι καθὼς ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἀβελ, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλου φόνου ἐξέρχεται φωνή, ἀναβαίνει ἕως εἰς τὸν δικαιοκρίτην Θεόν, ζητεῖ ἐκδίκησιν, τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἀπὸ ἐτούτην τὴν ἄθεον ἀμαρτίαν φωνὴ ἐκδικήσεως εὐγαίνει. «φρίζωμεν, καὶ τρόμω περισχεθῶμεν». διότι ἀνίσως τοὺς Σοδομίτας τοὺς ἀβαπτίστους, μὲ πῦρ καὶ θεῖον ἐκατέκαυσεν ὁ Θεός, τί θέλει κάμει τοὺς πιστοὺς, τοὺς ἐνδεδυμένους αὐτὸν τὸν Χριστόν; μὲ ποῖον πῦρ κολάσεως αἰωνίου δὲν θέλει καύσει ἐκείνους ὅπου ἔλαβαν ἐξουσίαν καὶ χάριν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι; ἐκείνους ὅπου καυχῶνται πῶς εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ, ναὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος; ἐπεὶ μὲ τέτοιαν ἄθεον ἀμαρτίαν μολύνουσι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ; καταπατοῦσι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ; τίς νὰ ἀκούσῃ τοιαύτην ἀσέβειαν, καὶ νὰ μὴν ὀνομάσῃ τοὺς τέτοιους ὄχι μυρίων κολάσεων ἀξίους, ἀλλὰ καὶ παντάπασιν ἀθέους; «φρίζωμεν οὖν ἀδελφοί, καὶ τρόμω περισχεθῶμεν», διότι λέγει ὁ μακάριος Παῦλος, μ' ἄθετῆς τις νόμον Μωϋσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει, πόσον δοκεῖτε χείρονος ἀξιωθῆσεται τιμωρίας, ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος;» πόσης κολάσεως ἀξίος ἐκεῖνος ὅπου καταπατεῖ τὸν νόμον τῆς χάριτος; τίς ἤκουσε, τίς εἶδε ποτὲ ἄλογα ζῶα νὰ τολμήσουν τέτοιον ἄθεον ἀνόμημα τῆς ἀρσενοκοιτίας; ἐκεῖνα εὐλαβούνται, τιμῶσι, φυλάττωσι τὸν νόμον τῆς φύσεως, καὶ ἐσὺ ὁ λογικόψυχος ἄνθρωπος, τὸ Βασίλειον Ἱεράτευμα, τὸ ἔθνος τὸ Ἅγιον, ὁ ἀδελφός τοῦ Χριστοῦ, ὁ θετός Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ναὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὁ στολισμένος μὲ τόσα Μυστήρια, ὁ λουσμένος, χρισμένος, ποτισμένος μὲ τὸ αἷμα τὸ τεθεωμένον καὶ πανάγιον αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καταπατεῖς νόμον τῆς φύσεως; καταπατεῖς νόμον τοῦ γραπτοῦ νόμου; ἐκεῖνον ὅπου ἔγραψεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ Λευιτικόν, (Κεφ. κ') «ὅς ἂν κοιμηθῇ μετὰ ἀρσενος, κοίτην γυναικός, βδέλυγμα ἐποίησεν, ἀμφότεροι θανάτῳ θανατούσθω-

σαν.» ἐσύ ἀποτολμᾷς, νὰ καταφρονέσης νόμον τῆς χάριτος, ἐκείνον ὁποῦ λέγει πρώτη πρὸς Κορινθίους, (Κεφ. στ΄.) «μὴ πλανᾶσθε οὔτε πόρνοι, οὔτε μοιχοί, οὔτε ἀρσενικοίτοι Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσουσι.»

Ὁ τοῦ φρικτοῦ ἀκούσματος, ὡ τοῦ ἀνηκούστου παρανομήματος, ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἀποτολμᾷ, ὁ λύκος, ὁ ὄφις, ὁ Λέων, ὁ βούς, οὐδένα ἀπὸ τὰ ἄλογα, ἀποτολμᾷ ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ ἔθνος τὸ ἅγιον, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ, ὡ τῆς ἀθεότητος, ὡ τῆς ἀξιοδακρύτου ἀναισθησίας. καὶ κἂν δὲν αἰσθάνεσαι ταλαίπωρε ἁμαρτωλέ, καὶ ἄθεε ἀρσενικοῖτα τὴν κόλασιν, τὴν τιμωρίαν αὐτῆς τῆς ἁμαρτίας, δὲν ἀκούεις ὅτι τὸ τέλος ποῖαν κόλασιν δίδει εἰς τοὺς ἀρσενικοίτας; ἐκεῖνος ὁποῦ ἔγραψε τὸν παλαιὸν νόμον, θανάτῳ θανατούσθωσαν, ἔνοχοι εἰσὶν, ἅξιοι εἰσὶ θανάτου λέγει καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκεῖνος ὁ νέος ποῦ ὑπέμεινε τὴν φθοράν, καὶ ἐκεῖνος ποῦ ἀπετόλμησε τὴν ἀρσενικοιτίαν. καὶ οἱ δύο ἔνοχοι εἰσὶν, πρέπει νὰ ἀποθάνουν, πρέπει νὰ λιθοβοληθοῦν, πρέπει νὰ ὑστερηθοῦν, τούτην τὴν ζωὴν, καὶ τὴν μέλλουσαν. θανάτῳ θανατούσθωσαν, δὲν τοὺς πρέπει πλέον νὰ βλέπουν τὸν ἥλιον, οὔτε τὴν γῆν νὰ πατοῦν, οὔτε τὸν ἄερα νὰ ἀναπνέουν, ὅτι ἐμόλυναν τὴν φύσιν, βδέλυγμα ἐποίησαν ἀμφότεροι, συγχαμερὸν πρᾶγμα ἀπετόλμησαν, τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἐκαταπάτησαν, διὰ τοῦτο δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ χαρίσματα τῆς φύσεως, δὲν τοὺς πρέπει πλέον νὰ ἔχουν τὴν γῆν κατοικίαν, τὸν ἄερα ἀναπνοήν, τὸ ὕδωρ ὁρόσον, ὅτι ἐφάνησαν πολέμιοι τῆς φύσεως, ἀναισθητότεροι καὶ ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, διὰ τοῦτο ἂς μὴν ἀπολαμβάνουν πλέον ἐκείνην τὴν χάριν τῶν στοιχείων, ὁποῦ ἀπολαμβάνουν καὶ χαίρονται αὐτὰ τὰ ἄλογα. «θανάτῳ θανατούσθωσαν, καταβήτωσαν εἰς ἄδου ζῶντες» μὲ ἐκείνην τὴν ἀκαθαρσίαν, μὲ ἐκείνους τοὺς ἀθέους μολυσμούς, μὲ ἐκείνην τὴν παρά φύσιν ἐπιθυμίαν, ἂς κατέβουν εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ ἄδου, εἰς τὸν σκῶληκα τὸν ἀκοίμητον, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἀτελεῦστητον διὰ νὰ καίωνται αἰωνίως, μὲ τοὺς διδασκάλους αὐτῶν Σοδομίτας. «θανάτῳ θανατούσθωσαν λέγει τὸ Πανάγιον Πνεῦμα,» προστάζει εὐθύς νὰ θανατώνονται οἱ ἀρσενικοῖται χωρὶς σπλάγχχνος, χωρὶς εὐσπλαγχνίαν, χωρὶς λύπην, οὐδένα καιρὸν τοὺς δίδει μετανοίας, οὐδένα καιρὸν συγχωρήσεως. ὡ φρικτὴ ἀπόφασις, ὡ φοβερά καταδίκη, ὡ ζημία ἀπαρηγόρητος, ὡ ἁμαρτία ἀληθῶς θανάσιμος, ὡ παρανομία ἀναμφιβόλως ἄθεος: καὶ διὰ τοῦτο ἂς μὴν λογιᾶσθαι τινάς, ὅτι αὐτὸν τὸν νόμον αὐτὴν τὴν ἀξιοδακρυτον καταδικὴν τῶν ἀρσενικοιτῶν, δὲν ἐφύλαξαν οἱ μεταγενέστεροι ὡς σκληράν, μάλιστα καὶ μὲ ἀπαραίτητον κόλασιν, ἄλλος μὲ πῦρ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, ἄλλος μὲ σίδηρον, ἐτιμωροῦσαν τοὺς ἀθέους ἀρσενικοίτας χωρὶς εὐσπλαγ-

χνίαν, χωρὶς νὰ τοὺς δώσουν καιρὸν μετανοίας, πρότερον ἐγύμνωσαν τὸν ἀρσενικοῖτην ἀπὸ ὅλα του τὰ πλούτη, ἀπὸ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἀπὸ οἴκους, καὶ ἀπὸ χρήματα, καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην περιουσίαν· οὕτω γράφει ὁ Ζωναρᾶς βιβλίῳ τρίτῳ, ὅτι ἐτιμωροῦσεν ὁ Ἰουστινιανὸς τοὺς ἀρσενικοίτας, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον τοὺς ἐκόλαζε καὶ ὁ Θεοδοσίος ὁ μέγας. καὶ τὰ ἴδια ἔκαμνε καὶ ὁ Οὐάλεντιανός, ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων ἐκατέκαιεν τοὺς τολμήσαντες τέτοιον ἀσεβέστατον καὶ ἀθεικώτατον ἔργον. καὶ δὲν εἶναι παράδοξον βασιλεῖς Εὐσεβεῖς, Ὁρθόδοξοι, νὰ ἐμισοῦσαν, καὶ νὰ ἐβδελύττοντο τέτοιον συγχαμερὸν μισητόν, ἁμάρτημα ἀκόμι καὶ εἰς τὰ ἄλογα ζῶα. ἐπειδὴ ἐκεῖνοι οἱ θεόσοφοι βασιλεῖς ἤκουσαν ἀπὸ τὴν Θεῖαν Γραφήν, ὅτι αὐστηρότητα καὶ μὲ ἄκραν ἀσπλαγχνίαν, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων Θεὸς ἐτιμώρησε τοὺς Σοδομίτας, καὶ εἰς τὸν νόμον τὸν παλαιὸν εἰς διαφόρους τόπους ἐμπόδισε τὸ ἀθεώτατον αὐτὸ ἁμάρτημα. καθὼς ἤκούσαμεν πρότερον, καὶ εἰς τὸν Μωϋσῆν ἔλεγεν, «οὐκ ἔδεσθε τὸν λαγῶν οὐδὲ τὴν ὕαιναν,» τὰ ὁποῖα σκοτεινὰ τοῦτα λόγια, ἐξηγῶν ὁ παλαιὸς Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς, ὁ διδάσκαλος τοῦ δυστυχοῦς Ὀριγένους, λέγει, ὅτι αὐτὰ τὰ ζῶα μὲ πολλὴν λύσσαν δαιμονίζονται εἰς τὴν σμίξιν. λοιπὸν θέλωντας ὁ Θεὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἄθεον ἀρσενικοιτίαν, ἐπρόσταξε νὰ μὴν μεταχειρίζονται εἰς τροφήν αὐτὰ τὰ ζῶα. «κατακόρως γάρ τοι πρὸς τὰς μίξεις ταύτας τὰ ζῶα ταῦτα ἐπτόνγνται, ταύτην ἄρα τὴν κώλυσιν τῆς ἐδωδῆς τοῦ λαγωῦ, παιδεραστίας ἐμφαίνει ἀποτροπὴν» διὰ τοῦτο λέγω πῶς δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι βασιλεῖς νὰ ἐμισοῦσαν, νὰ ἐτιμωροῦσαν αὐτὸ τὸ ἄθεον ἁμάρτημα μὲ τόσῃ ἀσπλαγχνίαν. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι παράδοξον, ὅτι αὐτὸ τὸ βρομερὸν καὶ ἄθεον ἁμάρτημα τὸ ἐμίσησαν, τὸ εἶχασιν τόσον φρικτὸν ἀκόμι καὶ οἱ Ἕλληνες, καὶ ἀβάπτιστοι, καὶ οἱ εὐρισκόμενοι μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας, καὶ ὅχι μόνον οἱ σοφοὶ καθὼς ἦτον ὁ Πλάτων, ὁποῦ γράφει πῶς ἡ παιδεραστία εἶναι ἔργον ὁποῦ πρέπει νὰ λέγεται ὅχι ἀνθρώπινον, ἀλλὰ θηριώδες τῶν τετραπόδων, καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ καὶ αὐτά, διδαγμένα ἀπὸ τὴν φύσιν, τοιοῦτον παράνομον ἁμάρτημα ἀποστρέφονται. λέγω λοιπὸν ὅτι ἐστάθη μισητόν, βδελυκτὸν ἢ ἀρσενικοιτία ὅχι μόνον εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνήλικα παιδιά, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς νέους τῶν ἐλλήνων. καὶ τόσον φρικτὸν ἐφαίνετο αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα, τόσον ἄθεον, τόσον συγχαμερὸν, τόσον ἐντροπισμένον, ὥστε ὁποῦ ἐπρόκριναν πολλοὶ νέοι, καὶ μὲ τὰς ἰδίας χεῖρας νὰ θανατωθοῦν, παρὰ νὰ πέσουν εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας ταύτης, καὶ εἰς τὴν κατασχύνην τοῦ τέτοιου ἁμαρτήματος· καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ ἦτον μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας, καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ δὲν ἦτον διδαγμένοι ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον ἐκεῖνοι οἱ νέοι,

(Ἀκολουθεῖ τὸ 2ον Μέρος)